

ဝီးပွားဇရး

ထင်တစ်လုံးအမှားနှင့်ကျင့်ထုံးများ
ဦးကြည်မြင့်

BURMESE
CLASSIC
COM

ACCIDENTAL THEORIST

by

PAUL KRUGMAN

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀ ၁၂၉၅/၂၀၀၃ (၁၂)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀ ၄၀၀ ၁၁၇ ၀၅၂၀
- ပုံနှိပ်ခြင်း ၀ ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်။
- အုပ်ရေး ၀ ၅၀၀
- တန်ဖိုး ၀ ၈၀၀
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ၀ မြေအောင်မျိုး
- အတွင်းဖလင့် ၀ Royal Art
- ကွန်ပျူတာစာစီ ၀ Panda D.T.P & Graphic Design
အမှတ် (၁၈၉)၊ ပထမထပ်၊ (၃၈)လမ်း၊
အလယ်ဘလောက်၊ ကျောက်တံတား။
- မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ ၀ ဖူဂျိယာမ၊ ဒေါ်ကြူကြူ (၀၇၃၆၃)
၅၅-၆၁၊ ကမ်းနားလမ်းနှင့်
ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထောင့်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ ၀ ဦးကြည်လွင် (ခ) မောင်လွမ်းခိုင်
သပြေညိုစာပေ၊ ၆၃၄၊ စံရိပ်ငြိမ်လမ်း၊
(၄၆)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း။

မာတိကာ

အပိုင်း/အခန်း	စာမျက်နှာ
အမှာစာ	---
(၁) စီးပွားရေးလက်တန်း	၇
(၁) စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန်	---
(၂) ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းထားပါဦး	၂၁
(၃) ကိန်းဘောဝဗေဒအကြမ်းထည်	၃၀
(၂) ရောင်းလိုအားဘက်ကာကလေး	
(၄) ရောင်းလိုအားဘက်ရှာသွပ်မှုရာဘီ	---
(၅) ရောင်းလိုအားဘက်တစ်စခန်းထချိန်	၄၉
(၆) ရွှေခဲချိန်ပြန်သွားရေး	၅၅
(၃) အလုပ်အကိုင်	
(၇) ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်းနှင့် ကမ္ဘာတ ကမ္ဘာ၊ ငါက ငါ	---
(၈) နည်းပညာတိုးတက်မှု ကောင်းလွန်းတော့လည်း မကောင်း	---
(၉) တတိယကမ္ဘာ၌ ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်းကြောင့် အလုပ်အကိုင် တိုးတက်ခြင်း	---

- (၄) ကုန်စည်၊ ငွေကြေးနှင့် ရှယ်ယာဈေးကွက်
- (၁၀) ကုန်စည်ရောင်းဝယ်ကစားခြင်း --- ၉၃
- (၁၁) စုပြုတိုးခြင်းနှင့် အာရှငွေကြေးဈေးကွက်
ပျက်ယွင်းမှု --- ၉၉
- (၁၂) ငွေကြေးရောင်းဝယ်ကစားခြင်းနှင့် ခုခံမှုသီအိုရီ --- ၁၀၀

(၅) စီးပွားပျက်ကပ်

- (၁၃) လောရင့်ဆန်းမားဟီးရီးဖြစ်ခြင်း --- ၁၂၃
- (၁၄) စီးပွားပျက်ကပ် ...
မီးတွင်းဒုက္ခပြီးရင်ပြီးသလား --- ၁၂၇
- (၁၅) ဂျပန်တွင် ငွေကြေးရိုက်ထုတ်ဖို့လိုခြင်း --- ၁၃၉

(၆) စီးပွားရေးလက်တွေ့

- (၁၆) ခေါင်းဆောင်ပဲလုပ်မယ် ...
သူများနှင့် မတူချင်ဘူး --- ၁၄၇
- (၁၇) ရိုးရှင်းပုံစံငယ်နှင့် လိုရာဆွဲဟောပြောချက်များ --- ၁၅၄
- (၁၈) တရုတ်-အမေရိကန်ကုန်သွယ်ရေးရှင်းတမ်း --- ၁၆၃

အမှာစာ

စီးပွားရေးဘာသာကို ဆက်နွယ်သင်ကြားဖူးသူ တော်တော်များများ ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့အနက် နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စာအုပ်ရေးသူများ၊ မီဒီယာဖြစ်လာကြသူများ ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အများအားဖြင့် တီထွင်ဖန်တီးလိုစိတ် ပြင်းပြကာ မူလနိယာမ ဥပဒေသများ၊ သီအိုရီများကို မေ့ထားကြသူများ ဖြစ်လေ့ရှိပါသည်။ တစ်ဖန် ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို ပြန်လှန်ရမှာ ရှက်သူများ၊ အဘိဓာန်ကို ပြန်လှန်ရမှာ ဝန်လေးသူများ၊ ဆရာ မထားလို၊ သဘောထားကွဲလွဲသူများနှင့် မဆွေးနွေးလိုကြသူများ၊ ကျိုးကို ဘုတ်မြောက်၊ ဘုတ်ကို ကျိုးမြောက် ဩဘာပေးသူများကြားတွင်သာ ထင်တစ်လုံးဖြင့် မော်ကြားနေလိုသူများဖြစ်ကြောင်း ပေါ့လ် ခရပ်မင် Paul Krugman က ပြောခဲ့ပါသည်။

ခရစ်မင်မှာ ဘောဂဗေဒကို အလွယ်တကူဖတ်ရှုနိုင်ရန် ရေးသားရာတွင် ယနေ့ အလွန်နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ်အောက် ဘောဂဗေဒရေးသူများကို ယေအပ်သော John Bates Clark ဆိုသူကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ရရှိခဲ့ပါသည်။ သူသည် ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်ကာ နိုင်ငံတကာအစိုးရများက ခေါ်ယူဆွေးနွေးခံရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်မှာ သူ၏တတိယမြောက်စာအုပ်ဖြစ်သော Accidental Theorist ကို ဘာသာပြန်တင်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် အခန်းပေါင်း (၁၈) ခန်းကို အပိုင်း (၆) ပိုင်း ခွဲခြား တင်ဆက်ထားပါသည်။ အပိုင်း (၁) "စီးပွားရေးလက်တန်း" တွင် စီးပွားရေး တိုးတက်ရန် အစိုးရဦးဆောင်၍ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်သုံးစွဲခြင်းဟူသော ကိန်းဂဏ္ဍဝင်ဘောဂဗေဒ Keynesian classical economics ကို အကြမ်းထည်အတိုင်း မှတ်သားပြောဆို လုပ်ကိုင်မှုများ တွေ့မြင်နေရရာ... ယင်းအပေါ် အချောကိုင်ထားသော လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များအတိုင်း လိုက်နာရန်လိုအပ်ပုံကို ရေးသားထားပါသည်။ အပိုင်း (၂) "ရောင်းလိုအားဘက် ဘောဂဗေဒ" တွင် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း globalization ကြောင့် အသစ်ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ကျွန်တော်တို့အိတွင် ပြောဆိုနေကြသော ရောင်းလိုအားဘက် ဘောဂဗေဒ Supply-side economic သူတို့အိတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပုံ၊ ကျင့်သုံးခဲ့ပုံ၊ လွဲမှားနေပုံ စသည်များကို ဖော်ပြထားပါသည်။

အပိုင်း (၃) "အလုပ်အကိုင်" တွင် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာအနှံ့ စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းများ တူညီလာပြီး အလုပ်အကိုင် တိုးတက်လာပုံ၊ လွဲမှားသော အယူအဆသစ်များနှင့် လက်ခံသင့်သော အယူအဆသစ်များအကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။ အပိုင်း (၄) "ငွေကြေး-ကုန်စည်-ရွယ်ယာဈေးကွက်" တွင် ယင်းဈေးကွက်များ၏ သဘောတရား ဝင်ရောက်

ကစားသူတို့၏ ကျင့်ထုံးများ၊ အစိုးရက ခုခံကာကွယ်ပုံများ၊ ဟာမာနာကာ၊ မဟာသီယာ၊ ဆိုးရော့စ် စံသောဇာတ်ကောင်များဖြင့် ဆွေးနွေးရေးသားထားပါသည်။

အပိုင်း (၅) "စီးပွားပျက်ကပ်" တွင် လောရင့်ဆန်မား ဦးဆောင်၍ မက်ဆီကိုအား ကယ်တင်ခဲ့ပုံ၊ ဂျပန်နိုင်ငံ ဆယ်စုနှစ်ကျော်အောင် စီးပွားရေး တုံ့ဆိုင်းမှု Stagnation ဖြစ်နေပုံ၊ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ကို သူ့အလိုလို ပျောက်သွားအောင် စောင့်ဆိုင်းနေဟူသော ရှေးခေတ်အယူအဆ ပြန်လည်နိုးကြားလာပုံများ တွေ့ရပါမည်။ အပိုင်း (၆) "စီးပွားရေးလက်တွေ့" တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးသမားများ၏ တစ်ခုတည်းသော စည်းလုံးသည့် ဥရောပစီးပွားရေးသမဂ္ဂ European Union တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရေး၊ ဆင်းရဲသောနိုင်ငံများအပေါ် နှုတ်မှသနားပြီး လက်မှ တွန့်တိုသော သဘောထား၊ တရုတ်အမေရိကန် ကုန်သွယ်ရေးတွင် တရုတ်က အသာရပုံပေါ်သော်လည်း အမှန်တကယ် အမြတ်ထွက်၍နေသူမှာ အမေရိကန်ဖြစ်ပုံတို့ကို ခရစ်မင်၏ ရေးသားထားချက်များအား တွေ့မြင်ရပါသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့အိတွင် စီးပွားရေး သတင်းဆောင်းပါး၊ စာအုပ် စာတမ်းများ ရေးသားကြရာတွင် ကမ္ဘာကြီးပြောင်းလဲနေပြီး မူလအဆို၊ သိအိုရီ၊ နည်းလမ်းများ သုံးမရတော့ဟူ၍ မှုခင်းလိုလို၊ အံ့ဖွယ်သုတ သိပုံဆန်းကြယ်လိုလို ရှေ့ဖြစ်ဟောရေးသားမှုများ ခေတ်စားလျက် ရှိပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များကလည်း နှစ်ခြိုက်ကြပါသည်။ ခေတ်သစ် ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ်ကို လက်ခံသူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဤရောင်းလိုအား တိုးတက်မှုကို ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ရောင်းလိုအား တိုးတက်ခြင်းသည် ဝင်ငွေကို တိုးတက်စေသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် တစ်ဖက်တွင် ခြေခြေမြစ်မြစ် ထုတ်ဖော်ရေးသားချက်များလည်း တွင်ကျယ်စေလိုပါသည်။ ဤ စိတ်ရင်းစေတနာဖြင့် ယခုစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆို တင်ဆက်

အပ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများအနေဖြင့်လည်း စီးပွားရေး ပုံတိုပတ်စများ၊
လက်သုံးစကားများဖြင့် ရွှင်လန်းအားရ နှစ်ခြိုက်မှုရစေမည်ဟု မျှော်လင့်ပါ
ကြောင်း...။

ကျေးဇူးတင်လျက်...

ကြည်မြင့်

၂၇.၄.၂၀၀၃

အပိုင်း (၁)

စီးပွားရေးလက်တန်း

အခန်း

စာမျက်နှာ

(၁)	စီးပွားရေးပုံ ငြိမ့်မှု သုံးအိတ်သုံးဆန်	၁၃
(၂)	ငွေကြေးဆောင်းပွပန်းဖားပါဠိ	၂၁
(၃)	ကိန်းသောကဗေဒအကြမ်းစာ	၃၀

စီးပွားရေးပညာသည် အခြေခံကျိန်းကလည်အောင်
ပထုပ်လိုလူပျားအတွက် အသင့်ခပ်စာနိုင်သော ဟင်းတစ်အိုး၊
ယဟုတ်ပါ

အခန်း (၁)

စီးပွားရေးဝံ့ ပြီးမှ သူ့အိုးနှင့်သူ့သန်

ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းနှင့် သတင်းနည်းပညာတိုးတက်မှုတို့သည် ကုန်ထုတ်
စွမ်းအားကို တိုးတက်စေသည်ဟု အထင်မှားကြပါသည်။ ကုန်ထုတ်
စွမ်းအားမဟုတ်ဘဲ စုစုပေါင်းထုတ်ကုန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကို အမေရိ
ကန်ပြည်ထောင်စုမှ နိုင်ငံရေးသမားအချို့က ပြောဆိုနေကြရာ ပြည်ထောင်စု
အရန်ငွေကြေးအဖွဲ့ Federal Reserve Board နှင့် စီးပွားရေးပညာရှင်
များက မနည်းရှင်းလင်းနေရပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ကုန်ထုတ်
စွမ်းအား productivity မှာ (တစ်ဒသမင်) သာ ရှိပါသည်။ တိုးတက်
ပြောင်းလဲမှု ရှိမလာပါ။

၁၉၉၆ ခုနှစ်ဆန်းလောက်တွင် ဩဇာကြီးမားသူ နိုင်ငံရေးသမား အတော်များများက ပြည်ထောင်စုအရံငွေကြေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ အာလံဂရင်းစပင်း Allen Greenspan နှင့် အဖွဲ့ဝင်များကို စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု မြန်ဆန်အောင် မလုပ်ဟူ၍ စွပ်စွဲကြပါသည်။ ၎င်းတို့ထဲတွင် ဇီလစ်ရိုဟတင် Felix Rohatyn မှာ အကဲဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ပြည်ထောင်စုအရန် ငွေကြေးအဖွဲ့ (ဗဟိုဘဏ်) တွင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အဆိုပြုမှုရှိခဲ့သော်လည်း မရရှိခဲ့ပေ။ သူက ငွေကြေးမြောက်များစွာ ထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်းကို များစွာမြှင့်လျက် နှစ်စဉ် (၃.၅မှ ၄.၀ ရာခိုင်နှုန်း) အထိ ဆယ်နှစ်တာအတွင်းရှိရန် ပြောဆိုပါသည်။ ယင်းသည် စီးပွားရေးပညာရှင်အများစုက လက်ခံကျင့်သုံးသော သဘာဝကျကျ မှန်မှန်ပြောင်းလဲမှု မဟုတ်ဘဲ တရားလွန်ငွေကြေးများ ချွေထွင်သုံးစွဲရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမအချက်အနေနှင့် စီးပွားရေးစနစ်အတွင်း ငွေကြေးမလုံလောက်၍ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်း နည်းပါးခြင်းကို ငွေကြေးရိုက်ထုတ် ထည့်သွင်းခြင်းဖြင့်သာ ပြန်လည်ကောင်းမွန်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ပါမည်။ နည်းပညာသစ်များမှရရှိသော စက်ကိရိယာများ၊ အခွန်လျှော့ချခြင်းများ၊ စည်းမျဉ်းလျှော့ချခြင်းများ စသည့် ဘေးပန်းအချက်အလက်များ ပြုလုပ်နေ၍ မရနိုင်ပေ။ ဒုတိယအချက်အနေနှင့် ငွေကြေး ပိုမိုထည့်သွင်းရာတွင်လည်း များလွန်းခြင်း၊ နည်းလွန်းခြင်းတို့သည် ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပြန်ပါသည်။ ဤနှစ်ချက်ကို သတိပြုရပါမည်။

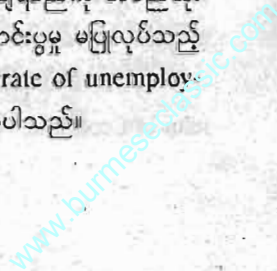
၁၉၈၂-၈၉ ခုနှစ် စီးပွားရေးနုလ်ထမှု (recovery) တို့သည် ငွေကြေး ပိုမိုထည့်သွင်းခြင်းကြောင့် အသုံးမပြုနိုင်ပဲရှိနေသော ကုန်ထုတ်စွမ်းအားစုများကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုလာနိုင်ပြီး စီးပွားရေး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရေရှည်စီးပွားရေး ခိုင်မာလာခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ သမ္မတရေဂင်လက်ထက် (၁၉၈၀-၁၉၈၈) ခုနှစ်

စီးပွားရေးနာလန်ထူမှုသည် ပုံသေအခွန် (flat tax) ကို ကျင့်သုံးသောကြောင့်ဟု ၎င်းတို့က ပြောဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းပါသည်။ ပထမအချက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဗဟိုဘဏ်သည် ထားချင်သောစီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းကိုထား၍ ငွေကြေးပိုမိုရိုက်ထုတ်ခြင်း မြောက်မြားစွာပြုလုပ်ကာ အတိုင်းအဆမရှိ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု ယူဆခြင်းသည် ဒုတိယအချက်နှင့် လွဲမှားမှုဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ် နှစ်ဆယ်ကာလကို လေ့လာချက်အရ နှစ်စဉ် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်း (နှစ်ဒသမငါး) ရာခိုင်နှုန်း၏ အထက် (တစ်) ရာခိုင်နှုန်း တိုးတက်တိုင်း အလုပ်လက်မဲ့ (ဒသမငါး) ရာခိုင်နှုန်း ကျဆင်းပါသည်။ စီးပွားဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်း (နှစ်ဒသမငါး) ရာခိုင်နှုန်း အောက်သို့ကျဆင်းတိုင်း အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း တိုးတက်ပါသည်။ တိုင်းပြည်၏ လုပ်သားအင်အား နှေးကွေးခြင်းသည် ဤစီးပွား ရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်း (နှစ်ဒသမငါး) ရာခိုင်နှုန်းမှ မတက်ခြင်း၏ အကြောင်းအရင်း တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ နှစ်စဉ် ကုန်စည်ထွက်ရှိ နိုင်စွမ်း potential output မှာ (နှစ်ဒသမငါး) ရာခိုင်နှုန်းဟု တွေ့ရပါသည်။

ဤကုန်ထုတ်လုပ်မှု ကန့်သတ်ချက်ပမာဏကို မည်သည့်နေရာဟူ၍ ရှာဖွေရန် ခက်ခဲလှပါသည်။ အနှစ်သုံးဆယ်ကြာ ငြင်းခုံခဲ့ကြပြီး စာရင်းအင်း လေ့လာချက်တစ်ရာခန့် ပြုလုပ်ရာတွင် နောက်ဆုံးဗဟိုဘဏ်၏လေ့လာချက်ကို အားလုံးက လက်ခံခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းက အလုပ်လက်မဲ့ပမာဏကို ထပ်မံလျှော့ချလျှင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုလည်း ထပ်မံတက်သွားမည်ဟု ဆိုပါသည်။

အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းကို မည်မျှအထိ လျှော့ချရမည်ကို အမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသော သဘာဝ (သို့မဟုတ်) ငွေဖောင်းပွမှု မပြုလုပ်သည့် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း non-accelerating inflation rate of unemployment-NAIRU က ၅.၅ မှ ၆.၀ အကြားဟု ပြဆိုပါသည်။

ဦးကြည်မြင့်

ယခု စီးပွားရေးပုံစံကိုကိုင်၍ ၎င်းတို့၏ ငါးနှစ်အတွက် နှစ်စဉ် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်း လေးရာခိုင်နှုန်းကို ဆန်းစစ်ကြည့်ပါမည်။ နိုင်ငံ၏ ကုန်ထုတ်နိုင်စွမ်း တိုးတက်မှုနှုန်းမှာ နှစ်စဉ် နှစ် ဒသမ ငါး ရာခိုင်နှုန်း အောက်တွင်သာ သေချာမှုရှိပါသည်။ ယင်းထက် တစ် ရာခိုင်နှုန်း တိုးနိုင်လျှင် အလုပ်လက်မဲ့ ဒသမ ငါး ကျဆင်းသွားပါမည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်း လေးရာခိုင်နှုန်းအတွက် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း တစ် ဒသမ ငါး ရာခိုင်နှုန်း ရည်မှန်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကို မည်သူမျှ ယုံကြည်လက်ခံမည် မဟုတ်ပေ။ ယင်းသည် တိုင်းပြည်၏ ကုန်ထုတ်နိုင်စွမ်း အခြေအနေပေါ် တွက်ချက်ထားသော ငွေကြေးဖောင်းပွနှုန်းမတက်မည့် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းထား (NAIRU) ငါး ဒသမ ငါး ရာခိုင်နှုန်းမဟုတ်ဘဲ ငါး ရာခိုင်နှုန်း ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့လျှင်လည်း မနီးစပ်သေးပါ။ နောက်ခံစာရင်းအင်း အချက်အလက်များနှင့် ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှု ပို၍ဝေးသွားခြင်းသာ ရှိပါသည်။ အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း တစ် ဒသမ ငါး ကို ရနိုင်ရန် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု အလွန်မြင့်မားသွားပေမည်။ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု လေး ရာခိုင်နှုန်း ဆီသို့ မရောက်သေးဘဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

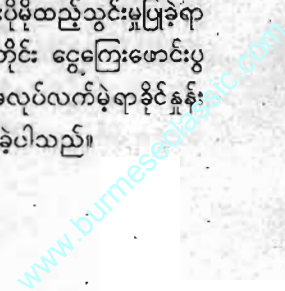
ကျွန်တော်သည် အခြားသော စီးပွားဖွံ့ဖြိုးရေး လိုလားသူများနှင့် လည်း ဤအကြောင်းအရာကို ဆွေးနွေးရန် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ပထမတစ်စုက ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တိုးတက်မှု တော်လှန်ရေးရှိနေကြောင်း၊ ယခင်အတွေးအခေါ်နည်းလမ်းများ အသုံးမဝင်တော့ကြောင်း၊ တိုင်းပြည်၏ ကုန်ထုတ်နိုင်စွမ်းမှာ အတိတ်ကထက် အလွန်လျင်မြန်စွာ တိုးတက်လျက်ရှိကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။

ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ စီးပွားရေး လေ့လာမှု ဗျူရို The Bureau of Economic Analysis ၏ အမြဲတမ်း ထုတ်ပြန်နေသော စာရင်း

စီးပွားရေး 'ထင်တစ်ယုံ'အမှာနှင့် ကျင့်ထုံးများ

အင်း ကိန်းဂဏန်းများ တန်ဖိုးမဲ့သွားပြီလော။ ယင်းဗျူရိုက တိုင်းပြည်ကုန်ထုတ် စွမ်းအား ခန့်မှန်းမှုများသည် ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တော်လှန်ရေးနှင့် မပတ်သက်သလိုပါကလား။ လုပ်ငန်းရှင် အတော်များများက ဗျူရို၏ ကိန်းဂဏန်းများ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် ဤကိန်းဂဏန်းများဖြင့်ပင် ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တိုးတက်မှုနှင့် စုစုပေါင်း အမျိုးသားထုတ်ကုန် (GDP) စသည်တို့ကို တွက်ချက်ခဲ့ပါသည်။ ဗျူရို၏ ထုတ်ပြန်ချက်တွင် တိုင်းပြည်ထုတ်ကုန် တိုးတက်နှုန်း လေးရာခိုင်နှုန်း ရပြီးဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ ပြဿနာ ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ဘာမှ ထပ်ပြောစရာလည်း မလိုတော့ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ (ဗဟိုဘဏ်က အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်များအား ဤအတိုင်း ခေါ်ယူတွက်ပြခဲ့ရာ ဘာမှ နားမလည်သလို နံရံကို အကြောင်းသား ကြည့်နေသည်ဟု ကြားခဲ့ရပါသည်။)

စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အဆိုပြုသူ နောက်တစ်စုက ကမ္ဘာ့မှု ပြုခြင်းခေတ်ဖြစ်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် သွင်းကုန်များကို ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ ဖွင့်ပေးခဲ့ရာ ယင်းသည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ပေါ်ပေါက်မလာစေရန် တားဆီးပြီးဖြစ်စေသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ကြားရတာ အားရှိစရာပင်။ မကြာမီက အဖြစ်အပျက်များကို မလေ့လာကြဘူးလား၊ အလေးအနက် တွေးတောမှုများ မရှိကြတော့၍ဘဲလား။ သွင်းကုန်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု မရှိတော့ဟုဆိုခြင်းကို မည်သူက လက်ခံနိုင်ပါမည်လဲ။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်များ နှောင်းပိုင်း ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ သွင်းကုန်ပမာဏမှာ ၎င်းတို့ တိုင်းပြည်ထုတ်ကုန် (G.D.P) ရာခိုင်နှုန်းနှင့်ဆိုပါလျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ယင်းနှုန်းထားထက် သုံးဆခန့် မြင့်မားပါသည်။ ထိုအတွင်း စီးပွားရေးတိုးတက်ရန် ငွေကြေးပိုမိုထည့်သွင်းမှုပြုခဲ့ရာ အခြေခံကျောင်းသင်ခန်းစာများက ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှု အကြီးအကျယ် ဖြစ်သွားပါသည်။ ယင်းကို အလုပ်လက်မဲ့ရာခိုင်နှုန်း ဆယ်ဂဏန်းထိ တိုးချဲ့ပြီးမှ ပြန်လည်လျှော့ချနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းအကြောင်း လေ့လာ ဆွေးနွေးသူများသည် နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်နှုန်းနှုန်းရှင် အသုံးပြုနေခြင်းကို မေ့နေဟန်ရှိပါသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မဆင်မခြင် ငွေကြေး ပိုမို ရိုက်ထုတ် ထည့်သွင်းမည်ဆိုပါက သေချာသောအကျိုးဆက်မှာ ငွေကြေး ဖောင်းပွလာမှုပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြည်ပနိုင်ငံများ၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုက အမေရိကန်နိုင်ငံ ပြည်တွင်းကုန်ထုတ်ကုန်များကို ကျဆင်းစေမည်ဆိုပါလျှင် ကုန်သွယ်ရေးရှင်းတမ်းလိုငွေ (သွင်းကုန်များပြားခြင်း) ကြောင့် ဒေါ်လာငွေ တန်ဖိုးကျခြင်းသည် ကုန်ထုတ်ကုန်တက်ခြင်း၊ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ဖြစ်စေ လိမ့်မည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု လေ့လာချက်များတွင် ငွေကြေး ပိုမိုရိုက် ထုတ် သုံးစွဲမှုသည် သွင်းကုန်ပမာဏကြီးမားလာပြီး နှုန်းရှင်ထားသော နိုင်ငံ များ၌ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ပို၍ကြီးမားစေမည်ဟု ဖော်ပြပါသည်။

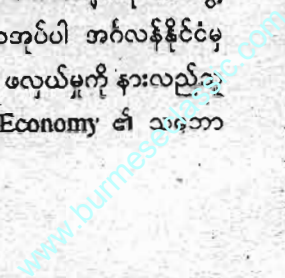
အထက်ပါအချက်များအရ ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တိုးတက်ခြင်းနှင့် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းတို့ကြောင့် ငွေကြေးပိုမိုထုတ်ဝေ သုံးစွဲနိုင်သည်ဟုဆိုခြင်းမှာ များသွင်းပါသည်။

စီးပွားရေးတို လက်တန်းမပြောဆိုသင့်ပါ။ အလေးထား လေ့လာ သင့်ပါသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင်တစ်ယောက်သည် မူဝါဒရှုထောင့်မှ စတင်မပြောဆိုပါ။ စီးပွားရေးစနစ်၏ သဘောသဘာဝ အလုပ်လုပ်ပုံကို ဦးစွာပြောဆိုပါသည်။ ရှုပ်ထွေးစေမည့်အချက်များကို ဖြတ်တောက်၍ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ တည်ဆောက်ထားသော ကိုယ်စားပြုပုံစံ (model) တစ်ခုဖြင့် ပြောဆိုပါသည်။ ယင်းပုံစံတွင် တကယ့်ဖြစ်ရပ်တို့မှ အချက် အလက်များနှင့် အဝင်မှုအတိုင်းအတာ အကျိုးသက်ရောက်မှုအမျိုးမျိုးကို ပြသပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ မူဝါဒဖော်ထုတ်ချက် (policy formation) ကို ပုံစံမှ ထုတ်ဖော်ရပါသည်။ ပြောင်းပြန်မသွားကြပါ။

ပြည်ထောင်စု အချိန်ငွေကြေးအဖွဲ့က စီးပွားရေး တိုးတက်မှုနှုန်း လေး ရာခိုင်နှုန်း မရနိုင်ဟု ဆိုခြင်းမှာ စီးပွားရေး တိုးတက်မှုကို နှေးကွေးစေ

လို၍ မဟုတ်ပေ။ လမ်းဟောင်းပေါ်တွင် အမြင်ဟောင်းကို ခေါင်းမာမာ စွဲကိုင်ထားလို၍ မဟုတ်ပေ။ စာရင်းအင်း အချက်အလက်များက ဖော်ပြ သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စီးပွားရေးပုံစံက သဘာဝမကျသော ရည်မှန်းချက်များကို သဘာဝမကျကြောင်း ဖော်ပြနေ၍သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဗဟိုဘဏ်၏ စီးပွားရေးပုံစံကို လိုချင်တာနှင့် မကိုက်၍ လက်မခံနိုင်လျှင် အခြားကိုက်ညီသော စီးပွားရေးပုံစံတစ်ခုကို တင်ပြနိုင်ရပါမည်။ ထိုသို့ မဟုတ်ပါက စီးပွားရေးပညာ မဟုတ်သော 'လေလုံးများ' သာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

အသုံးပြုဖူးသော 'စ' စီးပွားရေးပုံစံ တစ်ခုကို နားလည်အောင် ကြိုးပမ်းကြည့်လျှင် ပုံစံသည် မိမိထက် ပို၍ပါးနပ်မှန်ကန်ကြောင်းကို တွေ့ရ ပါလိမ့်မည်။ (ဇွဲရှင်းလွယ်ကူသော ပုံစံငယ်များကို ရှာဖွေလေ့လာ နိုင်ပါသည်။ Paul A. Samuelson ၏ ဘောဂဗေဒ သရုပ်ခွဲ Economic Analysis စာအုပ်တွင် ပုံစံ 'တစ်ဝကြီး' တွေ့နိုင်ပါသည်။) သင်၏အတွေး များကို အဆိုပါပုံစံများအနက်မှ တစ်ခုကိုရှာဖွေပြီး ထည့်သွင်းကြည့်ပါက သင် မစဉ်းစားကြည့်ခဲ့သည်များ၊ သင် မရည်ရွယ်ခဲ့သည်များကို သင်ခန်းစာ ဖာဖြစ် အဆုံးသတ်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ သင်၏အမှားကို တွေ့လျှင်လည်း ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ စွန့်လွှတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ရိုးရှင်းသော၊ သေးမွှား သော အကြောင်းအရာလေးကို ဖော်ပြသည့် စီးပွားရေးပုံစံတစ်ခုလောက်မျှ နားလည်သူတစ်ယောက်သည် ကိုးကားရန် အချက်အလက်ပေါင်းများစွာ နှင့် ပုံတိုပတ်စများစွာကို စကားလုံးအသစ်အဆန်း ခပ်ကြီးကြီးသုံးတတ်သူ များထက် ရှေ့နောက်ညီညွတ်သော အတွေးအခေါ်ကောင်းများကို သိမ်မွေ့ စွာ ပြောဆိုနိုင်ပေမည်။ ကျောင်းသုံး အခြေခံစာအုပ်ပါ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ပိတ်စများနှင့် ပေါ်ထွက်နိုင်ငံမှ အော်ပေါတို့ ဝိုင်တို့ ဖလှယ်မှုကို နားလည်သူ တစ်ယောက်သည် ကမ္ဘာလုံးစီးပွားရေး Global Economy ၏ သဘော

သဘာဝကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကုန်သွယ်ရေး အထူးကိုယ်စားလှယ် Special trade representative တစ်ယောက်ထက် ကုန်သွယ်ရေးကို နားလည်မည်ဟု အာမခံခဲ့ပါသည်။

စီးပွားရေးပညာ၏ လေးနက်မှုကိုပြောကြတိုင်း 'စီးပွားရေး သီအိုရီတွေ ဘယ်ကလာသလဲ လေ့လာနေဖို့မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တော့ ခေါင်းထဲက အလိုလိုထွက်လာတာပါပဲ' ဟု ပြောသူများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှလုပ်၍ မရပါ။ စီးပွားရေးပညာသည် အခြေခံကို နားလည်အောင် မလုပ်လိုသူများအတွက် အသင့်ခပ်စားနိုင်သော ဟင်းတစ်အိုးမဟုတ်ပါ။ သင်္ချာပညာရပ်၊ ဂရပ်ဖစ်၊ စာရင်းအင်းများသည် စီးပွားရေးပညာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ မပါဘဲ ဖတ်ရှုနားလည်နိုင်သော ဝေါဟာရများ၊ သုံးစွဲရေးသားထားသော စာအုပ်များစွာ ရှိပါသည်။ အနည်းငယ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကလေးတော့ လိုပါသည်။ အခြေခံကျောင်းသုံးစာအုပ်မှ အခန်းတစ်ခန်းလောက်ကို ဖတ်ရှုရန် 'အောက်' သည်ဟုဆိုလျှင်တော့ ခက်ပါသည်။ ပိတ်စနှင့် ပိုင်ဖလှယ်ခြင်း ပုံပြင်များကို ဖတ်ရှုရန် မုန်းတီးကြကာ စီးပွားရေးအကြောင်းအရာများကို တိုက်ရိုက် နားလည်ချင်သူများသည် ကိုယ်ပြောတာကိုယ် ဘာမှနားမလည်ဘဲ ရှိနေလိမ့်မည်။

Ref: Four Percent Follies

ပြည်ထောင်စု ကိုယ်စားလှယ် နိုင်ငံ

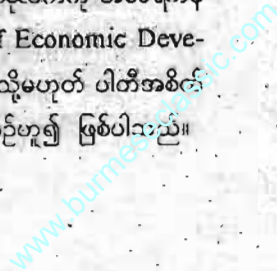
India

စီးပွားရေးပညာသည် လိုခင်တာများအတွက်သာ ယခုတစ် ရှင်တစ်ယောက်ကိုသာပြောသော ဘာသာရပ် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂)

ငွေကြေးထောင်းပွမှုနှင့် ထားပါဦး

နိုဘယ်ဆုရှင် စီးပွားရေးပညာကျော် ဆင်ဖြူရယ်ဆင် Paul A. Samuelson က စီးပွားရေးမူဝါဒများကို ရှစ်ဗိုလ်လက်များ Shillolciths အခြေခံ၍ မပြုကြရန် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာကပင် သတိပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ ဆိုလိုသည်မှာ လက်တန်းအပြောအဆိုများက အလေးအနက် လုပ်ကိုင်ရမှုများ အစားနေရာဝင်ယူလာသည်ဟု ရည်ညွှန်းပါသည်။ ရှစ်ဗိုလ်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုဌာန Office of Economic Development က အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင် ပါတီတစ်ခု သို့မဟုတ် ပါတီအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုက အတည်ပြုထားသော အဆိုလမ်းစဉ်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပြည်သူများ ကြားတွင် ပါတီကြီးနှစ်ခု၏ ရှစ်ပိုလက်နှစ်ခုဖြစ်သော စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု growth နှင့် ကုန်ဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်ရေး ငွေကြေးဖောင်းပွမှု Inflation ပပျောက်ရေးတို့ကို လိုက်ပါပြောဆိုသံများ ကြားနေရပါသည်။ ဤနှစ်ခုမှ မဟုတ်သော အခြားအဆိုများ ပြောဆိုခွင့်မရဘဲ ရှိနေပါသည်။ စာနယ်ဇင်း သမားများနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများသည် သူတို့နှင့် အံ့မဝင်သော ကြား အဆိုကို ပြောလာသော စီးပွားရေးပညာရှင်များကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လျက် ရှိကြပါသည်။

၎င်းတို့အနက် တစ်ဖက်က ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း သူညသို့ ရောက်ရန်၊ အခြားရည်မှန်းချက်များက အလိုလို လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်၍ ဘေးဖယ်ထားရန်၊ နောက်တစ်ဖက်က စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုကိုသာ ဧွေးချယ် ရန်၊ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှင့် အခြားကိစ္စများကို တစ်ပါတည်း ဖြေရှင်းပြီးဖြစ် မည့်အကြောင်း ဗဟိုဘဏ်ကို တောင်းဆိုနေကြပါသည်။

စင်စစ် ဤနှစ်ခုကို ဒီနှစ်ကိုလုပ်ကိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြီးခဲ့ သောအခန်းတွင် ရိပ်စားမိလောက်ပါသည်။ တည်ငြိမ်သော ကုန်ဈေးနှုန်း များကို မျှော်လင့်၍မရနိုင်ပါ။ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုကိုလည်း တစ်ဖက်သတ် မရနိုင်ပါ။ ပြီးခဲ့သောအခန်းတွင် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုသည် တိုင်းပြည်ကုန် ထုတ်စွမ်းအားအပေါ်တွင်သာ မူတည်၍ရနိုင်ကြောင်း ရှင်းလင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ယခုအခန်းတွင် နောက်ထပ်ရေပန်းစားနေသော ကုန်ဈေးနှုန်းများ တည်ငြိမ်ရေးကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးပါမည်။

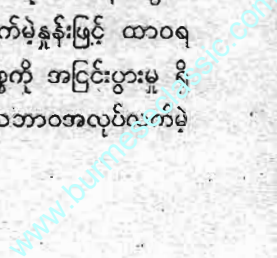
အထက်လွတ်တော်အမတ် ကော်မီဇာန် Corri Mack ၏ ၁၉၉၅ ခုနှစ် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် တည်ငြိမ်ရေးဥပဒေတွင် ဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်ရေး သည် ကုန်ထုတ်စွမ်းအား၊ အမှန်ခံဝင်ငွေ၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊ အလုပ် အကိုင်နှင့် ပြည်ပဈေးကွက်တွင် ပြိုင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း စသည်တို့ကို အမြင်ဆုံး

ဖြစ်စေမည်ဟု ဆိုထားပါသည်။ ဆက်လက်၍ ဗဟိုဘဏ်ကို ယင်းအဆို အား အဓိကဦးတည်လုပ်ကိုင်ရန် အကြောင်းပြချက်များ ပြသ၍ တောင်း ဆိုထားပါသည်။ စက်မှုနိုင်ငံကြီးများ၏ လက်ရှိငွေကြေး ဖောင်းပွမှုသည် တည်မြဲနေမည်မဟုတ်ပါ။ မြင့်မားသော ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် ငွေသား ကိုင်တွယ်ထားခြင်းကို ဒုက္ခပေးလျက်ရှိပါသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ လက်ရှိငွေကြေး ဖောင်းပွမှုနှုန်း သုံး ရာခိုင်နှုန်းတွင် အဘယ်ကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်း ကျဆင်းရေးကိုလုပ်ရန် ပြောနေသလဲဟု နားမလည်နိုင်ပါ။ ကုန်ဈေးနှုန်း ကျဆင်းခြင်း၏ အကျိုးအမြတ်မှာ Mack ပြောသလောက် မကြီးမားနိုင်ပါ။

၁၉၈၀ ခုနှစ်များက ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း နိမ့်ကျရေး လုပ် ဆောင်ချက်သည် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း တက်လာပြီး ကုန်ထုတ်နိုင်စွမ်း pro- ductive capacity များ ပိုလျှံစေခဲ့ပါသည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းကို တစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းမှ လေး ရာခိုင်နှုန်းသို့ လျှော့ချနိုင်ခဲ့သည်မှာ မှန် ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ၁၉၇၉ ခုနှစ် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းသို့ ပြန်လည် ကျဆင်း ရောက်ရှိသွားရန် ၁၉၈၈ ခုနှစ်ရောက်မှ လုပ်ကိုင် ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကုန်ထုတ်ကျဆင်းမှုမှာ ဒေါ်လာသန်း တစ်သန်း (တစ်ထရီလီယံ) ခန့် ရှိခဲ့ပါသည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း ယခု သုံး ရာခိုင်နှုန်းမှ သုည ရာခိုင်နှုန်းသို့ လျှော့ချရန်အတွက် အနှစ်နာခံမှု၊ စွန့်လွှတ်ရမှုမှာ ဒေါ်လာ သန်း ငါးသိန်းအထိ ရှိသွားနိုင်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းမှာ ဤနေရာတွင် အဆုံးမသတ်နိုင်ပါ။ ၎င်းထက် ကုန် တန်ဖိုးဆုံးရှုံးမှုအပြင် မြင့်မားသော အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းဖြင့် ထာဝရ နေသွားရမည်ကိစ္စ ရှိနေပါသည်။ သို့သော် ယင်းကိစ္စကို အငြင်းပွားမှု ရှိ ပါသည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုအောင် မပြုလုပ်ထားချိန် သဘာဝအလုပ်လက်မဲ့

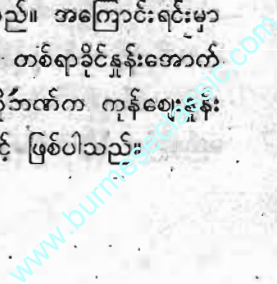
နှုန်း NAIRU သဘောတရားအရ ငွေကြေးဖောင်းပွခြင်းနှင့် အလုပ်လက်မဲ့ မြင့်မားမှုတို့အကြား ရေရှည်တွင် စီးပွားရေး ကျဆင်းမှုမရှိဟု ဆိုပါသည်။ 'တစ်ဖန် အာကာလော၊ ဒစ်ကင်းနှင့် ပယ်ရီ George Akerlof, William Dickens, George perry တို့၏ မကြာမီက တွေ့ရှိချက်တွင် အလွန်နိမ့်သော ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း၌ စီးပွားရေး ကျဆင်းမှုမရှိဟူသောအမြင် ပျက်ယွင်းသည်ဟု အားတက်ဖွယ် တွေ့ရသည်။

NAIRU အဆိုမှာ လူတို့သည် ငွေကြေး ဖောင်းပွမှု အကျိုးဆက် ကို တွက်ဆတတ်ကြသည်ဟူသော ယူဆချက်အပေါ် အခြေပြုထားသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားနှစ်ဖက်လုံးကပင် ငွေဖောင်းပွမှုနှုန်း တစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းရှိချိန်တွင် လုပ်ခ တစ်ဆယ်တစ်ရာခိုင်နှုန်း တိုးခြင်းမှာ ငွေဖောင်းပွနှုန်း ငါးရာခိုင်နှုန်းတွင် လုပ်ခ ခြောက်ရာခိုင်နှုန်း တိုးသည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်သဘာဝ ငွေဖောင်းပွမှုနှုန်းပင် ဖြစ်စေ ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် လုပ်ခကို အဆုံးအဖြတ် ပေးရာ၌ ပါဝင်ပြီးဖြစ်သည်ဟု သိကြရသည်။ NAIRU အဆို မှန်ကန် ကြောင်း သက်သေပြချက်မှာ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှု သည် ရေရှည် အလုပ်လက်မဲ့ကို ငါးရာခိုင်နှုန်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှုထက် သိသိသာသာ မလျော့နည်းစေဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း အလွန်နိမ့်ကျသောအခါတွင် ဈေးကွက် အင်အားများက အလုပ်သမားများ၏အမှန်လုပ်ခ (real wages) ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် ငွေသား မျက်မြင်လုပ်ခအချိုးကို လျှော့ချရန် ကြိုးပမ်းနေ သည် ဆိုပါစို့။ (ဥပမာ- ပျမ်းမျှလုပ်ခများ တက်နေသည့်တိုင်အောင် အချို့ လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် အချို့လုပ်သားများက အလုပ်အကိုင်ပြည့်ဖြစ်ရန် အမှန် လုပ်ခများကျဆင်းရမည်ဟု တောင်းဆိုမှုပြုခြင်း။) ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ငါး ရာခိုင်နှုန်းတွင်ရှိသော နှစ်ရာခိုင်နှုန်း လုပ်ခတိုးတက်မှုသည် ဈေးနှုန်းများ

တည်ငြိမ်နေချိန် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု သူညီ ရှိချိန်တွင်ရှိသော လုပ်ခကျဆင်း မှု ထုံးရာခိုင်နှုန်းနှင့် တူညီပါသလားဆိုပါလျှင် အလွန်စဉ်းစားဆင်ခြင်သော အလုပ်သမားများက တူညီသည်ဟု ဆိုကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် လက်တွေ့ တွင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းထက်နိမ့်သော လုပ်ခတိုးတက်မှုနှုန်းနှင့် သိသာ ထင်ရှားစွာ လုပ်ခ ဖြတ်တောက်ခံရမှုတို့ကြားတွင် ကွာခြားမှု ကြီးမားစွာရှိ သည်ဟု စိတ်က ထင်တတ်ကြပါသည်။ အာကာလော၊ ဒစ်ကင်းနှင့် ပယ်ရီ တို့က မျက်မြင်လုပ်ခများ nominal wages ကို စာရင်းများတွင် ပြန်လည် လေ့လာသောအခါ ကျဆင်းမှုအကြိမ် အနည်းငယ်သာရှိကြောင်း၊ စင်စစ် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု နည်းပါးကျဆင်းလျှင် လုပ်ခများ ဖြတ်တောက်မှု တွေ့ရ နိုင်သည်ဟု ယူဆရသော်လည်း လုပ်ခဖြတ်တောက်ခြင်းမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း တွင် လက်မခံလိုသောကိစ္စ ဖြစ်နေကြောင်း သက်သေပြခဲ့ပါသည်။

ဤမျက်မြင်ငွေသား လုပ်ခကျရန်၊ တက်ရန် ခက်ခဲမှု (rigid- ity) က ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို နည်းပါးသွားအောင် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် ညှိနှိုင်းပြီးဖြစ်သော အမှန်လုပ်ခ လိုက်ပါပြောင်းလဲလွယ်မှု (flexibility) ကို ပျက်ယွင်းစေပါသည်။ ယင်းသည် အလုပ်အကိုင် တိုးချဲ့ ခန့်ထားရန် ခက်ခဲစေပြီး ရေရှည်တွင် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ မြင့်မားလာသောအခါ ရက်ရှောလှသော အလုပ်လက်မဲ့ ထောက်ပံ့ကြေး စနစ်ကြောင့်ဟူ၍ ထောက်ပြကြပါသည်။ သို့သော် ကနေဒါနိုင်ငံ၏ စီးပွား ရေး အတွေ့အကြုံလေ့လာချက် case study တွင် အဆိုပါ အလုပ်လက်မဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးကို လျှော့ချလိုက်သည့်တိုင်အောင် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းမှာ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအထိ တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ၁၉၆၀ ခုနှစ် အစောပိုင်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း တစ်ရာခိုင်နှုန်းအောက် တွင်သာ ရှိနေစဉ်တွင် ကနေဒါအစိုးရနှင့် ဗဟိုဘဏ်က ကုန်ဈေးနှုန်း ကျဆင်းနှေးမှုဝါဒကို ကိုင်တွယ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကနေပါ ဘောဂဗေဒပညာရှင် ပီယာရီဖော်တင် Pierre Fortin က ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၄ ခုနှစ် အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမား အစိုးရ ပူးပေါင်းညှိနှိုင်းမှု Collective bargaining သဘောတူညီချက်များ၏ ၄၇ ရာခိုင်နှုန်းတွင် လုပ်ခများ မတက်စေ Wage freeze မျက်မြင်ငွေသား လုပ်ခ သူည ပြောင်းလဲမှုကို ရရှိခဲ့ကြောင်း ထောက်ပြခဲ့သည်။

စီးပွားရေးပညာရှင် အများစုက အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း မြင့်မားလွန်း သော ကနေဒါကဲ့သို့သော နိုင်ငံများတွင် အမှန်လုပ်ခ အတက်အကျ လွယ် မှု မလုံလောက်ခြင်းကို တွေ့ရမည်ဟု သဘောတူညီကြပါသည်။ ဇော်ထင် က အဆိုပါ အမှန်လုပ်ခ ပြောင်းလဲရန်ခက်ခဲခြင်းမှာ စီးပွားရေး အဆောက် အဦများ၊ မိုက်ကရိုဘောဂဗေဒ ပြဿနာများကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တုန့်ချော့ နှုန်းကျဆင်းနေကို မလိုအပ်ဘဲ အားတက်သရော လုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားထောက်ပြခဲ့သည်။

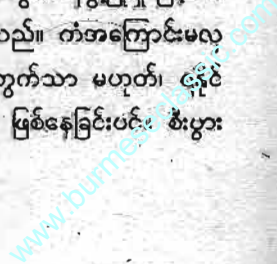
အတိုချုပ်ဆိုရလျှင် တုန့်ချော့နှုန်းတည်ငြိမ်ရေး၊ ငွေကြေး ဖောင်းပွမှု လုံးဝမရှိရေးဆိုသည်မှာ မင်္ဂလာတစ်ပါးဖြစ်သော်လည်း ယင်းသည် အနစ်နာ ခံရမှုများရှိလျှင်လည်း အနည်းအပါးဖြင့် အကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းနိုင် ကြောင်း ယုံကြည်မှုမှာ သက်သေပြချက်မရှိသော ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်မှုဖြစ် ပါသည်။ ဇက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များအပေါ် လေ့လာမှုတွင် ဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်မှု မှာ ပျက်လွယ်ပါသည်။ စရိတ်စက အနစ်နာခံစွန့်လွှတ်ရမှု ကြီးမားပါ သည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု လုံးဝမရှိခြင်းသည် ရေရှည်တွင် ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာစေပါသည်။

ရွှစ်ဦးလက်နှစ်ခုဖြစ်သော စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု၏ အံ့မခန်းစွမ်း ဆောင်မှုနှင့် ကုန်ဈေးနှုန်း မပြောင်းလဲရဟူသော ရှေးဟောင်းဘာသာရေး အစွဲအလမ်းနှစ်ရပ်တို့ကို အသုံးမပြုလျှင် မည်သည်ဝါဒကို အသုံးပြုကြ မည်နည်း။ ရွှစ်ဦးလက် ကင်းလွတ်သောမူဝါဒမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

ပထမ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို သူညမဟုတ်သော အတန်ငယ်နှိမ် သည့် သုံး လေးရာခိုင်နှုန်းတွင် ထားရှိရန်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည် ငွေကြေး ဖောင်းပွမှု အလွန်နိမ့်ခြင်းကြောင့် ဈေးကွက်အခြေအနေရ အမှန်လုပ်ခ တိုးမှုကို ထိန်းထားပြီး ငွေကြေးဖောင်းပွမှု မြင့်မားခြင်း၏အပြစ်များကို လည်း လျော့နည်းစေပါမည်။ သို့သော် ငွေကြေးမူဝါဒများ၏ ငွေကြေး ဖောင်းပွမှုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ အချိန်ယူတတ်သည်ဖြစ်ရာ ကြားဖြတ်ရည်မှန်းချက်အချို့ သိထားရန်လိုပါသည်။

ကျိုးကြောင်းမျှတသော နည်းလမ်းမှာ သတ်မှတ်ထားရှိသော တည်ငြိမ်မည့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းနှင့် ရှေ့နောက်ညီညွတ်သော အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် ခန့်မှန်းခြေမှာ အပြီးသတ်မဟုတ်ဘဲ အချိန်နှင့်အမျှ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အပြောင်းအလဲများ ရှိတတ်သည်ဟု ယူဆကာ အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းကို ယာယီထားသောနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းတိုး၍၊ လျော့ ချ၍ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု၊ မျှော်လင့်သည်ထက် ပို တောင်း၊ ပိုဆိုး ရှာဖွေကြည့်ရပါမည်။ အကယ်၍ ယခင်က ဆုံးဖြတ်ချက် များ မှားယွင်းသောကြောင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို အထက် (သို့) အောက် သို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် လိုအပ်လာခြင်းကို တွေ့မြင်ရပါက မူဝါဒဖြင့် ရှေ့နောက် ညီညွတ်အောင် ပြုလုပ်သွားရပါမည်။

• ဤပြန်လည် အဆိုပြုမှုကို ရှိဦးလက်နှစ်ခုလုံးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ငြင်းပယ်ကြပါလိမ့်မည်။ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်း မြင့်မားမှုကို လိုလားသူတို့ သည် ဤမူဝါဒကို အလျှော့ဖေးမှုအဖြစ် မြင်ကြပြီး လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားရန်နှင့် ဘတ်ဂျက်ပြဿနာများဖြေရှင်းရန် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု မြင့်မား ရန် လိုအပ်ကြောင်း ဆက်လက်တိုက်တွန်းကြပါသည်။ ကံအကြောင်းမလှ ခြင်းမှာ စီးပွားရေးပညာသည် လိုချင်တာများအတွက်သာ မဟုတ်၊ နိုင်ငံ တာလောက်ကိုသာပြောသော ဘာသာရပ်လည်း ဖြစ်နေခြင်းပင်။ စီးပွား

ရေး ဖွံ့ဖြိုးခြင်းသည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခြင်းဖြင့် မရရှိနိုင်ပေ။

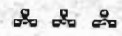
ဤမေးခွန်းနှစ်ဖက်၏အလယ်ကို ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်သော မူဝါဒသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဗဟိုဘဏ်များက လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော မူဝါဒဖြစ်ပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံ ဗဟိုဘဏ်များထက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဗဟိုဘဏ်က ဤလုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွင် ပိုမိုအောင်မြင်ပါသည်။ ခြွင်းချက်အနေဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံဗဟိုဘဏ် Bundesbank သည် ကမ္ဘာ့ငွေကြေးစိုက်၏ နည်းလမ်းများကို လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ကြေညာသော ရည်မှန်းချက်များကို ရရှိသည်က နည်းပါးခဲ့ပါသည်။ ဘောဂဗေဒတွင် တေလာစည်းမျဉ်း Taylor's Rule ဟူ၍ ရှိပါသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ဗဟိုဘဏ်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များမှာ ယင်းစည်းမျဉ်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျပါသည်။ ယင်းကိုပင် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်း ဦးတည်သူအုပ်စုက တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အနောက်တိုင်း ဗဟိုဘဏ်များသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဗဟိုဘဏ် လုပ်ဆောင်မှုနည်းမျိုးကိုသာ ကျင့်သုံးကြသည် ဆိုရာတွင် နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ကြေညာရာ၌မူ ဤနည်း မဟုတ်ကြောင်း ပြင်းဆိုလေ့ ရှိပါသည်။ ကနေဒါနှင့် ပြင်သစ်ဗဟိုဘဏ်များသည် ဤသို့ဖြင့် တည်ငြိမ်သောဈေးနှုန်းများကို ရရှိအောင်လုပ်နိုင်ပြီဟု ဟစ်ကြွေးရင်း လွဲမှားလာကာ အလုပ်အကိုင် သိန်းနှင့်ချီ၍ ဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံတွေ့သွားခဲ့ရဖူးပါသည်။

အနာဂတ်တွင် ဤရှစ်ဗိုလက်များသည် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများ၌ လွှမ်းမိုးလာနိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း အလွယ်တကူ တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဥရောပနိုင်ငံများ၌ ဖြစ်ပါသည်။ ဥရောပငွေကြေးသမဂ္ဂ European Monetary Union (EMU) ၏ ဥရောပ ဗဟိုဘဏ်သည် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဗဟိုဘဏ်၏ နေရာကိုယူနိုင်ရန် ယင်း၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန်ရှိပါသည်။

ရှစ်ဗိုလက်များသည် လူတို့ကို စိတ်သက်သာမှု ရှိစေပါသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း တွေးခေါ်မနေရစေဘဲ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း အားတက်သရော ရှိစေပါသည်။ သို့သော် မည်မျှပင် သက်သောင့်သက်သာရှိစေကာမူ ငွေကြေးမူဝါဒဆိုသည်မှာ ကြွေးကြော်ချက် Slogans များဖြင့် မပြီးဘဲ အလေးအနက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချက်များအပေါ်တွင် တည်မြဲဖြစ်ရာ ရှစ်ဗိုလက်များကို ကျော်လွှားသွားရပါလိမ့်မည်။

Ref. A Good Word for Inflation

ကျမ်းအများ ± 5 မှာ သူသည် ဖန်တီးရှင်ဘုရားသခင်
ယုတ်သေကြောင်း ပြသရန် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၃)

ကိန်းဘောဂပေဒ အကြမ်းထည်

စီးပွားရေးပညာသည် အခြားသော ပညာရပ်များကဲ့သို့ပင် နောက်လိုက်
များ နည်းပါးသွားခြင်း ဥပဒေသကို ကြိုတွေ့ရပေမည်။ တီထွင်သူတစ်ဦး
သည် မူပိုင်ခွင့် တောင်းဆို ရရှိနိုင်ပါသည်။ သူ၏ အတွေးအခေါ်သည်
ပထမတွင် အကြမ်းထည်အတိုင်း ရှိနေတတ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့က
ရှိသောအမြင်နှင့် သူ့အမြင်တို့ ကွာခြားချက်ကို ချဲ့ထွင်လိုက်ပြီး အချိန်တန်
သောအခါ သူ့အမြင်ကို ပြောင်လက်စေရန် တိုက်ခွတ်ပေးမည့်သူများ
ပေါ်လာပြီး ပြည့်စုံသော တီထွင်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် မူလတီထွင်သူ၏ အတွေးအခေါ်ကို စာလုံးများပေါ်မှသာ ရယူပြီး၊ ဆိုလိုရင်းကို လွဲမှားစွာ ကောက်ချက်ဆွဲသူများ မလွဲမသွေ ရှိနိုင်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် မူရင်း အတွေးအခေါ်ထက် တရားသေနိုင်သူ၊ ရှေးရိုးစွဲသူပင် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ တီထွင်လိုက်သော အတွေးအခေါ်များ အဆင့်အဆင့် ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့်အမျှ လွယ်ကူသည်ထက် လွယ်ကူလာပြီး ယင်းအများစု အတွေးအခေါ် လူတိုင်း သိပြီးသားဖြစ်လာသော အတွေးအခေါ်သည် မူရင်းအတွေးအခေါ်ကို တစ်ကြောင်းဆွဲကာတွန်းရပ်ပြောင်အဖြစ်သာ တွေ့ရှိနိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကိန်းဘောဂဗေဒ၏ ကံကြမ္မာမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဂျွန်မေ့နတ်ကိန်း John Maynard Keynes သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး ကျယ်ပြန့်ထည်ဝါစွာ တီထွင်တွေးခေါ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ကံဆိုးမှု သို့မဟုတ် မရည်ရွယ်သောသမိုင်းမှာ ယနေ့တိုင် စီးပွားရေး စကားစစ်ထိုးပွဲများကို ပိတ်ဖုံးရှုပ်ထွေးစေသည့် တွေးခေါ်ဟန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မူရင်းအတွေးအခေါ်ကို ကိန်းဘောဂဗေဒအကြမ်းထည်ဟု ခေါ်ရပေမည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ကိန်း၏အလုပ်အကိုင်၊ အတိုးနှုန်းနှင့် ငွေကြေးတို့၏အထွေထွေသီအိုရီ The General Theory of Employment, Interest and Money စာအုပ်မထွက်ပေါ်မီက စီးပွားရေးပညာရှင်များသည် မိုက်ကရိုစီးပွားရေး Microeconomics သီအိုရီများကို ခရေစတိုင်းကျအခိုင်အခံပြုစုထားခဲ့ကြသည်။ ဈေးကွက်တစ်ခု၏အမှုအကျင့်များနှင့် သဘာဝသယံဇာတများကို ၎င်းတို့အကြား ခွဲဝေမှုများအကြောင်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝစွာ ပြုစုထားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှင့်ငွေကြေးကျမှု Inflation and deflation စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု အမြင့်ဆုံးနှင့် စီးပွားရေးကျဆင်းမှု အနိမ့်ဆုံး booms and slumps ဟူသော စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုလုံးအတွက်

ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာသော မေခရိုဘောဂဗေဒ macroeconomics မှာမူ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမရှိပဲ နောက်ကျကျန်ရစ်ကာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် မဟာစီးပွားရေးပျက်ကပ် The Great Depression ကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ မည်သို့မျှနားမလည်နိုင်ဘဲ ဘာမျှလည်း မလုပ်တတ်အောင် ဖြစ်သွားစေခဲ့ပါသည်။

ကျမ်းရိုးဘောဂဗေဒဟု ခေါ်ကြသော ထိုခေတ်က သီအိုရီများတွင် စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုသည် အလုပ်အကိုင်ပြည့်အဆင့်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားရန် အလားအလာများပါဝင်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေရှည်ကိုသာ စောင့်စားရန်ပြုဆိုထားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတွင် သီအိုရီရှစ်ခု ပါဝင်သည်။ တစ်ခုမှာ ငွေကြေးအရေအတွက် Quantity theory of money ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုတွင် ဖြစ်ပေါ်သော ဈေးနှုန်းအဆင့်သည် လှည့်လည်နေသော ငွေကြေးအရေအတွက် quantity theory of money in circulation နှင့် အချိုးကျသည်ဟု ဆိုပါသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ နှေးငှားနိုင်သော ငွေကြေးရန်ပုံငွေ Loanable funds ၏ အတိုးသီအိုရီ Theory of interest ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းက စုစုပေါင်းစုဆောင်းမှုနှင့် စုစုပေါင်းရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတို့ တူညီရန် အတိုးနှုန်းသည် တက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်နေမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကိန်းက လုံလောက်သော ကာလရည်ကြီးတွင် ဤသီအိုရီများသည် အမှန်ပင်မှန်ကန်ခိုင်မာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ သို့သော် သူက "အဲဒီလောက် ကြာရှည်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ သေလောက်နေပါပြီ" ဟု မှတ်မှတ်ရရ ပြောခဲ့ပါသည်။ ဆက်လက်၍ သူကပင် ကာလကိုတွင် အလုပ်အကိုင်ပြည့်ရှိချိန်၌ အတိုးနှုန်းများသည် စုဆောင်းမှုများ နှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ ဘက်ညီမှုပေါ်တွင် မတည်ကြောင်း၊ ငွေသားကို ကိုင်တွယ်ထားလိုမှု Liquidity preference ပေါ်တွင်တည်ကြောင်း၊ ငွေသားကို ကိုင်တွယ်ထားလိုမှု ဆိုသည်မှာ ငွေသားကိုင်ထားရသည်ထက် ပိုမိုခိုလ်ချရ

သော "ထားကောင်းရောင်းစွဲ" ပိုင်ဆိုင်မှုများ convenient assets အပေါ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် လုံလောက်သော ဆွဲဆောင်မှု ပေါ်ပေါက်သည်အထိ ငွေသား ကိုင်တွယ်ထားလို့မဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

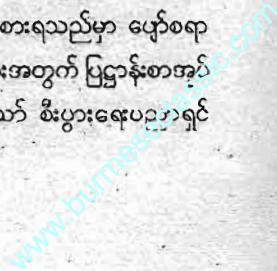
စုဆောင်းမှုများနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ တူညီရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင်ပြည့်အဆင့်တွင် စုဆောင်းမှုများပြုလုပ်ခြင်းသည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ ပြုလုပ်လိုခြင်းထက် ပိုမိုများပြားနေလျှင် ကျဆင်းသွားမည့်အရာများ မှာ အတိုးနှုန်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် ကုန်ထွက်များဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် စတော့ရှယ်ယာဇော့ကွက် ပျက်စီးမှု စသောအကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလို့မရဘဲ ကျဆင်းသွားလျှင် စီးပွားရေးစနစ် တစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ကျဆင်းပျက်ကွက်မှု slump ဖြစ်သွားမည်ဟု ကိန်းက ဆိုပါသည်။

ယင်းသည် စီးပွားစနစ်တစ်ခု အလုပ်လုပ်ပုံကို အလွန်ပြောင်မြောက်စွာ ပြန်လည်တွေးဆ ထုတ်ဖော်မှု ဖြစ်ပါသည်။ ဤထုတ်ဖော်မှု အသစ်ကို ထိုခေတ်က အလွန်သက်မြက်သော လူငယ်စီးပွားရေး ပညာရှင်များက ချက်ချင်းလက်ခံခဲ့ကြပါသည်။ မှန်ပါသည်။ တချို့က စောစောပိုင်းကပင် ဤကိန်း၏ စီးပွားရေးရုပ်ပုံလွှာသည် အလွန်လွယ်ကူမြင်သာအောင် တမင် ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းရှင်းပြသထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ အထူး သဖြင့် အလုပ်အကိုင်နှင့်ကုန်ထွက်အဆင့်တို့သည် သာမန်အားဖြင့် အတိုး နှုန်းနှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိရပေမည်။ သို့တိုင်အောင် အထွေထွေသီအိုရီစာအုပ် ထွက်ပေါ်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာအောင်ပင် စီးပွားရေး အတော် များများသည် ဤယန္တရားရုပ်ပုံလွှာကို တအံ့တဩနှင့်စွဲလမ်းခဲ့ကြပါသည်။ အမှန်မှာ ရိုးသားကြိုးစား ချွေတာစုဆောင်းသူများ ဒဏ်ရိုက်ခံရပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အလိုလိုက် ချေးငှားစားသုံးသူများ ဆူလာတ်ကြေသလို Thrift Paradox ဖြစ်နေပါသည်။

ပထမဆုံး ချွေတာခြင်းအတွက် ဆန့်ကျင်ဘက် အမှန်တရား Thrift Paradox ကို ဥပမာထား၍ စဉ်းစားကြည့်ပါမည်။ အကြောင်း တချို့ကြောင့် အသုံးမပြုသော ဝင်ငွေအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု ဆိုရမည်ဖြစ် သော စုဆောင်းမှုနှုန်း တက်လာသည်ဆိုပါစို့။ အစဦး ကိန်းဘောဂဗေဒပုံစံ အရ ယင်းသာ စုစုပေါင်း စုဆောင်းမှုများနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတို့ကို ကျဆင်း အောင် ပြုလုပ်အောင် ပြုပေလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စုဆောင်း လို့မရ များပြားလာခြင်းသည် စီးပွားရေးကျဆင်းမှုကိုလည်း ကျဆင်းစေမည်။ စုဆောင်းမှုများနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများသည် အဆုံးတွင် အမြဲတမ်းတူညီ သွားတတ်သည်ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း စုဆောင်းမှုပမာဏသည် အသေအခာ ကျဆင်းသွားပေလိမ့်မည်။

ထပ်မံ၍ ရသမျှ သုံးမလောက်နိုင်၊ အပိုအလျှံဟူ၍ မစုဆောင်း နိုင်သော ကုမ္ပဏီသမားမုဆိုးမမြေအိုး Widow's curse ဟု ဆိုရမည့် လုပ်အား ခနှင့် အလုပ်အကိုင်သီအိုရီကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမည်။ လုပ်ခများ တိုး တက်ခြင်းသည် အလုပ်အကိုင် ဝယ်လိုအားကျဆင်းသွားမည်ဟု ထင်ကြ ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အစဦး ကိန်းဘောဂဗေဒသီအိုရီက အမြတ်အဖြစ်မှ လုပ်ခ အဖြစ်သို့ ဝင်ငွေပြန်လည်ခွဲဝေမှု redistribution of income သည် စားသုံးမှု ဝယ်လိုအားကို တိုးတက်စေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အလုပ်သမားများသည် အရင်းရှင်များထက် စုဆောင်းမှုနည်းကြသည်။ (အမှန်လည်း အလုပ်သမားများက မစုဆောင်းကြပါ။ သို့သော် ဤအချက် မှာ ယခုတိုင်စွန့် ဖောက်ဆိုင်ပါ။) ထို့ကြောင့် ကုန်ထွက်မှုနှင့် အလုပ် အကိုင်ကို တိုးတက်စေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အထက်ပါ ဆန့်ကျင်မှုအမှန်တရားကို စဉ်းစားရသည်မှာ ဖော်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဘောဂဗေဒ ကျောင်းသားသစ်များအတွက် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် များတွင် ယခုတိုင် ဖော်ပြနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စီးပွားရေးပညာရှင်

အနည်းငယ်မျှလောက်သာ ယခုအခါ အလေးတယူပြုတတ်ကြပါတော့သည်။
ယင်းအတွက် အကြောင်းအရင်း မြောက်မြားစွာရှိသည့်အနက် အရေးကြီးဆုံး အကြောင်းအရင်းကို စကားလုံးနှစ်လုံးတည်းဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။
အာလန် ဂရင်းစပင်း Alan Greenpan ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဇိုးရှင်းသော ကိန်းဇာတ်လမ်းတွင် အတိုးနှုန်းသည် အလုပ်အကိုင်နှင့် ထွက်ကုန်အဆင့်များနှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိဟု ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် ပြည်ထောင်စုအရံငွေကြေးအဖွဲ့ Federal Reserve Board သည် အလုပ်အကိုင် အလွန်နိမ့်ကျသောအခါ အတိုးနှုန်းကို လျော့ချပြီး စီးပွားရေးစနစ်တွင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ဖြစ်သောအခါ အတိုးနှုန်းကို မြှင့်တင်ခြင်းဖြင့် စီမံခန့်ခွဲမှုဖြင့် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

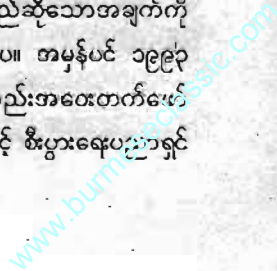
ငယ်တို့ပုံငွေအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဂရင်းစပင်း၏ အဆုံးအဖြတ်ကို သင်ငြင်းခုံလိုပါလိမ့်မည်။ သူ့ကို စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုလုံးအား ချုပ်ထိန်းမှု လျော့စေလိုပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သင်သည် သူ၏ဩဇာကို ငြင်းဆန်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွက် လာမည့်နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းခန့်မှန်းရန် ဇိုးရှင်းသောပုံစံတစ်ခုကို သင် လိုအပ်ခဲ့ပါလျှင် ဤသို့ရရှိပါမည်။ ဂရင်းစပင်း ထားရှိလိုသောနှုန်းတွင် 'ကျပ်န်းအမှား random error တစ်ခုအတွက် အပေါင်းအနှုတ် ပြုလုပ်ပြီး ရရှိနိုင်ပါသည်။ ကျပ်န်းအမှား ±၅ မှာ သူသည် ဖန်တီးရှင်ဘုရားသခင် God the Creator မဟုတ်သေးကြောင်းပြသရန် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂရင်းစပင်း သို့မဟုတ် သူ၏ ရှေ့မှာရော နောက်မှာဆက်ခံမည့်သူများပါ။ ဤရုပ်ပုံကားချပ်တွင် ပါဝင်လာခြင်းသည် ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဇွေပိုင်း ကျမ်းဇိုးမေခရို ဘောဂဗေဒအမြင်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိစေသော ကျမ်းဇိုးတို့၏ ကိုယ်ပျောက်လက် Invisible hand နေရာတွင်၊ ဗဟိုအရန်ငွေကြေးအဖွဲ့၏ မြင်ရသောလက်သည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို မဖြစ်စေ

သော အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းထားကို နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာအောင် ပြုလုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဤရည်မှန်းချက် အောင်မြင်စေရန် ဗဟိုအရန်ငွေကြေးအဖွဲ့သည် အတိုးနှုန်းကို မြှင့်တင်ခြင်း၊ လျော့ချခြင်း စုဆောင်းမှုများနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတို့ကို အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ညီညွတ်အောင် လုပ်ကိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ချွေတာစုဆောင်းမှု အမှား၊ မုဆိုးမမြေအိုး စသည့် ပါရာဒေါက်စ်တို့မှာ ဆီလျော်မှုမရှိနိုင်တော့ပေ။ အထူးသဖြင့် စုဆောင်းမှုများကို တိုးတက်ခြင်းသည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို မြင့်မားစေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗဟိုအရံငွေကြေးအဖွဲ့က ထိုသို့ဆက်စပ်အောင် အတိုးနှုန်းကို ကစား၍ပြုလုပ်မည်သာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော့်(Krugman) အနေဖြင့် ဝယ်လိုအားပြောင်းလဲခြင်းကို ဗဟိုအရန်ငွေကြေးအဖွဲ့ (ဗဟိုဘဏ်)က မူဝါဒဖြင့် စတင်ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းသည် အလုပ်အကိုင်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ယင်းတို့နှစ်ခုအား ဇိုးရှိုးကလေးနှင့် ကြောင်းကျိုးညီညွတ်စေသည်ဟု ယူဆပါသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင် အသိုင်းအဝိုင်းပြင်ပမှ ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် အနည်းငယ်သာ ဤကဲ့သို့တွေးကြမည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ ဥပမာ- မြောက်အမေရိကတိုက် လွတ်လပ်သော ကုန်သွယ်ရေးသဘောတူညီချက် North American Free Trade Agreement NAFTA အပေါ် စကားစစ်ထိုးကြရာတွင် အလုပ်အကိုင်သစ်များဖြစ်ပေါ်စေရေး သို့မဟုတ် ပျက်ယွင်းရေးကိုသာ အခြေခံခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆယ်နှစ်အတွင်း အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းကို အမေရိကန်-မက်ဆီကို ကုန်သွယ်မှုရှင်းတမ်းအနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ ဗဟိုဘဏ်က သတ်မှတ်နိုင်သည်ဆိုသောအချက်ကို ပြည်သူဘက်မှကြည့်လျှင် လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အမှန်ပင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်က ဤအပြောကို NAFTA လိုလားသူ အစည်းအဝေးတက်ဖော်တက်ဖက်တစ်ယောက်က "အခုလို မှတ်ချက်မျိုးကြောင့် စီးပွားရေးပညာရှင်

တွေကို လူတွေက မုန်းကြတာ” ဟူ၍ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောဆိုခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကောင်းစွာသိရှိသည်ဟု ယူဆထားကြသော မူဝါဒ ရေးဆွဲသူများနှင့် ပြည်သူများအသိဉာဏ်တွင် ရောက်ရှိနိုင်သည်တို့ မှာ တစ်ကြောင်းဆွဲကာတွန်းရုပ်ပြောင် ကိန်းဘောဂဗေဒဖြစ်ပါသည်။ ယင်း၏ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေမှုမှာ စားသုံးမှုအသုံးစရိတ်ကို လျှော့ချခြင်းသည် မကောင်းသောအချက် ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို မဝေဖန်မစဉ်းစားဘဲ လက်ခံထားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လောလောဆယ် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှင့် ဘက်ဂျက်လိုငွေပြန်ချိန်၌ ကိန်းဘောဂဗေဒအကြမ်းထည်သည် အထင်ကြီးဖွယ်ရာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

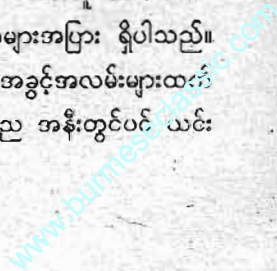
ရှေ့အခန်း (၇ နှင့် ၁၇) တွင် ဆွေးနွေးရာ၌ ပါဝင်မည့် ဝီလျံ ဂရစ်ဒါ၏ စာအုပ်တွင် ချွေတာမူပါရာဒေါက်စ် ဆန့်ကျင်ဘက် အမှန်တရားနှင့် မှဆိုးမ မြေအိုး လက်တန်းပုံတိုပတ်စကလေးနှစ်ခုမှာ အဓိက ဇာတ်လမ်းကျော့ရိုးအဖြစ် ပါဝင်ပါသည်။ ဂရစ်ဒါသည် သူ့အတွေးအခေါ် ဘယ်ကလာသည်ကို သတိပြုမိဟန်မရှိပေ။ ကိန်းကပ် “လက်တွေ့သမားများသည် သူတို့ကို အခြားသူတို့၏ အတွေးခေါ် လွှမ်းမိုးမှုမရှိဟုဆိုကြပြီး အသုံးမဝင် ပယ်ချထားပြီးဖြစ်သော အတွေးအခေါ်တို့၏ နောက်လိုက်ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်” ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖန် Business Week ကျန်းမာမှုတွင် စုဆောင်းမှုဖြင့်မားခြင်းသည် အမှန်ပင် ယဉ်ကျေးမှုအသွင်သဏ္ဍာန်များ cultural phenomenon ပြောင်းလဲဖွံ့ဖြိုးလာပြီဟု ဆိုရတော့မလိုပင် ဖြစ်နေပါသည်။

စုဆောင်းမှုသည် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် မကောင်းဟူသောအဆိုကို မှန်ကန်ကြောင်းပြသနိုင်ရန် (စင်စစ် ဤအချက်သည်

ရင်းတို့ ပြောသလောက် အရေးပါသော ကိစ္စလည်းမဟုတ်ပါ) ဗဟိုဘဏ်သည် စွမ်းအားမရှိ၊ အတိုးနှုန်းကိုချပေးခြင်းဖြင့် စုဆောင်းလိုမှု မြင့်မားလာပြီး ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုကို တိုးတက်လာစေခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ဟု ပြရန်လိုပါသည်။ လက်တွေ့တွင် ဗဟိုဘဏ်က ဤအတိုင်းလုပ်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။

အတိုးနှုန်းသည် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုကို လွှမ်းမိုးနိုင်သောအချက်များစွာ အနက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ငြင်းခုံခြင်းသည်လည်း လုံလောက်သော ငြင်းဆိုချက် မဟုတ်ပေ။ ဆီစားမှုပြုသော လက်တံကလေးသည် ကား၏ အမြန်နှုန်းကိုပြသော အချက်များထဲမှ တစ်ခုသာဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုခြင်းနှင့် တူနေပါသည်။ ကောင်းပြီ၊ အမြန်နှုန်းပြဒိုင်ခွက် speedometer ကို ပြင်ထားလိုက်သည် ဆိုပါစို့။ မည်သည့်မော်တော်ယာဉ်ရဲကမျှ ပြုပြင်ထားသော မိုင်နှုန်းပြအတိုင်း မောင်းနေပါသည်ဟု လက်ခံပါမည်နည်း။ အလားတူပင် ဂရင်းစပင်းသည် အတိုးနှုန်းကို လွတ်လပ်စွာ ပြင်ဆင်နိုင်ပါသည်။ လိုအပ်လျှင် ဗဟိုဘဏ်သည် တစ်ရက်တည်းတွင် ငွေကြေးကိုနှစ်ဆပင် တိုးနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အလုပ်အကိုင်အဆင့်ကို အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟုထင်သည့် အတိုင်းအတာအထိ တိုးမြှင့်နိုင်ပေသည်။

စုဆောင်းမှုသည် မကောင်းဟူ၍ ဆက်လက်ပြောဆိုနိုင်ရန် အတိုးနှုန်းသည် သုံးစွဲမှု spending အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိဟု ငြင်းဆိုနိုင်ရပေလိမ့်မည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အမျိုးသားအိုးအိမ်တည်ဆောက်သူများအသင်း National Association of Homebuilders ဟူ၍ ရှိပါသည်။ ထိုအသင်းဖွဲ့အား အတိုးနှုန်းသည် သုံးစွဲမှုအပေါ် အကျိုးမသက်ရောက်ဟု သွားပြောရန်မဖြစ်နိုင်ပါ။ အလားတူ Giro bank က ငွေစုသူများ ထူထောင်ထားသော လုပ်ငန်းအများအပြား ရှိပါသည်။ တစ်ဖန် စုဆောင်းနိုင်စွမ်းအားသည် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု အခွင့်အလမ်းများထက် များပြားနေသဖြင့် ဗဟိုဘဏ်သည် အတိုးနှုန်း သူည အနီးတွင်ပင် ယင်း

နှစ်ခုကို ကိုက်ညီအောင်မပြုလုပ်နိုင်ဟုလည်း ငြင်းဆိုနိုင်ရပေမည်။ ယင်းသည် ၁၉၃၀ ခုနှစ်များက သဘာဝကျသောအခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရငွေချေးစာချုပ်များ Treasury bills ၏ အတိုးနှုန်းများမှာ တစ်ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဘဏ်များသည်လည်း အတိုးနှုန်းများရှေ့တွင် နည်းပါးနေဦးမည်ဟု ဆိုနေကြပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စုဆောင်းမှုများသည် ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် မကောင်းဆိုသူများပင် ဗဟိုဘဏ်အား ဩဇာနှင့်စွမ်းအားမရှိဟု မယူဆကြပေ။ တစ်ဖက်တွင် ၎င်းတို့ကပင် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်က စီးပွားရေး ပြဿနာများ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် ဗဟိုဘဏ်ကြောင့်ဟူ၍ ပြောဆိုနေကြပြန်သည်။ ဝရင်းစပင်းက ခွင့်ပြုလျှင် ယနေ့ပြဿနာများမှ ၎င်းတို့က လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟု ဆိုနေကြပြန်သည်။

၎င်းတို့၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ဤသို့ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။ စုဆောင်းမှုများ တိုးပွားခြင်းသည် စီးပွားရေးကို နှေးကွေးသွားစေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗဟိုဘဏ်သည် အတိုးနှုန်းလျော့ခြင်းဖြင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု တိုးတက်လာအောင် မဆွဲဆောင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းအစား ဗဟိုဘဏ်သည် အတိုးနှုန်းလျှော့ချခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးတိုးတက်အောင် ပြုလုပ်သင့်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိမ့်ကျသောအတိုးနှုန်းသည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို တိုးတက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဆိုပါသည်။

Ref. *Vulgar Keynesians*

၁၁ ၁၂ ၁၃

အပိုင်း (၂)

ရောင်းလိုအားဘက်တောဝဗေဒ

အခန်း	စာမျက်နှာ
(၄) ရောင်းလိုအားဘက်ရှားသွပ်မှုရာသီ	၄၃
(၅) ရောင်းလိုအားဘက်တစ်ဆန်းတချိန်	၄၉
(၆) ရွှေခံချိန်ပြန်သွားရေး	၅၅

စီးပွားရေး အမှာစာပြုခြင်းများမှာ ခေတ်ကုန်သွားလေ့
ယရှိပါ။ တပြည်ပြည် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟုသာ
ပျော်လင့်ရပါသည်။

အခန်း (၄)

ရောင်းလိုအားဘက် ရှေးသွပ်မှုရာသီ

စီးပွားရေးသီအိုရီများတွင် လက်တန်းအမှားများကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
နိုင်ငံရေးလောကတွင် လစ်ဘရယ်များရော၊ ကွန်ဆာဗေးတစ်များရော
တွင်တွင်ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။ ကွန်ဆာဗေးတစ်လက်ယာတို့၏ ရောင်းလို
အားဘက်မှ သီအိုရီသည် ချမ်းသာသူများဘက်မှ လိုက်သည်ဟု ဝေဖန်ခံရ
လေ့ရှိသည်။ ယင်းကို ၁၉၈၀ ခုနှစ်ကတည်းက တီထွင်ခဲ့ကာ ၎င်းတို့က
အခွန်ကို မကောင်းဆိုးဝါးဟုဆိုပါသည်။ အစတွင် လူတို့ကလည်း ယုံကြည်
ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့က ရွှေစံချိန်ငွေကြေးစနစ် Gold Exchange Stan-
dard ကိုဖြန်လည်ကျင့်သုံးရန် ပြောကြားကြသည်။

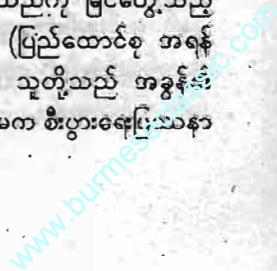
ဒီမိုကရက်တစ် (လစ်ဘရယ်) သမ္မတ ကလင်တန်လက်ထက် (၁၉၉၂-၂၀၀၀) ခုနှစ် စီးပွားရေးတိုးတက်ခြင်းကို သူ့အရင် ရီပတ်ဗလေ ကင်-သမ္မတရောင်၏ ရောင်းလိုအားဘက် သီအိုရီခိုင်မာမှုကို ပြသခြင်းဖြစ် သည်ဟု ကရက်ရောဘတ် Paul Craig Robert က ပြောလိုက်ပါသည်။ ရောဘတ်သည် ရောင်းလိုအားဘက် သီအိုရီစတင်ခဲ့သူများတွင် တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူက ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ကလင်တန်ဘောင်ဗေဒ Clinton -mics သည် ဘတ်ဂျက်လိုငွေအများအပြားဖြစ်ပွားကာ အလုပ်လက်မဲ့ ပေါများခြင်း၊ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း မြင့်မားခြင်း၊ ငွေကြေးယိုင်လဲခြင်းတို့ ဖြစ်သွားမည်ဟု ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ပါသည်။ အဆုံးတွင် Dow ညွှန်ကိန်း များက အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း အလုပ်လက်မဲ့ အနိမ့်ဆုံးနှင့် ရောင်လက်ထက် မှစ၍ ဘတ်ဂျက်လိုငွေပြုမှု အနည်းဆုံးတို့ကိုပြသခဲ့ရာ သူ့လူများက အကြောင်းအရာ လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်ကြသော်လည်း ရောဘတ်က ဆက် လက် တိုက်ခိုက်နေပါသေးသည်။ သူက ကလင်တန်၏ အောင်မြင်မှုများ မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဝရင်းစပင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင် ပြီး အကြောင်းအရင်းအများစုမှာ အမေရိကန် ပုဂ္ဂလိကကဏ္ဍ၏ စီးပွား ရေး အကျပ်အတည်းမှ ရုန်းထွက်လွယ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက် ပါသည်။ သို့သော် ယင်းရှင်သန်ထမြောက်မှုသည် ရောင်းလိုအားဘက် သီအိုရီတွင် ပါဝင်သောအရာမဟုတ်ပါ။

ကလင်တန်လက်ထက် ခြောက်နှစ်ကြာ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုရှိ သော စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုသည် သူ့ရှေ့က သမ္မတ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များမှ အကျိုးဆက်ဟုဆိုပါလျှင် ၎င်းတို့လက်ထက် ၁၉၈၀ ခုနှစ်များအတွင်း ခုနှစ်နှစ်ကြာ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုသည် ၎င်းတို့၏ မူဝါဒနှင့် ဘာမျှမဆိုင်ဟု ဆက်စပ်ကြည့်နိုင်ပုံကို ၎င်းတို့ မေ့သွားဟန်ရှိပါသည်။ စင်စစ် ခမ်းနား သော ပုံပြင်သည် မြူဖွံ့ကြားတွင် ဖျောက်ကွယ်သွားပြီး အကြွေးများသာ

တိုင်းပြည်တွင် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ရောင်းလိုအားဘက်သားတို့အတွက် တကယ်တော့ ဘာမှမကျန်ရစ်ပါ။

ရောင်းလိုအားဘောင်ဗေဒမှာ ၎င်းတို့ပြောသကဲ့သို့ စီးပွားရေး စနစ်၏ ရောင်းလိုအားဘက်ကသာ အရေးကြီးသည်ဟူ၍ အလွယ်ပြော၍ မရပါ။ တစ်ဖန် အခွန်အကောက်မြင့်မားခြင်းသည် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုကို ထိခိုက်စေသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း သာမန်အမြင်သာ ဖြစ် ပါသည်။ ၎င်းတို့က လက်ထောက်ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး လော့ရင့်ဆန်းမား Lawrence Summers သည် ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စုဆောင်းမှု၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနှင့် စီးပွားရေး တိုးတက်ခြင်းတို့အပေါ် အခွန်၏အကျိုး သက်ရောက်မှုကို သုတေသန ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်းလည်း ထောက်ပြ ကြပါသည်။ သို့သော် ဆန်းမားသည် အခြားအကြောင်းများကလည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးကြောင်း အမြဲတမ်းတွေးတောခဲ့၊ ပြောဆိုခဲ့သူ ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့အပြင် ဆန်းမားသည် ယခုအချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ ယခင် ကာလကလည်းကောင်း၊ ရောင်းလိုအားဘက် ဘောင်ဗေဒပညာရှင်ဟု မခံယူခဲ့ပါ။

စင်စစ် ရောင်းလိုအားဘက် ဘောင်ဗေဒဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို နေသည်မှာ ၎င်းတွင်ပါဝင်သော အချက်များမဟုတ်ဘဲ၊ ၎င်းတွင် မပါဝင် သောအချက်များ ဖြစ်နေပါသည်။ ရောင်းလိုအားဘက်သမားများက ရောင်းလို အားဘက်ကသာ အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် အားလုံး ကပင် စီးပွားကျဆင်းမှုသည် ဝယ်လိုအားမလုံလောက်မှုနှင့် ပက်သက် ကြောင်း၊ ဗဟိုဘဏ်က အတိုးနှုန်းများကို လျှော့ချကာ စီးပွားရေးပြန်လည် ကောင်းမွန်အောင် ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ရောင်းလိုအားဘက်သမားများက သဘာဝကျနေသည်ကို မြင်တွေ့သည့် တိုင်းအောင် ဤပြဿနာတိုင်းအပေါ် ဗဟိုဘဏ် (ပြည်ထောင်စု အရန် ငွေကြေးအဖွဲ့) ကို အပြစ်တင်လေ့ရှိကြပါသည်။ သူတို့သည် အခွန်နှင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုသာမက စီးပွားရေးပြဿနာ

အားလုံးကို အခွန်တိုးမြှင့်ခြင်းအပေါ် အပြစ်ပုံချလေ့ရှိပြန်ပါသည်။ တိုင်းပြည်တွင် ဘာဖြစ်နေနေ၊ အစိုးရဘတ်ဂျက် ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ အခွန် လျှော့ချဖြတ်တောက်ခြင်းသည် ကောင်းသောအကျိုးများပေးမည်ဟု သူတို့ အမြင်များပေါ်တွင် ဖော်ပြကြပါသည်။

ယင်းသဘောထားမှာ အမှန်တရားဖြစ်ဖို့ ကောင်းလွန်းနေပါ သည်။ ရောင်းလိုအားဘက်သမားများကမူ ယင်းအတွက် အဖြေများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် စုဆောင်းထားခဲ့ကြပါသည်။ သမ္မတရောင် (၁၉၈၁-၁၉၈၈) ၏ အခွန်လျှော့ချမှု ဖြတ်တောက်မှုနောက်ပိုင်း စီးပွားရေး နှာလန်ထမှုကို သမားရိုးကျဘောဂဗေဒပညာရှင်များက မှားလွှဲပြီး ရောင်းလိုအားဘက်သမားများ၏ မှန်ကန်မှုဟု ဆိုနေကြပါသည်။

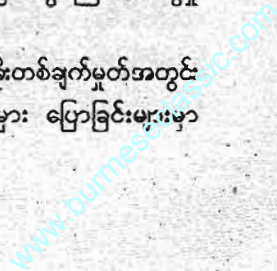
သို့သော် ၁၉၈၀ ခုနှစ်များက အဖြစ်အပျက်များက သမားရိုးကျ ဘောဂဗေဒ ကျောင်းသုံးသင်ခွဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သော ဒေါင်ဘတ်ရှ်နှင့် ဖစ်ရှာ Rudiger dornbusch and Stanley Fisher တို့၏ စာအုပ်ပါ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု လျှော့ချလိုက်သောအခါ အလုပ်လက်မဲ့များ တိုးတက် ခဲ့ခြင်း၊ ၎င်းနောက်မှ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှင့် အလုပ်လက်မဲ့တို့တစ်ပြိုင်နက် ကျဆင်းသော ကာလရှည်စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုကို ရရှိခဲ့ခြင်းနှင့် တူညီပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ၁၉၇၉-၁၉၉၀ ကာလ စီးပွားရေးမှာ အထက် ပါ မြင်ကွင်းအတိုင်း ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူအများစုအနေဖြင့် သမားရိုးကျဘောဂဗေဒရှင်များ ပြောသမျှ ကို ရှင်ရှင်းလင်းလင်း နားလည်လေ့မရှိတတ်ကြသော်လည်း လက်တွေ့ အောင်မြင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မငြင်းနိုင်ဘဲရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရောင်းလိုအားဘက် လှုပ်ရှားမှုများက ၁၉၈၀ ခုနှစ်များတွင် အမှန်ဖြစ်ပွားခဲ့ မှုနှင့် ယင်းအဖြစ်အပျက်က ပြသခဲ့သော စီးပွားရေးကမ္ဘာတွင် မည်သို့ အလုပ်လုပ်ပုံတို့ကို လွဲမှားသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မှုများနှင့် ဆက်သွားနိုင်ကြ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးခဲ့သောနှစ်များ၏ အဖြစ်အပျက်များက ရောင်းလိုအားဘက် အတွေးအခေါ်များ တက်တက်စင်စင်လွဲမှားမှုကို ဖော်ပြနေခဲ့သော်လည်း အာမခံရဲရဲဖြင့် လောင်းကြေးထပ်ငြင်းဆိုမှုများ ဆက်လက်တွေ့နေရပါ သည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်ဆန်းတွင် ကလင်တန်က ဝင်ငွေမြင့်မားသူများအပေါ် အခွန်ငွေများ တိုးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ရောင်းလိုအားဘက် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သော ဝင်းရစ်ချ် Newt Gingrich က Forbes မဂ္ဂဇင်း မှတစ်ဆင့် စီးပွားရေးပျက်ယွင်းမည် ဖြစ်၍ ပြည်သူတို့အား ရှယ်ယာစတော့များ အားလုံး ရောင်းချပစ်ပြီး စီးပွားပျက်တပ်မှ အလွတ်ရုန်းကြရန် တိုက်တွန်း လိုက်ပါသည်။ ဝေါလ်စတရစ် Wall Street ဂျာနယ်ကလည်း စီးပွားရေး ပျက်မည်အရေးကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အလုပ် အကိုင် ပေါများလာပြီး နေ့စဉ်အရောင်းအဝယ်များပင် တိုးတက်လာကာ ဘတ်ဂျက်လိုငွေလည်း မျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။ Dow ညွှန်ကိန်းများ ၏ အမှန်တရားကို မြင်တွေ့ရသူတို့မှာ ရောင်းလိုအားဘက် ခေါင်းဆောင် များကို ၎င်းတို့၏မန်နေဂျာများသာဖြစ်ပါက အလုပ်ထုတ်ပစ်ပြီး တရားစွဲဆို ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာပါတော့သည်။

ဤမျှဆိုခြင်းသော ဟောကိန်းများယွင်းမှုကို မှားကပ်ဝါဒ ဟော တိန်းများ၌သာ တွေ့နိုင်လောက်ပါသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင်များတွင် များယွင်းသော ဟောကိန်းများ ပြုလုပ်မိတတ်ကြပါသည်။ သို့သော် ယင်း များယွင်းမှုသည် အများ မပြောဆိုသောကိစ္စများကို ပြောဆိုရန် ပျက်ကွက် မှုမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ အများ ပြောဆိုသိမြင်နေသည်များကို တမင် ဆန့်ကျင်၍ ဟောကိန်းထုတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ စီးပွားရေးပညာရှင် အများစုပင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်များ၏ စီးပွားရေးတုံ့နှေးပြီး ငွေကြေးဖောင်းပွမှု Stagflation ကို ကြိုတင်မမြင်မိကြပေ။

ရောင်းလိုအားဘက် ဘောဂဗေဒသည် မီးခိုးတစ်ချက်မှုကိစ္စအတွင်း မျောက်ကွယ်သွားရန်တား မရှိပေ။ စီးပွားရေးအများ ပြောခြင်းများမှာ

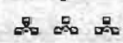

ခေတ်ကုန်သွားလေ့မရှိပါ။ တဖြည်းဖြည်း ဖျောက်သွားလိမ့်မည်ဟုသာ အများဆုံး မျှော်လင့်ရပါသည်။ လူတို့၏ သဘာဝတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနေ ပါသည်ထင်မှု၊ လူအထင်ကြီးအောင်လုပ်မှုများ ရှိနေပါသည်။ ဖြစ်ရပ်များ က မှားယွင်းနေပါသည်ဟူ၍ ထောက်ပြနေသည့်တိုင် ဝါဒစွဲများကို မပျောက် နိုင်ဘဲ ရှိကြသည်။ လူချမ်းသာများအား အခွန် လျှော့ချပေးမည်ဟူသော ပေါ်လစီနည်းလမ်းကို ဟောကြားသူတို့မှာ ဆင်းရဲသွားရန်အကြောင်း သိပ်မရှိကြပြန်ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ရောင်းလိုအားဘက်သားများသည် ကျွန်တော် တို့နှင့် အချိန်တန်ကြာအောင် ရှိနေပါလိမ့်ဦးမည်။

နှစ်ထောင်ပြည့် နွေကောက်ပွဲအကြို ဟောပြောပွဲတွင် ဂျပန်ဝ လေကင်ပါတီမှ ဂျက်ကမ် Jack Kemp က အလုပ်အကိုင်ပြည့် အဆင့် တွင် စီးပွားရေးကို တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း နှစ်စဉ်ငါးရာခိုင်နှုန်းဖြင့် စီးပွားရေး နှစ်ဆတိုးမည်ဟူသော ဟောပြောချက်ကို ရေဝင်၏ ၁၉၇၉ ခုနှစ်က အလုပ်လက်မဲ့ ဆယ်ဂဏန်းတွင် ခုံနှစ်နှစ်အတွင်း စီးပွားရေး လေးရာခိုင်နှုန်းတိုးမည်ဟူသော ဟောပြောချက် ဘာမှဖြစ်မလာခြင်းဖြင့် စဉ်းစားသတိရကြရန် လိုပါသည်။

ပိုမိုထူးဆန်းသော စကားကို ပြောဆိုသူမှာ Kemp နှင့် တတွဲတွဲ နေတတ်သော ရောင်းလိုအားဘက်သဘောတရားကို စတင်တည်ထောင် ရာတွင် ပါဝင်သူ ဝမ်နစ်စကီ Jude Wannisky ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လူချမ်းသာများသည် အပေါ်ယံမြင်တွေ့ကြ ရသလို မဟုတ်ဘဲ ပိုမိုဆင်းရဲကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းက စတော့ ဈေးနှုန်းများသည် ရွှေနှင့် တိုင်းတာလျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကထက် လျော့သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

Ref: Supply-Side's Silly Season

စီးပွားဆရာသည်
လူအများနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသောဟူရာပိုဖြစ်လှည်
ထုတ်ဖော်က ထပ်ပြင်ချက်ဝင်မလိုကြသည်။

အခန်း (၅)

ရောင်းလိုအားဘက် တစ်စခန်းထဲသို့

ရောင်းလိုအားဘက် ဘောဂဗေဒ supply side economics ကို အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စု ၁၉၈၀ ခုနှစ် နွေကောက်ပွဲကြိုကာလမှ စတင်ကာ တွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီသမ္မလောင်း ရှိန်ယံရေဝင်နှင့်အတူ လူငယ်လူသစ် တော်တော်များများက စတင်ပြောဆိုလာသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ယင်းကို ၁၉၉၆ ခုနှစ် နွေကောက်ပွဲကာလအရောက်၌ ကျန်ကွန်ဆာဗေးတစ်တို့က ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နေသည်ဟု ယူဆရသော စီးပွားရေးနည်းလမ်း ဖြစ်ပါ သည်။ ယင်း၏ဒိုင်မာမှုကို ယနေ့တိုင် ငြင်းခုံနေကြဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ငြိခဲ့သော အခန်းလေးနှင့် ဆက်စပ်လေ့လာကာ ပိုမိုသိရှိနားလည်နိုင်ရန် ဆက်လက်တင်ပြအပ်ပါသည်။

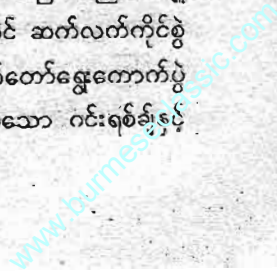
ဘော့ဒိုးလ် Bob Dole က ရောင်းလိုအားဘက်သိအိုရီ၏ ချမ်းသာသူများအတွက် အခွန်လျော့ချရေး အခြေခံသော စီးပွားရေးမူဝါဒကို ကြေညာလိုက်ပြီး ရက်များကြာမီမှာပင် ယင်းသည် အလုပ်ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းရေးသားကြသော ဆောင်းပါးများ ရာနှင့်ချီ၍ ထွက်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကွန်ဆာဗေးတစ်တို့ဘက်ကလည်း ယင်းတို့ကို ရာနှင့်ချီ၍ ပြန်လည်ရေးသားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ စင်စစ် ဒိုလ်သည် ဤအယူအဆကို အထင်သေးသူဖြစ်ကြောင်း အများသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဒိုးလ်က ယခုအခါ လက်ခံကြေညာရုံသာမက ဒုတိယသမ္မတလောင်းကိုပင် ဤအယူအဆတွင် ထင်ရှားသူကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လုံလောက်သောအကြောင်း ရှိရမည်ဟု ဆက်လက်ရှာဖွေရန် ဖြစ်လာပါသည်။ အထူးသဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဤရောင်းလိုအားဘက် အယူအဆနည်းလမ်း ပျောက်ကွယ်မသွားခြင်းကို မေးမြန်းမိပါသည်။

အခွန်ဖြတ်တောက်ခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးစနစ်တွင် အကျိုးဆက်ကောင်းများ ထွက်ပေါ်လာမည်ဆိုသည့် ရောင်းလိုအားဘက် အတွေးအခေါ်အတွက် သက်သေပြနိုင်ရန်အချက်များ မရှိပါ။ မည်သည့်ဘက်ကမှ မဟုတ်သော စီးပွားရေးပညာရှင်များကို မေးမြန်းခဲ့လျှင်လည်း ရေဂင်လက်ထက်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်၊ သူ့အောင်မြင်မှုများသည် ရောင်းလိုအားဘက်မူဝါဒ၏ အောင်မြင်မှုဟူ၍ မပြောနိုင်မှုတို့ကို ပြောပြနိုင်ကြပေသည်။ သို့သော် လက်ရှိရောင်းလိုအားသမား၏ စီးပွားရေး ခန့်မှန်းချက်များကို ကြည့်ရုံနှင့် လုံလောက်ပါသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ် သမ္မတကလင်တန်သည် ဝင်ငွေ မြင့်မားသူများအား အခွန်တိုးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ဒိုးလ်ကို အခွန်ဖြတ်တောက်ရန် ဆွယ်ခဲ့သူများက ဘာတွေဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုခဲ့မှုကို ပြန်ကြည့်သင့်ပါသည်။ နူးဂင်းရစ်ချ် Newt Gingrich က ဆိုးရွားသော

စီးပွားရေးကျဆင်းမှု ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ၎င်းက Forbes မဂ္ဂဇင်းတွင် စတော့ဈေးကွက် ပျက်စီးမည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ရှယ်ယာများကို ရောင်းချပစ်ရန် ပြောခဲ့ပါသည်။ The wall street ဂျာနယ်အယ်ဒီတာ အာဘော်အခန်းမှ ဤသို့ တိုးမြှင့်ခြင်းသည် ဘတ်ဂျက်ကို လိုငွေလျော့မသွားစေဘဲ လိုငွေ ပိုမိုများပြားသွားလိမ့်မည်ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် နောင်နှစ်များအရောက်တွင် စီးပွားရေးစနစ်အတွင်း၌ အလုပ်အကိုင်များ သန်းနှင့်ချီ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ဈေးကွက်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စံချိန်သစ်များဖြင့် တိုးတက်လာကာ ဘတ်ဂျက်လိုငွေလျော့ဆင်းသွားပါသည်။ သမ္မတကလင်တန်၏မူဝါဒ မှန်ကန်သည်ဟု မပြောသေးဘဲ ဘတ်ဂျက်လိုငွေ ကျဆင်းခြင်းသတင်းတောင်းကိုသာ ပြောမည်ဆိုလျှင် ရောင်းလိုအားဘက်သမားများ ပြောသလို ဘတ်ဂျက်လိုငွေအက်သွားပြီး စီးပွားရေးပျက်ယွင်းမှုဖြစ်ခြင်းကို တွေ့ရပါမည်။

ရောင်းလိုအားဘက်အမြင်သည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သောကြောင့် ဤမျှ သက်တမ်းရှည်ကြာ ယုံနှံနေရသည်ဟု ပြောဆိုခြင်းကို လက်မခံနိုင်ပါ။ ၁၉၇၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ရှိန်ယံရေဂင်သည် ရောင်းလိုအားဘက်အမြင်ကို ကိုင်စွဲပြီး ရွေးကောက်ပွဲဝင်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြရာတွင် အခြားမည်သည့်ဝါဒကို ကိုင်စွဲသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုအချိန်က ၎င်းနိုင်မည့်အနေအထားကို သတိပြုရပါမည်။ တစ်ဖန် ၎င်း၏ပါတီတွင် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ဂျော့ဘုရှ် George Bush က ဥုံဖွဲ့စီးပွားရေး မှော်ပညာ voodoo economics ဟု ပြောင်လျှောင်သရော်ခဲ့မှုကြောင့် ရေဂင်အဖို့ မဲအချို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကိုသိရန် လိုပါသည်။ ယနေ့အချိန်တွင် ရောင်းလိုအားဘက်အမြင်သည် မဲမချနိုင်တော့ပါ။ ဤအမြင်ကို စတင်သူအတော်များများပင် ဆက်လက်ကိုင်စွဲရန် ရှက်နေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ယွတ်တော်ရွှေ့ကောက်ပွဲများတွင် ရောင်းလိုအားဘက် ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော ဂင်းရစ်ချ်နှင့်

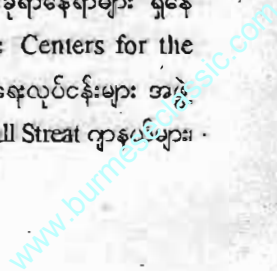
ဒစ်အာမေး Dick Armeý တို့သည်ပင် မဲဆန္ဒရှင်များ လက်မခံတော့မှန်း သိ၍ ဤအမြင်ကို ထည့်သွင်းပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ပါ။ ကွန်ဆာဗေး တစ် ဂီပတ်ဗလေကင်ပါတီ အောင်နိုင်ရေး စူးစမ်းသူများအဖွဲ့ focus groups: Contract with America ထူထောင်သူများသည်ပင် ဤအယူ အဆကို စွန့်လွှတ်ရန် ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပျက်နေ ပါလျှင် ရောင်းလိုအားဘက်အယူအဆ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ရွှေ့ခံချိန်စနစ် စသောအယူအဆများနှင့် ဆက်နွယ်သည့် အကြောင်းနှစ်ချက် ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စူးစမ်းမိပါသည်။ တစ်ခုမှာ ချမ်းသာသူများ အကြိုက်ဖြစ်နိုင်ခြင်းနှင့် နောက်တစ်ခုမှာ အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်အဖြစ် သမိုင်းဝင် ဂုဏ်တင်နိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ချမ်းသာသူများ၏အကြိုက်ကို လိုက်လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိခြင်းမှာ သေးငယ်သောအကျိုးအမြတ် မဟုတ်ပါ။ စီးပွား ရေး သုတေသနလုပ်ငန်းသည် နိုင်ငံရေးအငြင်းအခုံများအတွက် အရေး ပါသောကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း အသုံးစရိတ် များများထုတ်ပေးနိုင်သောကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ အမျိုးသားသိပ္ပံအဖွဲ့ National Science Foundation ၏ နှစ်စဉ်ဘတ်ဂျက်မှာ ဒေါ်လာသန်းနှစ်ဆယ်လောက်သာ ရှိပါသည်။ ချမ်းသာ သူ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှအကြိုက်ကို လိုက်၍လုပ်ပေးသည့် အတွေးကန် များ Think tanks ၊ သုတေသနအဖွဲ့များ၊ ဖောင်ဒေးရှင်းများအဖို့ မက်မော လောက်သော ထောက်ပံ့ငွေများ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ကွန်ဆာဗေးတစ်ဝါဒ တိုးတက်ရေး ပြုစုသောအဖွဲ့များကို ထောက်ပံ့ရာတွင် Coors and Olin foundation မှာ ဤသို့သောအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အဖွဲ့အစည်းများသည် အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးပညာရှင်များကို မရရှိ တတ်ကြပေ။ ရောင်းလိုအားဘက် ဂူရုကြီး ဂျွန်ဝါနင်စ်ကီ Jude wanniski သည်ပင် လင်ဒန်လာရိုချ် Lyndon Larouche ၏ တပည့်များ ခန့်ထားနိုင်

ရန် နေရာမှ ဖယ်ရှားစီရင်ပါသည်။ အဖြေကို သိပြီးဖြစ်ပါလျှင် အဘယ် ကြောင့် တော်သော၊ ထက်မြက်သော သုတေသနပညာရှင်များကို ခန့်ထား ရန် လိုပါသေးသနည်း။

အတွေးအခေါ် မခိုင်မာမှု၊ မလုံခြုံမှု၊ မမြဲမှုကို မြှင့်တင်ရန်မှာ ထင်ရသည်ထက် ပိုမိုအရေးကြီးပါသည်။ စီးပွားရေးသည် လူအများနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသောပညာရပ် ဖြစ်ပါသည်။ လူတိုင်းက ထင်မြင်ချက် များ ဝင်ပေးလိုကြပါသည်။ သို့သော် ကျောင်းသုံးစာအုပ်ပါ ပညာရပ်တို့ သည် လူအများအဖို့ ခက်ခဲပင်ပန်းသော နည်းပညာဆိုင်ရာများ ဖြစ်နေ ပါသည်။ မိမိသိရန်လိုသော အကြောင်းအရာများမှာ နည်းနည်းပါးပါး နှိမ့်နိမ့်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရောင်းလိုအားဘက်သမား အချို့လောက် သာ သူတို့ကိုယ်ကို လက်ရှိစီးပွားရေးပညာကို အစားထိုးနိုင်သူအဖြစ် သမိုင်းဖန်တီးမှု ဖြုတ်ထားကြပါသည်။ ၎င်းတို့သမိုင်းတွင် ဂျွန်မနက်ကိန်း သည် လိမ်ညာစားသူဖြစ်ပြီး ပေါလ်ဆင်မြူရယ်စင်နှင့် မေလ်တန်ဖရိုက်မင် တို့သည် အဓွန့်များဖြစ်ကာ၊ စစ်မှန်လေးနက်သော အတွေးအခေါ်များကို အာဒမ်စမစ်မှစတင်၍ ခေတ်မှီန်သွားပြီဖြစ်သော ၁၈၇၀ နှစ်များက အစွန်းထွက်ဂိုက်း marginalist ဩစတြီးယန်း ဘောဂဗေဒပညာရှင်များ Menger, Wickshwll, Jevons, Von Mises နောက် သူတို့သာရှိသည်ဟု သည် သဘောမျိုးလုပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့တွေ့ရပြီးနောက် ရောင်းလိုအားဘက် အတွေးအခေါ်၏ အဓိပ္ပာယ်မရှိမှုနှင့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် အကြီးအကျယ် နှုတ်ခံသွားရမှုတို့မှာ အရေးမကြီးတော့ပါ။ သို့သော် သူတို့အတွက် ကွန်းခိုရာနေရာများ ရှိနေ ပါဦးမည်။ အရင်းရှင်စနစ် တိုးတက်မှုလေ့လာရေး Centers for the Study of Capitalism နှင့် လွတ်လပ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အဖွဲ့ အစည်း Free Enterprise Institute, Forbes နှင့် Wall Street ဂျာနယ်များ

ဓာတ်ပြားဟောင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖွင့်နေဦးမည် စည်းရုံးထားသော လူသစ်များ ရှိနေပါဦးမည်။ နိုင်ငံရေး ပုရောဟိတ်များအနေဖြင့်လည်း ယခု ဗိုးလုံးရုံးနိမ့်သွားပြီးနောက် အခြားလူများ ပေါ်ပေါက်လာဦးမည်ဟု သိနေကြပါသည်။

ဝိဝေဒကညာရှင် ရစ်ချင်ဒေါကင်း Richard Dawkins ၏ ကျော်ကြားသော ပြောဆိုချက်တစ်ခုအတိုင်း အတွေးအခေါ်များကို တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ ဗိုင်းရပ်စ်များပြန့်နှံ့အောင် လုပ်သူသာလိုပါသည်။ (ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်များက အာဇာနည်ဖြစ်ရန် ဟောကြားမှုများမှာ ယုံကြည်သူ ၏အသက်ကို အန္တရာယ်ရှိစေပါသည်။ သို့သော် ယင်းအာဇာနည်ကို အားကျ မှုမှာ ချိမြဖြစ်ပါသည်။) ဗိုင်းရပ်စ်များမှာ တစ်နေရာတွင် နှိမ်နှင်းပြီးသည့် တိုင် ခြံကြား၊ လေကြားမှာ ရှိနေပါသည်။ နောက်ထပ်သားကောင်ကို ချဉ်းကပ်ရန်စောင့်နေကြပါသည်။ ဘောင်မှီးသည် နိုင်ငံရေးလောကတွင် နှံ့စပ်ပြီး ဉာဏ်ရွှင်သူ၊ ကိုယ်ခံအားကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း ဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံခဲ့ရပါသည်။

Ref: The Virus Strikes Again

ရွှေဈေးနှုန်းကို ယတိုးအောင် ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်လျှင် အရာအားလုံး၏ဈေးနှုန်းများကို ကျဆင်းသွားအောင် လုပ်ရန် လိုအပ်ပေမည်။

အခန်း (၆)

ရွှေစံချိန် ပြန်သွားရေး

မီးဒါးစံဘုရင်ကြီးပုံပြင်ကို နားလည်မှုလွှဲမှားနေကြပါသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် လောဘကြီးသောကြောင့် လက်နှင့်ထိသည့်အရာတိုင်း ရွှေဖြစ်သွားပြီး ဘာမှ အလို့မရတော့ဘဲဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ကြပါသည်။ စင်စစ် သူ၏အဖြစ်မှာ ငွေကြေးပေဒဂို နားမလည်သောအဖြစ် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားက သူ့ကို ရွှေ သည် သတ္တုတစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်ဟု တကယ်တမ်းမှာခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေသည် နောက်တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ယင်းနောက်တစ်မျိုးမှာ တုန်ခါသည့် ဆောင်ရွက်မှုများ ဖလှယ်ရာတွင် ကြားခံအဖြစ် သုံးစွဲသောငွေကြေး အဖြစ် ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ ရွှေအမြင် အခြားကြားခံပစ္စည်းများစွာကို အသုံး ပြုနိုင်ကြောင်းအား ငြင်းပယ်နေကြပြီး ရွှေကို အစားမထိုးလိုကြဘဲ ဖြစ်နေ ကြပါသည်။ ဂျက်ကမ် Jack Kemp စတီးဖော် Steve Forbes နှင့် ဝေါလ်

စထရီကျာနယ်အယ်ဒီတာ ရောဘတ်ဘတ်လေ Robet Bertley တို့သည် ရောင်းလိုအားဘက် ဘောဂဗေဒပညာရှင်များအဖြစ် ကျော်ကြားသလို တိုင်းပြည်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် သော့ချက်မှာ ရွှေစံချိန် Gold Standard စနစ်သို့ ပြန်သွားရေးဟု ယုံကြည်ရေးသား ဟောပြောနေသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေစံချိန်စနစ်သည် အရိုင်းအစိုင်းခေတ်၏ လက်ကျန်အမွေဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်းခုနစ်ဆယ်နီးပါးက ဂျွန်မေနတ်ကီန်းက ပြောဆိုထားခဲ့ပါသည်။ မည်မျှပင် ကံကောင်းသည် ဖြစ်စေ ဤခေတ်သစ်မီးဒါးစ်များသည် ၎င်းတို့ ပြောသော ရွှေစံချိန်စနစ်ကို သေသည်တိုင် ဘယ်သောအခါမျှ လက်နှင့်ထိခွင့်ရကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် ဩဇာကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ ရွှေစံချိန်စနစ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုကြသော အကြောင်းအရင်းကို လေ့လာဆန်းစစ်ရန်ကား လိုအပ်ပါသည်။

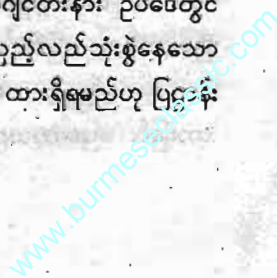
ရွှေစံချိန်စနစ်ကို ပြန်သွားရန်အတွက် အကြောင်းတစ်ခု ရှိရပါမည်။ ထိုအကြောင်းသည် အလွန်ကောင်းသော အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ယင်းကို အလွန်သိနားလည်သော ဘောဂဗေဒပညာရှင်များက လက်မခံပါ။ သို့သော် ယင်းအတွေးအခေါ်သည် လုံးဝရှေးသွပ်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်တွင်မူ ခေတ်သစ်ရွှေပုဂ္ဂိုလ်များမှာ လုံးဝအရှုံးအမူး ဖြစ်နေကြပါသည်။ သူတို့ ရွှေကို ယုံကြည်မှုမှာ လက်တွေ့မကျပါ။ ဒဏ္ဍာရီဆန်နေပါသည်။

ယနေ့ခေတ် ငွေကြေးစနစ်သည် ရွှေကို အထူးကဏ္ဍတွင် မထည့်သွင်းတော့ပါ။ အမေရိကန်ဗဟိုဘဏ်သည် ဒေါ်လာကို မည်သည့် အရာနှင့်မျှ တွဲချည်မထားပါ။ လိုအပ်သင့်တော်မည့်ပမာဏအတိုင်း ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေပါသည်။ တွဲချည်မထားသောငွေကြေးစနစ်တွင် အားသာချက်ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး ဗဟိုဘဏ်သည် စီးပွားရေးကျဆင်းမည့် အန္တရာယ်ကို

ငွေကြေးရိုက်ထုတ်ခြင်းဖြင့် လွတ်လပ်စွာတုံ့ပြန်လျက်ရှိပါသည်။ ဥပမာ- တစ်ခုတည်းကို ပြုရမည်ဆိုပါလျှင် ဤလွတ်လပ်မှုသည် ၁၉၂၉ ခုနှစ် စီးပွားပျက်ကပ်အတိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ် ခြိမ်းခြောက်လာသော ၁၉၈၇ ခုနှစ် စတော့ဈေးကွက်ပြိုကွဲမှုကို တာဆီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

လွတ်လပ်စွာမျှောထားသော ငွေကြေးစနစ်တွင် အားသာချက်များရှိသလို စွန့်စားရမှုများလည်း ရှိပါသည်။ နှုန်းရှင်သည် နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်သူများနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများအတွက် မသေချာမှုများတို့တော့ ဖြစ်စေပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်အတွင်း ဒေါ်လာငွေသည် အများဆုံး ယန်း ၁၂၀ အထိ တန်ဖိုးရှိခဲ့ပြီး အနည်းဆုံး ယန်း ၈၀အထိ ရှိခဲ့ပါသည်။ ယင်းအတွက် စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်ရာတွင် ဆုံးရှုံးရမှုများကို တိုင်းတာရန် ခက်ခဲလှပါသည်။ (တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် သိမ်မွေ့သော ငွေကြေးဈေးကွက်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို စွန့်စားရမှုအတွက် သက်သာမှုများ ပြုပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။) သို့သော် ကြီးမားထင်ရှားသော ဆုံးရှုံးမှုကား ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းအပြင် ငွေကြေးလုပ်ငန်း စီးမဲခန့်ခွဲသူများ၌ ပေးထားသော လွတ်လပ်မှုသည် တာဝန်မဲ့ လုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုးကိုလည်း ဖြစ်စေကာ အချို့ နိုင်ငံများတွင် အခွင့်ကောင်းယူ ကိုယ်ကျိုးရှာသူများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အာဂျင်တီးနားကဲ့သို့သော နိုင်ငံများတွင် ကာလရှည်ကြာသော ငွေကြေးဖောင်းပွမှုသမိုင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ငွေရေးကြေးရေး လွတ်လပ်မှုသည် အဆိပ်ခတ်ထားသော ဝိုင်အရက်ခွက် Poisoned chalice ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချပါသည်။ (အာဂျင်တီးနား ဥပဒေတွင် တစ်ပီဆိုသည် တစ်ဒေါ်လာနှင့် ညီမျှရမည်။ လှည့်လည်သုံးစွဲနေသော တစ်ပီဆိုငွေတိုင်းအတွက် အရန်ငွေ တစ်ဒေါ်လာ ထားရှိရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ပါသည်။)

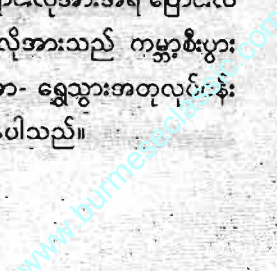
အမျိုးသားငွေကြေးတစ်ရပ်ကို ပြင်ပနိုင်ငံတစ်ခု၏ ငွေကြေးဖြင့် တွဲချည်ထားသလို မထားသင့် မေးခွန်းအတွက် တိကျထင်ရှားသော အဖြေ မရှိပါ။ ငွေကြေး ပုံသေလဲလှယ်နှုန်းထားရှိခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဘုံငွေကြေး ထားရှိခြင်းဖြင့် လဲလှယ်နှုန်း (ငွေကြေးတန်ဖိုး ပြောင်းလဲမှု)ကြောင့် မသေမချာ မရေရာမှုများကို ဖျောက်ကွယ်သွားစေနိုင်ပါသည်။ နိုင်ငံ အများ၏ ယုံကြည်မှုကိုလည်း ရရှိစေပါမည်။ (အိတလီအစိုးရသည် ဥရောပငွေကြေးသမဂ္ဂသို့ ဝင်ရောက်လိုခြင်းမှာ အဓိကအားဖြင့် ၎င်း၏ များပြားလှသော အကြွေးများကို ဂျာမနီနိုင်ငံ အတိုးနှုန်းများဖြင့် ပြန်လည် ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။)

အခြားတစ်ဖက်တွင် ငွေကြေးနှစ်ရပ် တွဲချည်ထားရာ တစ်ခုတွင် ငွေကြေးဟောင်းပွဖြိုး စီးပွားရေးတိုးတက်နေခြင်း **inflationary boom** တွေ့ ကြုံနေရပြီး နောက်တစ်ခုတွင် ငွေကြေးရှားပါးပြီး စီးပွားရေးကျဆင်းမှု **deflationary recession** တွေ့ကြုံနေရသည် ဆိုပါစို့။ (ယင်းသည် ဥရောပ တိုက်၌ ၁၉၉၀ ခုနှစ်များအတွင်း အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့ရမှုဖြစ်ကာ အနောက်ဂျာမနီတွင် စီးပွားတိုးတက်နေကာ ကျန်ဥရောပနိုင်ငံများ၌ ဆယ်ဂဏန်း အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။) ထိုအချိန်တွင် တစ်နိုင်ငံအတွက် သင့်တော်မှန်ကန်သော ငွေကြေးမူဝါဒသည် နောက် တစ်နိုင်ငံအတွက် မှားယွင်းနေပေလိမ့်မည်။ ဤရှုပ်ထွေးမှုသည် စီးပွားရေး ပညာရှင်များအကြား ဥရောပဘုံငွေကြေး၊ ယူရိုဒေါ်လာသုံးစွဲရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထားကွဲလွဲစေခဲ့ပါသည်။ အချို့က ယင်းသည် ဥရောပ တွင် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းများ ပျမ်းမျှအားဖြင့် မြင့်တက်သွားမည်ဟု ဆိုကြ ပြီး အချို့က မဖြစ်ဟုဆိုကြပါသည်။

ဤတွင် ယနေ့ခေတ်၌ မည်သည့်နိုင်ငံမျှ ရွှေကို နောက်ခံ ထားခြင်း မပြုတော့သည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ခေတ်သစ်နိုင်ငံအချို့သည်

ကျွေးကြောင့်ညီညွတ်အောင် ဆုံးဖြတ်လျက် ၎င်းတို့၏ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်လျက် ပိုမိုခိုင်ခံ့သော နိုင်ငံတစ်ခု၏ ငွေကြေးစံချိန်ကို ချိတ်တွဲထားရှိမှု ပြုကြပါသည်။ အာဂျင်တီနားသည် ဒေါ်လာငွေထံမှ လည်းကောင်း၊ အိတလီသည် ဂျာမနီမတ်ငွေထံမှ လည်း ကောင်း ကယ်တင်မှုကို ရှာဖွေခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ဂျာမနီ၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုများမှ ဗဟိုဘဏ်အဖွဲ့ဝင်များသည် လူသားများဖြစ်ကြရာ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေကြေးပုံနှိပ်စက်၏ ဆွဲဆောင်မှုနောက် ပါသွားတတ်ကြပါ သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် လူတို့၏ မှားယွင်းတတ်မှု **To error is human** ကို အားထားကြမည့်အစား အစိုင်အခဲအဖြစ် မြင်တွေ့နိုင်မည့် ရုပ်ဝတ္တုတစ်ခု ၏ စံဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ ဘေး-ဘိုး-ဘီ-ဘင် များ ပြုလုပ်ခဲ့သလို ရွှေဖြင့် ချိတ်တွဲခြင်း မပြုလုပ်ကြသလဲဟု ဖြစ်လာပါသည်။

အလွန်နည်းပါးသော စီးပွားရေးပညာရှင်များကသာ ယင်းကို ကောင်းသောအကြံဟု ထင်ကြပါလိမ့်မည်။ ယင်းကို ဆန့်ကျင်မှုမှာမူ အရသာမဟုတ်ပဲ အတွေ့အကြုံအရ ဖြစ်ပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ရွှေစံချိန် သည် အခြားသော ပုံသေလဲလှယ်နှုန်းများ၏ အားနည်းချက်များ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါသည်။ ဥရောပဘုံငွေကြေး လိုလားသူများ စီးပွားရေးပညာရှင် များသည်ပင် ယင်းကို ဒေါ်လာ သို့မဟုတ် ယန်းနှင့် ချိတ်တွဲသတ်မှတ်ရေး ကို အစိုးရိမ်လွန်ခြင်းဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ပိုမိုအရေးကြီးပါ သည်။ အခြားသော ကုန်စည်နှင့် ဝန်ဆောင်မှုများနှင့် ရွှေကိုတိုင်းတာလျှင် ရွှေသည် တည်ငြိမ်သောစံမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ တစ်ဖက်တွင် ရွှေဖျေးနှုန်းသည် ယင်းအပေါ် ဝယ်လိုအားနှင့်ရောင်းလိုအားအရ ပြောင်းလဲ နေရပြန်သည်။ ယင်း၏ ရောင်းလိုအားနှင့်ဝယ်လိုအားသည် ကမ္ဘာ့စီးပွား ရေးအတွက် လိုအပ်မှုနှင့်ဘာမျှမဆိုင်သော ဥပမာ- ရွှေသွားအတုလုပ်ငန်း တောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်းအပေါ် မူတည်နေပါသည်။

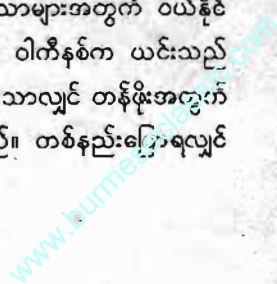
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ရွှေဈေးတည်ငြိမ်အောင် ပြုလုပ်မှု မူဝါဒ-ဒေါ်လာငွေကို ရွှေဖြင့်ကျားကန်ခြင်းကို ၁၉၇၁ ခုနှစ်ကပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ရွှေဈေးသည် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ဆယ်ဆတိုးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စားသုံးကုန်ဈေးနှုန်းမှာ (၂၅၀) ရာခိုင်နှုန်း တိုးခဲ့သည်။ ရွှေဈေးနှုန်းကို မတိုးအောင် ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်လျှင် အရာအားလုံး၏ ဈေးနှုန်းများကို ကျဆင်းသွားအောင်လုပ်ရန် လိုအပ်ပေမည်။ ၁၉၂၉-၃၀ ခုနှစ် မဟာစီးပွားရေးပျက်ကပ် The Great Depression နောက်ပိုင်း မမြင်မကြုံဖူးသော စီးပွားပျက်ကပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘယ်လိုမှ မကောင်းသော အကြံအစည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ တွေ့ရှိပါလျက် ဂျက်ကပ်စ်၊ ဝေါ့စထရစ်ဂျာနယ် စသည်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ငွေကြေးကို ရွှေနှင့် ချိတ်တွဲလိုကြပါသနည်း။ ၎င်းတို့၏ အနေအထားကို လက်ဝဲယိမ်းသော အမေရိကန် Mother Jones မဂ္ဂဇင်း၊ အယ်ဒီတာထံပေးစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါမှ ကောင်းစွာနားလည် သိရှိလိုက်ရပါသည်။ ရေးသားပေးမိသူမှာ ရောင်းလိုအားဘက် စီးပွားရေးပညာ စတင်ထူထောင်သူများအနက် ဆရာကြီး Gurn တစ်ဆူဖြစ်သော ဂျွဒ်ဝါနစ်စကီ Jude Warnisky ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ အဓိကစိုးရိမ်မှုမှာ ချမ်းသာသူများ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်များအတွင်း ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာလာသည်ဆိုခြင်းကို ငြင်းပယ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာတွင် အောက်ပါမှတ်သားဖွယ် စာပိုဒ်လည်း ပါဝင်ပါသည်။

'ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ တွက်ချက်မှုယူနစ်ကို တရားမျှတအောင် ပြုလုပ်ရပါမည်။ နှုန်းရှင်မျှောထားသော စက္ကူဒေါ်လာဖြင့် အရာရာကို တိုင်းတာခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဥစ္စာနေများအားလုံးကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းခြောက်ထောင်က လူသားများ အသုံးပြုခဲ့သည်အရာ- ရွှေအောင်စများဖြင့်

ပြောင်းလဲတိုင်းတာရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဤသို့ တိုင်းတာ တွက်ချက်သောအခါ ယနေ့ ခိုးဂျုံးစက်မှု ပျမ်းမျှ Dow Jones industrial average-DJIA - 6000 သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ် DJIA-2000 ၏ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က ရွှေဈေးနှုန်းမှာ တစ်အောင်စလျှင် ၃၅ ဒေါ်လာဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ၃၈၀ ဒေါ်လာကျော်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပိုင်ဆိုင်သူသည် သူ၏ ဥစ္စာနေများ-ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအားလုံး၏ စတော့ရှယ်ယာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုမျှ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိသူများအဖို့ ဘာမျှဆုံးရှုံးခြင်း မရှိလိုက်ကြပါ။ အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူများမှာ အထွေထွေ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကြီးတွင် အမြောက်အမြား လွင့်ပီးဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပါသည်။'

ခိုးဂျုံးစက်ပျမ်းမျှသည် လူချမ်းသာများ မည်သို့ရှိနေသည်ကို ကောင်းစွာပြသနိုင်ခြင်းရှိမရှိမှာ အရေးကြီးပါ။ အဆက်ပါစာပိုဒ်၏ တွေဝေစေသောအကြောင်းမှာ ဝါနစ်စကီက ရွှေကို ဥစ္စာနေပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် အသင့်တော်ဆုံးအရာဟူ၍ ယင်းရွှေဖြင့် အခြားကုန်စည်နှင့် အရေအတွက် မညီမျှဝယ်ယူနိုင်မည်ကို မချင့်ချိန်ဘဲ ပြောဆိုလိုက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လာငွေကို ရွှေနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှစ၍ စက်မှုလုပ်ငန်းရှယ်ယာများ၏ တန်ဖိုးမှာ ၇၀၀ ရာခိုင်နှုန်း တက်ခဲ့ပြီး အခြားအစားအသောက် အဝတ်အထည်၊ မော်တော်ယာဉ်၊ ကလေးထိန်းခဲ ဈေးနှုန်းများမှာ ၂၅၀ ရာခိုင်နှုန်းသာ တက်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေမှတစ်ပါး မည်သည့်ကုန်စည်ကိုမဆို ဝယ်ယူနိုင်မှု၊ လူချမ်းသာများအတွက် ဝယ်နိုင်စွမ်းအားမှာ များစွာမြင့်မားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဝါနစ်စကီ ယင်းသည် ဆီလျော်မှုမရှိ မဆိုငါ့ ရွှေ . . . ရွှေတစ်ခုတည်းသာလျှင် တန်ဖိုးအတွက် အမှန်စုံနှုန်းဖြစ်သည်ဟု ငွတ်ပြောနေခဲ့ပါသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင်

ဝါကီနစ်သည် မီးဒါးစံဘုရင် ကျွန်ုပ်လွန်သောဖြစ်မှုကို ကျွန်ုပ်လွန်နေခဲ့သည်။
ရွှေသည် သတ္တုသာဖြစ်သည်ဆိုခြင်းနှင့် ယင်းတန်းဖိုမှာ ယင်းနှင့် အမှန်
တကယ် အသုံးဝင်သော ကုန်စည်များ ဖလှယ်ရရှိနိုင်မှု ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို
မေ့နေသော ဖြစ်မှုဖြစ်သည်။

Ref: Gold Bug Variations:
Understanding the Right-Wing Gilt Trip

အပိုင်း (၃)

အလုပ်အကိုင်

	အခန်း	စာမျက်နှာ
(၇)	ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းနှင့် ကမ္ဘာက ကမ္ဘာ့ ငါက ငါ	၆၅
(၈)	နည်းပညာတိုးတက်မှု ကောင်းလွန်းတော့လည်း မကောင်း	၇၂
(၉)	တတိယကမ္ဘာ၌ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းကြောင့် အလုပ်အကိုင် တိုးတက်ခြင်း	၇၉

ကမ္ဘာရွာ... ကမ္ဘာစီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုတည်းအဖြစ်
စုစည်းလာမှု တိုးတက်လာသည်နှင့်အညီ၊ စကားလုံး
ကြီးကြီးများ ပေါ်ထွက်ပျံ့နှံ့လာမှုက ပိုမိုပြန့်နှံ့နေပါသည်။

အခန်း (၇)

ဂလိုဘယ်လိုက်လံရေးနှင့် ကမ္ဘာက ကမ္ဘာ ငါက ငါ

နိုင်ငံတစ်ခုခု တစ်ခုသို့ ကုန်စည်များ၊ အရင်းအနှီးများနှင့် နည်းပညာများ
ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိမှုများ တိုးတက် ကြီးမားလာခြင်းသည် စီးပွားရေး
ပြိုင်ဆိုင်မှု အနေအထားကိုလည်း လုံးဝပြောင်းလဲလာစေခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံ
များဆိုင်ရာ ကိုယ်ကြံ့ကိုယ်ကျော်တိုးတက်မှု လျော့နည်းလာပြီး အပြည်ပြည်
ဆိုင်ရာ ဈေးကွက်၏ အဖြစ်အပျက်များက လွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေကြရကြောင်း
ပြောဆိုကြပါသည်။

အထက်ပါ တိုးတက်မှုနှင့် ပြောင်းလဲမှုတို့သည် ဆင်းရဲသော
နိုင်ငံများနှင့် ချမ်းသာပြီး နိုင်ငံအားလုံးကို အကျိုးအမြတ် တပြေးညီ ရရှိစေ
ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် တစ်ဘက်၌ အချို့သော စာနယ်ဇင်းသမား

များအနေဖြင့် စီးပွားရေးမတည်ငြိမ်မှု၊ အလုပ်လက်မဲ့များနှင့် အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ အကျိုးစီးပွား ကိုယ်ပိုင်ပြဌာန်းမှု စသည်တို့ ပျက်ယွင်းလာမှုသည် ဤကမ္ဘာ့ပြုခြင်း globalization ကြောင့်ဟူ၍ အပြစ်ဖို့လျက် ရှိကြပါသည်။

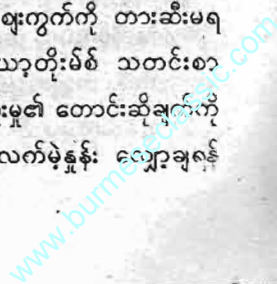
ဤတွင် ကမ္ဘာ့ပြုခြင်းကို အဆိုဟု လည်းကောင်း၊ အကောင်းဟု လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုကြသူ နှစ်ဖက်လုံး မှားယွင်းနေပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း နားလျှံအောင်ကြားနေရသည့် ဈေးကွက်သည် အရာရာကို တရားမျှတစွာ ပြဌာန်းစွမ်းဆောင်ပေးသည်ဟူသော စကားကို ယုံကြည်လွန်းလျက်ရှိခြင်းနှင့် နိုင်ငံနယ်နမိတ်ပျက်ယွင်းပြီး သတင်းယဉ်ကျေးမှု အကောင်းအဆိုးအားလုံး ဝင်ချင်သလိုဝင်၊ ထွက်ချင်သလို ထွက်လို့ရနေပြီဟူသော သတင်းဆက်သွယ်ရေး နည်းပညာ တိုးတက်မှုအပေါ် အထင်ကြီးလွန်းခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ အချို့စကားများမှာ ချဲ့တားခြင်း၊ စိတ်မှန်းနှင့် တီထွင်ထားခြင်း၊ နားမလည်ဘဲ လွဲမှားထပ်ဆင့် ထုတ်လွှတ်ခြင်းများဖြစ်ကြောင်း သတိထား ခွဲခြားနားလည်ရန် လိုပါသည်။

ကမ္ဘာ့ပြုခြင်း ချီတက်လာမှုကို အံ့အားသင့်ကြခြင်းမှာ နားလည်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ရာစုနှစ်ဝက်အတွင်း ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး တိုးတက်မှုမှာ ကမ္ဘာ့ ထွက်ကုန်တိုးတက်မှု ထက်မြန်ဆန်ခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံတကာ အရင်းအနှီးစီးဆင်းမှုမှာလည်း ဘယ်တုန်းကနှင့်မျှမတူအောင် မြန်ဆန်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိပါသည်။ ယခုမှ စက်မှုထွန်းကားလာသော နိုင်ငံသစ်များ Newly industrializing economies (NIE) ၏ ပို့ကုန်တိုးချဲ့မှု မြန်ဆန်စွာ တိုးတက်ခြင်းသည် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံကြီးများရှိ ကျွမ်းကျင်မှုနည်းပါးသော အလုပ်သမားများအပေါ် လုပ်ခလျှော့ချမှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ဖိစီးမှုဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရစေပါသည်။ တစ်ဖက်တွင် တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများမှ အလုပ်သမားပေါင်း ကုဋေနှင့်ချီ၍ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းများ ရရှိစေခဲ့ပါသည်။

တတိယကမ္ဘာ အလုပ်သမားတို့၏လုပ်ခမှာ အလွန်နိမ့်ကျ နည်းပါးသော်လည်း ယခင်က အလွန်ဆင်မိမ့်တေလှသော အလုပ်သမားများ အတွက်မူ အလွန် ကြီးမားသော အကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာ့ရွာအဖြစ်၊ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး စနစ်တစ်ခုတည်းအဖြစ် စုစည်းလာမှု တိုးတက်လာသည် မှန်သော်လည်း စကားလုံးကြီးကြီးများပေါ်ထွက်ပျံ့နှံ့လာမှုက ပိုမိုမြန်ဆန်နေပါသည်။ ဝီလျံဂရေဒါ William Greider ၏ လောလောဆယ်ထွက်ရှိလာသော One World, Ready or Not စာအုပ်မှာ ကမ္ဘာ့အနှံ့ စီးပွားရေးကျယ်ပြန့်လာမှု၏ အဆိုးအပြစ်များကို ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ပက်ဘူခါနင်၊ ရော့စ်ပီရော့ Pat Buchanan, Ross Perot ဟူသော သမ္မတရွေးကောက်ပွဲဝင် နိုင်ငံရေးသမားတို့ကလည်း လွတ်လပ်သောဈေးကွက် တိုးတက်လာခြင်းအပေါ် မဲဆွယ်ပြောဆိုလာခဲ့ပါသည်။ ငွေကြေးနှင့်ကုန်စည် ရောင်းဝယ်ကစားသူ ဂျော့ဆိုးရော့စ်ကိုယ်တိုင်က အတ္တလန်တစ် လစဉ်ဂျာနယ်တွင် ကမ္ဘာလုံးအရင်းရှင်စနစ်သည် ဘုံဝါဒီများထက် လွတ်လပ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း Open society ကို အန္တရာယ်ပြု ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း သတိပေးရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဤအပြောအဆိုများ ပျံ့နှံ့လာမှုသည် ပြည်တွင်းပြဿနာများကို တစ်ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက် global market ကြောင့်ဟူ၍ အပြစ်ဖို့လာစေခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာ့ပြုခြင်းကို ဝေဖန်သူများသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း ဆယ်ဂဏန်းရှိခြင်းအား အစိုးရ၏ အလေးအနက်ထား ကြိုးပမ်းလျှော့ချမှု မပြုခြင်းကို အပြစ်မမြင်ပဲ ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက်ကို တားဆီးမရသောကြောင့်ဟု ဆိုတတ်ကြပါသည်။ နယူးယော့တိုးမိစ် သတင်းစာဆောင်းပါးတစ်ခုက ဥရောပစီးပွားရေး ပေါင်းစည်းမှု၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောညီထွင်အနေဖြင့် ပြည်တွင်း အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း လျှော့ချရန်

ဦးကြည်မြင့်

မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဥရောပ စီးပွားရေးပေါင်စည်းမူသည်လည်း ကမ္ဘာလုံး
ဈေးကွက် စုစည်းမှု၏ တောင်းဆိုချက်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် တုံ့ပြန်
ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။

စင်စစ် ပြင်သစ်တို့၏ မူဝါဒတစ်ပိုင်းသေခြင်း (paralyses)
အကြောင်းရင်းမှာ ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက်က ပုဂ္ဂလိကတစ်ဦးချင်း၊ တစ်နိုင်ငံချင်း
ထူးချွန်မှုကို ခွင့်မပြုခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ၊ ပြင်သစ် ဖရန်ဇွေ့ကို ဂျာမနီ
မတ်ဇွေ့ထက် ပို၍တန်ဖိုးမရှိကျရဟူသော ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးသမားများ၏
တလွဲမာနကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ (တစ်ဖက်တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် ပေါင်ဇွေ့
ကို မတ်ဇွေ့ထက် တန်ဖိုးကျဆင်းသွားခြင်းကို လက်ခံကာ အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း
များကို လျှော့ချနိုင်ခဲ့ခြင်းအား သတိပြုရပါမည်။) နောက်ဆက်တွဲ ငွေကြေး
ဖောင်းပွခြင်း စသောစီးပွားရေးပြဿနာများသည်လည်း ထင်ရှားစွာဖြစ်ပေါ်
ကြုံတွေ့လာခဲ့ရပါသည်။

ဤပြဿနာ ဖြေရှင်းမှုတွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် ၁၉၉၁ ခုနှစ်က
ဥရောပနိုင်ငံများ သဘောတူခဲ့သော Maastricht Treaty က ချမှတ်ခဲ့သည့်
စည်းမျဉ်းများကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုစည်းမျဉ်းများမှာ
တစ်ခုတည်းသော ဥရောပငွေကြေး ပေါ်ပေါက်ရန်သာဖြစ်ပြီး၊ စီးပွားရေး
ရည်မှန်းချက်ထက် နိုင်ငံရေးသဘောတရားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေး
ပညာရှင်အများစုက ဥရောပငွေကြေး ယူရိုဒေါ်လာမှာ ဥရောပ စည်းလုံးမှု
သင်္ကေတသာဖြစ်ပြီး ဤငွေကြေးကို ထုတ်ဝေရမှု၊ ထိန်းချုပ်ရမှု၊ သုံးစွဲရမှု
အတွက် မြင်ရသော၊ မမြင်ရသောစရိတ်အဝဝသည် အကျိုးအမြတ်ထက်
ကြီးမားနေလိမ့်မည်ဟု သဘောရခဲ့ပါသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးသည် ကမ္ဘာလုံး
ဈေးကွက်ကို အသုံးမချတတ်ဘဲ နာမည်ပျက်အောင်လုပ်သည်ဟုဆိုလျှင်
မိုမုန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

စီးပွားရေး 'ထင်တစ်လုံး'အစားဖြင့် ကျင့်ထုံးများ

ဗဟိုဘဏ်က အစိုးရများကိုယ်စား စီးပွားရေးကို အစဉ်မပြတ်
စောင့်ရှောက်နေသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက်
အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် အဆိုး ဖြစ်သလား၊ အကောင်း ဖြစ်သလား
ဆက်လက်ကြည့်ရှုပါမည်။ ကမ္ဘာမူပြုခြင်းကို မနှစ်မြို့သူများက တည်တညွတ်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ပြည်ပနိမ့်စွဲများ၏ပြိုင်ဆိုင်မှု ကြီးမားလာ
သဖြင့် လုပ်ငန်းအရွယ်အစားများ လျှော့ချလိုက်ရပြီး၊ အင်အားချည့်နေ
ကြောင်း ပြောဆိုကြပါသည်။ ယင်းသည် ကမ္ဘာ့ဇီဝိများက အလုပ်သမားများ
လျှော့ချလိုက်သောအခါ သုံးစွဲနေကျအကြောင်းပြပုံ အကြောင်းပြနည်း
ဖြစ်ပါသည်။

လာပြန်ပြီလားဟု မေးရပါမည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် အစပိုင်းက
Newsweek တစောင်ဆောင်ပါးတစ်ပုဒ် The Hit Men 'လူသတ်သမား
များ'တွင် အလုပ်သမားအများအပြားကို လျှော့ချခဲ့သော အမှုဆောင်များ
executives အကြောင်း ဖော်ပြနေသောထာပါသည်။ AT & T, Nynex,
Sears, Philips Morris, Delta Air lines ကုမ္ပဏီများ၏ အမှုဆောင်
အရာရှိချုပ်များ Chief Executive Officers-CEO များ ထိပ်ပိုင်းမှ ပါဝင်
ပါသည်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပြိုင်ဆိုင်မှုသည် လုပ်ငန်းကြီးများကို သေး
ငယ်အောင် လျှော့ချရမှုများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ သို့သော် ယင်းအချက်
သည် အဓိကအကျဆုံး အကြောင်းရင်းမဟုတ်ဟူ၍ အထက်ပါ ဆောင်းပါး
က ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ
ပြည်ပသို့ တယ်လီဖုန်းခေါ်ဆိုမှုကို ဂျပန်ကုမ္ပဏီများက ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်
ခြင်း မရှိပါ။ အမေရိကန်ပြည်တွင်း တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုများကို
ကိုရီးယားများကလည်း ဝင်ရောက်လှည့်ကပ် မလုပ်ကိုင်ကြပါ။ ဇီးဖိုချောင်

သုံးပစ္စည်းများကို မကွာဆီကို စတိုးဆိုင်များမှာချည်း ပြောင်းရွှေ့ဝယ်ယူခြင်းလည်း မရှိသေးပါ။ အမေရိကန်ပြည် ဘောစတွန်မြို့မှ နယူးဇော့ခ်သို့ သွားရန် ဩစတေးလျနိုင်ငံ Cathay Pacific လေယာဉ်ကိုစီးရန် မလိုအပ်ပါ။

ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက်ကို အစစအရာရာ တရားခံအဖြစ် အလွယ်တကူ ချဲ့ထွင်ပြောနေခြင်းမှာ မလိုလားသော စိတ်သဘောထားများစွာ ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း အကြောင်း ပြောခြင်းသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ ဒါဗီစ်တွင် ကျင်းပသည့် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတစ်တိုင် World Economic Forum နှင့် တောင်ကရိုလိုင်နားပြည်နယ် ဟော်လ်တန်တွင် ကျင်းပသည့် ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခြင်း ရက်သတ္တပတ် နောက်ဆုံးနေ့များ Renaissance Weekends ဆွေးနွေးပွဲ စသည်တို့တွင် လူအများ အာရုံစိုက်ခြင်းကို အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်ပေမည်။ သို့သော်လည်း လက်ယာများနှင့် လက်ဝဲနှစ်ခုလုံးကပင် ပြည်တွင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော မူဝါဒများကို ပြည်ပအင်အားအားစုများက ဝင်ရောက် ခြယ်လှယ်နေဟန် ပြောဆိုကြရာတွင် ထူးဆန်းစွာ တူညီနေပါသည်။

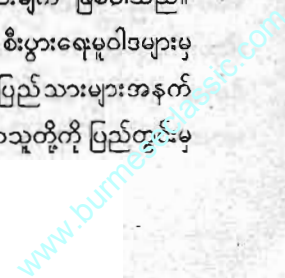
လက်ဝဲများသည် ဈေးကွက်ဆိုသည်နှင့် နှာခေါင်းရှုံ့သူများ ဖြစ်ကြရာ ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက်ဆိုလျှင်တော့ ပြောစရာပင်လိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့က အရာရာကို ကိုယ်တိုင်ထိန်းချုပ် စေစားလိုသူများ ဖြစ်သည်။ ဈေးကွက်တွင် ထိန်းချုပ်စေစားသူ တစ်ယောက်မျှမရှိ၊ အမေရိကန် အများစုကလည်း ဈေးကွက်တွင် မမြင်ရသောလက် invisible hands က တရားမျှတစွာ ဆုံးဖြတ်ပေးနေသည်ဟု မွေးကတည်းက ခံယူလာခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ဤတွင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို စနစ်တကျ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိလိုသူများသည် အလွန်ထေးကွာသောဒေသများမှ နားမယဉ်သော အမည်

နာမများရှိသည့်သူများ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုအဖြစ် မကျေနပ်မှုမှန်သမျှ အတွက် တရားခံဖြုလုပ်လာကြပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် လက်ယာများက ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း ဝေါဟာရများကို သုံးစွဲအကြောင်းပြုလျက် လူမှုလိုအပ်ချက်များကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများက ဖြည့်ဆည်းခြင်း မပြုနိုင်သောကြောင့် အခွင့်အရေးယူ ပြောဆိုကြပါသည်။ အခြား ယှဉ်နိုင်စွမ်းကိုကျစေသော စရိတ်ကြီးမြင့်မည့် ကိစ္စများသည် အမေရိကန်ကုန်စည်များကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ကြောင်းပင် ပြောဆိုကြပါသည်။

ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း၏ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးများမှာ လူတို့ ပြောဆိုကြသလောက်မဟုတ်သည့်တိုင် အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှုကား ရှိနေပါသည်။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကုန်သွယ်ရေးတွင် ပြည်ပနိုင်ငံငယ်များ၏ ဩဇာကြီးမားလာသည်ဟူသော အမြင်လွဲမှုမျိုးသည် ကုန်သွယ်ရေးစစ်ပွဲများ ဖြစ်လာစေနိုင်ပါသည်။ နောက်အန္တရာယ်တစ်မျိုးမှာ မိမိနိုင်ငံတွင် ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာတို့ မိမိတွင် ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းမရှိ။ ပြည်ပ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ စိုးမိုးထွန်းလျက်ရှိသည်ဟူ၍ နိုင်ငံရေးသမားများက အကြောင်းပြတတ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကို အနောက်ဥရောပနိုင်ငံများ၌ တွေ့စမြဲလာရပြီး ပြည်သူတို့ကလည်း ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက်၏ ထိုးနှက်ချက်ဟု လိုက်ပါမြင်ထားလာကြပါသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲများတွင် လက်ယာ ဇွန်းပါတီများက နယ်သာလန်၊ ဂျာမဏီ၊ ပြင်သစ်၊ ဘယ်လဂျီယံ စသည်တို့တွင် ရေပန်းစားလာခြင်းမှာ အန္တရာယ်ကို သတိပေးချက် ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတစ်ခု၏ မည်သည့်အရေးကြီးသော စီးပွားရေးမူဝါဒများမှ ပြည်ပက ကန့်သတ်ပြဌာန်းခြင်း မရှိပါ။ ပြည်သူပြည်သားများအနက် အတိတ်က အကြောင်းမလှသော၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောသူတို့ကို ပြည်တွင်းမှ

သယံဇာတများ သုံးစွဲ၍ ကူညီနိုင်ရပါမည်။ စိတ်စေတနာအရင်းခံကို မူဝါဒ
ရွေးချယ်မှုကသာ ကန့်သတ်ပါသည်။

Ref: We Are Not the World

... နှစ်ခုလုံးကို လိုချင်၍ပေ။ သောင်းစာပျက်နာဖုံးတွင်
ပါရှိလာရန် ပြဿနာသေးများကို ကျပြုမည်ဆိုလျှင်
ပြဿနာကြီးများကို လျစ်လျူလိုက်ရန်သာ...

အခန်း (၈)

နည်းပညာတိုးတက်မှုကောင်းလွန်းတော့လည်း မကောင်း

မီးပွားရေးကဏ္ဍတစ်ခုတွင် နည်းပညာတိုးတက်မှုကြောင့် ကုန်ထုတ်ခွမ်းအား
တိုးတက်မှုသည် ထိုကဏ္ဍတွင် အလုပ်အကိုင် ကျဆင်းမှုကို ဖြစ်စေပါ
သည်။ သို့သော် ပိုမိုထွက်ရှိလာသည် ကုန်စည်များသည် ကုန်ကြမ်း၊
လောင်စာ၊ စက်ကိရိယာ၊ တံဆာပလော၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ ဝန်ဆောင်မှု
စသည့် သွင်းအားစု Input များကို ပိုမို သုံးစွဲလာစေပါသည်။ ယင်းတို့
သည် ပိုမိုထွက်ရှိသည့် ကုန်စည်များအတွက် ဝယ်လိုအားကို ဖြစ်ပေါ်စေပါ
သည်။ တစ်ဖန် ယှဉ်တွဲစားသုံးရန် လိုအပ်သော ကုန်စည်များကိုလည်း
တိုးတက်ထုတ်လုပ်စေပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အခြားကဏ္ဍများ၌ အလုပ်
အကိုင် တိုးတက်မှု၊ နည်းပညာ ရှာဖွေမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်စေရပြန်ပါသည်။

ရေရှည်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံးအနေ ဖြင့် ကုန်ထုတ်လုပ်မှု တိုးတက်ခြင်းအပြင် အလုပ်အကိုင် ပေါများခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေပါသည်။

ဤအလုပ်အကိုင် လျော့နည်းခြင်း၊ ဝင်ငွေ ပြန်လည်ခွဲဝေဖြန့်ဖြူးခြင်း distribution of income ကို ပြောဆိုရာ၌ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု အလုပ်အကိုင် ကျဆင်းမှုတို့တွင် ကဏ္ဍအလိုက် ခွဲခြမ်းကြည့်ရသကဲ့သို့ အမျိုးအစား၊ အလွှာစသည့် ပါဝင်မှု composition အရ ခွဲခြမ်းကြည့်ရန် လိုအပ်ပြန်ပါသည်။ သို့မှသာ မှန်ကန်သောကောက်ချက်ကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

ကလင်တန်အစိုးရသည် စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လှည့်ဖြားမှု ပြုလေ့မရှိပါ။ ၎င်းတို့ အစီရင်ခံစာများတွင် လှည့်ဖြားချက်များ မပါဝင်အောင် အထူးဂရုပြုလေ့လည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် သမ္မတကိုယ်တိုင်က စီးပွားရေးမူဝါဒကို မကြာခဏ ပြောင်းလဲမှုဖြုတ်ရာ ပြည်သူ့ရှေ့တွင် လက်အောက်အရာရှိများမှာ အမှန်ကိုပြောသော်လည်း မရိုးသားဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ သမ္မတ၏ စီးပွားရေး အကြံပေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ခဲ့သော နောင် ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် စီးပွားရေးနိမ့်လဲဆုရခဲ့သည့် ဘောဂဗေဒပညာရှင် ဂျိုးဇက်စတီဂလစ် Joseph Stiglitz မှာ ဤကကြမ္မာ ဆိုးကို တွေ့ကြုံခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

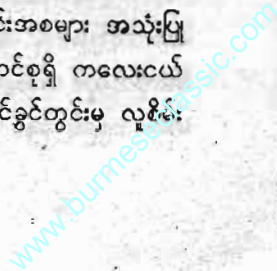
၁၉၉၆ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်ကာလတွင် စတီးဂလစ်သည် အမေရိကန် အလုပ်သမားများ အခြေအနေ အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ သူ့သဘောထားမှာ အခြားအစိုးရဝန်ထမ်းမဟုတ်သော စီးပွားရေး ပညာရှင်များ၏အမြင်အတိုင်း အလုပ်အကိုင်အခြေအနေသည် ကောင်းမွန်သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ၏ လုပ်ငန်း လျှော့ချခြင်း downsizing ဆိုသည်မှာ ချဲ့ကားပြောဆိုခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

စတီးဂလစ် အစီရင်ခံစာမှာ အမေရိကန် အလုပ်သမားများ အခြေအနေမှန်ကို အရိုးသားဆုံး တင်ပြထားသော်လည်း ဝေဖန်သူအားလုံး လိုလိုက ရွေးကောက်ပွဲနီးလာသဖြင့် ဝါဒဖြန့်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်း ထိုးနှက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

ဝေဖန်သူများတွင် ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်ရန် အကြောင်းများ ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တခြားသော အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၊ အထူးသဖြင့် အလုပ်သမားဝန်ကြီး ရောဘတ်ရိုင်းချ် Robert Reich က အမေရိကန် အလုပ်သမားများကြားတွင် ခံစားနေရမှုများ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလာစေခဲ့ပါသည်။ ၎င်းက လစာမြင့်မားသော အလုပ်သမားများပင် စိုးရိမ်ပူပန်နေရသော လူတန်းစားထဲတွင် ပါဝင်လာနေကြောင်း၊ အချိန်မရွေး အလုပ်မှ လျှော့ချခံရပြီး လူလတ်တန်းစားဘဝမှ ဆင်းရဲတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အလုပ်မပြုတ်နေအတွက် လုပ်ခလျှော့ချခြင်းကို သဘောတူလက်ခံနေရကြောင်း၊ တစ်ဖက်တွင် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားနှင့် ကော်ပိုရေးရှင်း၏ အမြတ်အစွန်းတို့မှာ တိုးမြင့်နေကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

ရိုင်းချ် ပြောလိုက်သည်များမှာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြင့် စိတ်ထွက်ဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် အများစုမှာ မှားယွင်းနေပါသည်။ စတီးဂလစ် အစီရင်ခံစာမှာ စိတ်ခံစားရမှု မဖြစ်စေသော ရှုပ်ထွေးလှသည့် အချက်များပါဝင်သည့် အမှန်တရား ဖြစ်ပါသည်။

ရိုင်းချ်စကားများ မှားယွင်းမှုကို ထူးဆန်းစွာ ကလေးများ ပျောက်မှုနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါမည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်များအတွင်း စာနယ်ဇင်းသမားများသည် ကလေးပျောက်ဆုံးမှုကို ကိန်းဂဏန်းအပိုင်းအစများ အသုံးပြု ထုတ်ပြန်မှုတို့အကြားတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ကလေးငယ် ပျောက်ခြားစွာမှာ သာယာချမ်းမြေ့သော မိသားစုရင်ခွင်တွင်းမှ လူစိမ်း

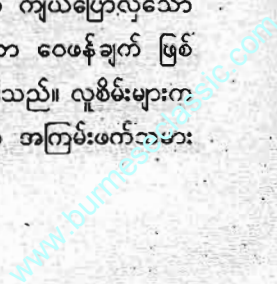
များ၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းကို နှစ်စဉ်ခံနေရကြောင်း ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ရေးသားခဲ့ကြပါသည်။ ယနေ့ ရုပ်မြင်သံကြားမှလည်း လူစိမ်းများ၏ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း အကြောင်းများကို ပရိသတ်အတွက် အဓိကအစာအဖြစ် ထုတ်လွှင့်နေကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် ၎င်းရာဇဝင်များမှာ လူဦးရေသန်း ၂၆၀ ရှိသော နိုင်ငံ တွင် နှစ်စဉ် ၃၀၀ ခန့် ဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးများအတွက် အန္တရာယ်မရှိဟု မဆိုချင်ပါ။ ရာနှင့်ထောင်နှင့်ချီသော အမေရိကန် ကလေးငယ်များဘဝသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရပါသည်။ သို့သော် ကလေးများကို ဒုက္ခပေးနေသောသူ အများစုမှာ လူစိမ်းများမဟုတ်ကြပါ။ လူစိမ်းတစ်ယောက် ခေါ်ဆောင်သွားမှု တစ်ခုရှိတိုင်း၊ မိသားစုဝင်ထဲမှ ညှဉ်းပန်းမှု 'Child molestation' တစ်ထောင်ခန့် ရှိပါသည်။ လူစိမ်း ခေါ်ဆောင်သွားမှုသည် ထုတ်ဖော်ပြောရန် ကောင်းသော အရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အမှန်တကယ် အရေးကြီးမှု နှိုင်းယှဉ်ချက်အတိုင်းအတာ နည်းပါးသော်လည်း ပြည်သူများ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

ကော်ပိုရေးရှင်းများ၏ အလုပ်လျှော့ချမှုသည် ကလေးများ ပျောက်ဆုံးမှုလောက် နည်းပါးခြင်းမရှိပါ။ ကြောက်စရာလည်း မကောင်းပါ။ သို့သော် ဤအရေးနှစ်ရပ်တွင် တူညီမှုရှိပါသည်။ မီဒီယံများအတွက် အမြတ်ထုတ်စရာ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကင်မရာမြင်ကွင်းတွင် ရင်နှင့်ဖွယ်ဖြစ်စေပါသည်။ သို့သော် ပြဿနာအစစ်၏ သေးငယ်သော အစိတ်အပိုင်းသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

စတီးဂလစ် အစီရင်ခံစာတွင် ဤအချက်များကို ပြုသောစာရင်းအင်း ကိန်းဂဏန်း စိစစ်ချက်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုထက်မိမိကိုယ်တိုင် အလျင်အမြန်တွက်ချက်နိုင်သော ပုံစံတစ်ခုကို ထုတ်ပြပါမည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း ထုတ်ဝေသည့် Newsweek

မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးဇာတ်လမ်းခေါင်းစဉ် ကော်ပိုရိတ် လူသတ်သမားများ Coporate Killer တွင်ပြီးခဲ့သော တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ၏ အလုပ်အကိုင် လျှော့ချခြင်းများကို စာရင်းဇယား ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့ပါသည်။ ထိုလျှော့ချခဲ့သည့် အလုပ်အကိုင် ဂဏန်းများကို သက်ဆိုင်ရာ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ် Chief Executive Officers-CEO များ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကော်ပိုရိတ်လူသတ်ကောင်တရားခံ မည်မျှ သတ်ထားပြီဟူသောသဘော ဖော်ပြထားပါသည်။ သို့သော် ၎င်းကိန်းဂဏန်းများကို ပေါင်းကြည့်သောအခါ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားသူ စုစုပေါင်း ၃၇၀၀၀ ရှိပါသည်။ ယင်းသည် အလုပ်သမား အယောက် ၃၀၀ တွင် တစ်ယောက်နှုန်းဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး အလွန်ကောင်းမွန်နေစဉ် ကာလအတွင်း အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ခြင်း၊ အလုပ်ပြောင်းခြင်း နှုန်းထားလောက် ခွဲပါသည်။ အလုပ်မှလျှော့ချခဲ့ရသော အလုပ်သမားအများစုမှာ အလုပ်အကိုင်သစ်သို့ ဝင်ရောက်ရာတွင် မူလလစာထက် အနည်းငယ် လျော့နည်းတောင်း လျော့နည်းမည်ဖြစ်သော်လည်း လူလတ်တန်းစားမှ ဆင်းရဲသားအလွှာသို့ ရောက်ရှိသွားရလောက်အောင်အထိ ပြည်သူများ အကြားတွင် သတင်းဖြစ်နိုင်သော ကျဆင်းမှုမျိုးမဟုတ်ပါ။ ထိုကြောင့်လည်း စတီဂလစ်ဇာ လောဘကြီးသောကော်ပိုရေးရှင်းများက အမေရိကန် အလုပ်သမားများ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးမှုဟုမပြောခဲ့ဘဲ အမေရိကန်အလုပ်သမားထုအတွက် အကျိုးစီးပွားထိခိုက်မှုမရှိသောကိစ္စအဖြစ် ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရိုင်းချ်၏ ပြောဆိုချက်သည် စာရင်းအင်းများအား အလေးအနက်မထားဘဲ မှတ်တမ်းများအစား ကြွေးကြော်သံများကို သုံးစွဲကာ ကျယ်ပြောလှသော အမေရိကန်စီးပွားရေးစနစ်အတွက် တရားမျှတသော ဝေဖန်ချက် ဖြစ်လာခဲ့ပါ။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လူစိမ်းများက ကလေးများကို ဖမ်းဆီးသွားခြင်း၊ သင်္နာပညာရှင်က အကြမ်းဖက်သမား

ဖြစ်နေခြင်း၊ အမှုဆောင်အရာရှိများက ထမင်းအိုး လိုက်ခဲ့ခြင်းများမှာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အရေးကြီးသည်မှာ ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုသည်ထက် ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိသလားဟူ၍ပင်။ ယင်းဖြစ်ရပ်သည် တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာ မြင့် မည်သို့ရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ အရေးကြီးပါသည်။

စင်စစ် တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာတွင် အလုပ်အကိုင်ကောင်း များနှင့် လုပ်ခများသည် မှန်မှန် မြင့်တက်နေပါသည်။ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ပါရမီ၊ ကုသိုလ်ကံကောင်းသူတို့မှာ အခြေအနေ ပိုကောင်းကြပါသည်။ အလုပ် ကောင်း ရရှိသူများအနက် လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတစ်သိန်းခန့်မှာ တည်ငြိမ် မှု မရနိုင်ကြသေးဘဲ ရှိနေပါသည်။ လူလတ်တန်းစားများမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မကင်းပဲရှိလျှင် ရှိနေမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆက်လက်၍ ကောင်းမွန်နေရန် ရှိပါသည်။

အခြေအနေ မကောင်းသူတို့မှာ အလုပ်ကောင်း ဘယ်သော အခါမှ မရခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလုပ်များနှင့် လုပ်ခလည်း နိမ့်ကျ ရသည့်အထဲတွင် ထပ်မံနိမ့်ကျလျက် ရှိနေပါသည်။ ရိုင်းချို၏ စကားနှင့် ဆိုရလျှင် စီးပွားရေးသစ်၏ သားကောင်အများစုမှာ ဟမ်ဘာဂါ ရောင်းသူ များ ဖြစ်လာမည့် ထောင်ဂဏန်းရှိသည့် မန်နေဂျာများ မဟုတ်ဘဲ၊ ကုမ္ပဏီ နှင့်ချီ၍ ရှိသော ဟမ်ဘာဂါလုပ်သူများ၊ တွဲစောင့်၊ ဂိုဒေါင်စောင့်များ ဖြစ်ပါ သည်။ ၎င်းတို့၏ ကုန်စွေးနှုန်းတက်နှုန်းနှင့် လုပ်ခတက်နှုန်းတို့၏ အချိုး ဖြစ်သော အမှန်လုပ်ခများမှာ လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၂၀ အတွင်း နှစ်စဉ် ၁ ရာခိုင်နှုန်း သို့မဟုတ် ၂ ရာခိုင်နှုန်း ကျဆင်းနေပါသည်။

ဤကွဲပြားမှုသည် အရေးပါပါသလား။ မူဝါဒ ခွဲချယ်ရမည်ဆို လျှင်လည်း ကွဲပြားမှုသည် အရေးပါလာပါမည်။ အချို့သော ဝန်ကြီးဌာန အရာရှိများပြောသကဲ့သို့ လစာကောင်းသော ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများမှ အလုပ် အကိုင်များကို ကယ်တင်မလား၊ ကုမ္ပဏီများသို့ အလုပ်အကိုင် လျှော့ချ

ခြင်းကို ရပ်တန့်အောင် အကြပ်ကိုင်မလား၊ အခွန်စနစ်ကို အသုံးပြုလျက် အလုပ်အကိုင် လျှော့ချခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် တိုးမြှင့်ခြင်းအပေါ် ပြစ်ဒဏ် ကျင့်သုံးမလား၊ လုပ်ခနည်းသော အလုပ်သမားများကို ကူညီသည့် အစီ အစဉ်များကို ထပ်မံချဲ့ထွင်ကြမလား၊ စသည်မူဝါဒများ ခွဲချယ်ရန်ရှိပါ သည်။ ငွေကြေးသည် ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးရှိသလို နိုင်ငံရေး အရင်းအနှီးသည် လည်း ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးကြီးပါသည်။ နှစ်ခုစလုံးကို လိုချင်၍မရ။ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးတွင် ပါရှိလာရန် ပြဿနာငယ်များကို ဂရုပြုမည်ဆိုလျှင် နိုင်ငံ ရှေး အကျိုးအမြတ်မရှိသော ပြဿနာကြီးများကို လျစ်လျူရှုလိုက်ရန်သာ ရှိပါသည်။

ဂျိုးဇက်စတီဂလစ်ကိုကား ဂုဏ်ပြုကြရမည်။ သူ၏ အထက် လူကြီးများသည် သူ့အား အလုပ်အကိုင် လျှော့ချခြင်းများအကြောင်း လျှော့ချဖော်ပြရန် ခွင့်ပြုပေးလိမ့်မည်။ တောင်းသတင်းသည် သမ္မတကို လူကြိုက်များစေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ နိုင်ငံရေးအတွက် အကျိုးပြု သော စီးပွားရေးဆန်းစစ်မှုသည် အမှန်တရားကိုပါ ဖော်ပြတတ်ပါသေး သည်။

Ref: Downsizing Downsizing

ပြေပေါ်တွင် ပေါက်ရွေးရာ၌ အထက်တန်းကျားများ
အတွက် သစ်သီးသီး၊ ရေထပ်သား၊ အထည်ချုပ်
ပေးရာ၌ ပျားပုကွဲပြားသင့်...

အခန်း (၉)

တတိယကမ္ဘာ၌ ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်းကြောင့်
အလုပ်အကိုင် တိုးတက်ခြင်း

ရှေ့အခန်းတွင် ကမ္ဘာ့မူဖြူခြင်းသည် စက်မှုဖွံ့ဖြိုးပြီး နိုင်ငံကြီးများတွင်
အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း တိုးတက်လာခြင်းနှင့် ဘာမှမဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့
ရာ၊ တစ်ဖက်တွင် တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများ၌ အလုပ်အကိုင် တိုးတက်ရရှိ
လာကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအခန်းတွင် ဤအချက်ကို ဆက်လက်
၍ ရှေးသားသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့ရှိ မီးခိုးတောင် Smokey Moun-
tain ဟု အမည်ရသော အမှိုက်ပုံကြီးမှာ တတိယကမ္ဘာ၏ ဆင်းရဲမွဲတေမှု
ပြယုဂ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အလွန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ

တောင်တန်းကြီးပမာ အမှိုက်များပုံနေသည့်အပေါ်တွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများစွာမှာ ယင်ကောင်များ၊ ဆိုးဝါးသော အနံ့အသက်များ၊ စူးဝင် ထိရှမည့် အန္တရာယ်များကြား ဘိယာဗူးခွဲ၊ ပလစ်စတစ်၊ စက္ကူစုတ်များ ရွာဖွေယူငင်ရောင်းချလျက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် မှီခို နေထိုင်လာခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့၏ တစ်နေ့တာဝင်ငွေမှာ ဆယ်ဒေါ်လာ ခန့်ရှိရာ သူတို့ရနိုင်သော အခြားလုပ်ငန်းများထက် များစွာသာနေပါသည်။

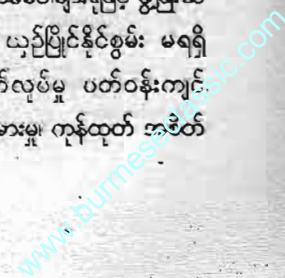
ထိုသို့ နေထိုင်လာသူများကို ဖိလစ်ပိုင်အစိုးရက ပစ်ဖိတ်ကမ်းခြေနိုင်ငံများ ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲ Pacific Rim summit မပြုလုပ်မီ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင်အပြီး ရှင်းလင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် (Krugman) ၏ 'ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာ့ ငါက ငါ' ဆောင်းပါးနှင့် ပတ်သက်၍ 'အမေရိကန် ပရော်ဖက်ဆာကြီးတစ်ဦး၊ ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း အကျိုးဆက်ကြောင့် အလုပ်ပြုတ် ခဲ့သော် တတိယကမ္ဘာတွင် အသက်တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ကလေးများ ကြား၌ တစ်နေ့နှစ်ဒေါ်လာရသောအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားမည်ဆိုလျှင် ရ နိုင်ပါကြောင်း၊ ဝေဖန်စာတစ်စောင် ရေးသားပို့လာလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆ ခဲ့ဖူးပါသည်။

လုပ်ခကြီးမြင့်သော နိုင်ငံများမှ လုပ်ခနည်းပါးသော နိုင်ငံများသို့ နည်းပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းကြောင့် စက်မှုနိုင်ငံကြီး များ၌ အလုပ်လက်မဲ့များ ပေါများလာပြီး တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများ၏ ပို့ကုန်များ တိုးတက်လာခြင်းအပေါ် ခါးသီးစွာ ခံစားရသူတို့ ရှိနေပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း၏ ကောင်းကျိုးအကြောင်းကို ပြောဆိုသူ များအား သစ္စာဖောက်များ၊ နလပိန်းတုံးများဟု ပြောတတ်ကြပါသည်။ တစ်ဖန် တတိယနိုင်ငံများဘက်တွင်လည်း အရင်းအနှီးသည် အလုပ်သမား များအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ် သွေးစုပ်မည့်အရာဟူ၍ ဆိုနေကြပြန်ပါသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ပြဿနာသည် ရှင်းလင်းလွယ်ကူခြင်း မရှိပါ။ စင်စစ် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းသည် အရင်းရှင်နိုင်ငံကြောင့်ကြီး 'fat-cat' များအဖို့ အမြတ်အစွန်းရရှိကြပြီး တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများအဖို့လည်း အကြီးမားဆုံး အကျိုးအမြတ်ကိုပါသည်။

ကမ္ဘာ့အနံ့ ဆင်းရဲမွဲတေမှုများ ရှိနေခြင်းသည် နိုင်ငံအနံ့ ဖွင့် လှစ်သော ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ၏ မကြာသေးမီက တီထွင် မွေးဖွားပေး လိုက်သော ပြဿနာမဟုတ်ပေ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က တတိယကမ္ဘာကို ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် လက်တစ်ဆုပ်စာ အာရှနိုင်ငံငယ် တချို့၏ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို အာရှစိုက်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နိုင် သော်လည်း အဆိုပါ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် စသောနိုင်ငံများကို ထုန်ကြမ်းရောင်းချပြီး ကုန်ချောဝယ်ယူတင်သွင်းနေသော နိုင်ငံများအဆင့် ၌ တွေ့မြင်နေရပါသေးသည်။ စွမ်းဆောင်ရည်မဲ့သော ကုန်ချောထုတ်လုပ် ချလုပ်ငန်းများကို သွင်းကုန် ပိတ်ပင်ထားခြင်းဖြင့် လည်ပတ်စေကာ အလုပ်အကိုင်အချို့ ဖြစ်ပေါ်ရန်လည်း ပြုလုပ်နေကြပါသည်။ တစ်ဖန် တိုးပွားလာသော လူဦးရေသည် ညံ့ဖျင်းသော မြေယာများတွင် ထွက်သမျှ ခိုက်ပျိုးခြင်းမှ မြို့ပေါ် ပျံကျစေရောင်းခြင်း၊ အမှိုက်ပုံပေါ်တွင် အိုးအိမ် ထည် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်းများ အသီးသီးလည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါ သည်။ ထိုသို့ အခြားအလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း မရှိခြင်းကြောင့် ထုတ်တာ၊ မနီလာမြို့များတွင် အလုပ်သမားများကို ဈေးပေါပေါနှင့် လေးရမ်းရရှိနိုင်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်များ အလယ်လောက်တွင် လုပ်ခပေါများရုံဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံများ၏ ထွက်ကုန်သည် ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်တွင် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း မရရှိ နိုင်ခဲ့သေးပေ။ စက်မှုဖွံ့ဖြိုးနိုင်ငံများ၏ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု ပတ်ဝန်းကျင် infrastructure နည်းပညာဈေးကွက် ကျယ်ပြန့်ကြီးမားမှု ကုန်ထုတ် အဖွဲ့

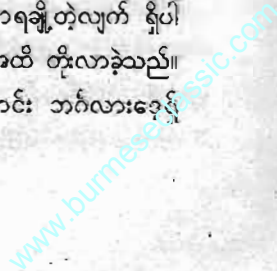
အပိုင်းများ ထောက်ပံ့ပေးသွင်းရာတို့နှင့် နီးကပ်မှု၊ နိုင်ငံရေးတည်ငြိမ်မှု၊ ကုန်ထုတ်ဆက်ဆံရေး အသွင်တူညီမှု စသော စွမ်းရည်မြင့်မားသည့် စီးပွားရေး အခြေခံများမှာ လုပ်ခသက်သာမှု တစ်ခုတည်းထက် အဆပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ကြီးမားအားသာနေခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ သွင်းကုန်၊ ပို့ကုန် အခွန်အတားအဆီးများ လျှော့ချနိုင်ခြင်း၊ ဂြိုဟ်တုဆက်သွယ်ရေး တိုးတက်ခြင်း၊ လေယာဉ်ပို့ဆောင်မှု ဈေးသက်သာခြင်း စသည့်အချက်များ အပြင် အခြားအပြည့်အဝ နားမလည်နိုင်သော အချက်များ ပေါင်းစပ်ဖြစ်ပေါ်လျက် ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများတွင် ပို့ကုန်ထုတ်လုပ်ခြင်း၌ အားနည်းချက်များ လျော့နည်းလာခဲ့ပါသည်။ (မပြောင်းလဲသော အခြားအချက်များစွာ ရှိနေမှုသည် ပထမကမ္ဘာတွင် ဆက်လက် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုပြုနေရန် ဖန်တီးထားသည့်များလည်း ရှိနေပါသည်။ လက်တွေ့တွင် အာရှ တောင်အမေရိကနိုင်ငံတို့မှ ပြန်လည်ရွှေ့ပြောင်းလာသော လုပ်ငန်းများစွာကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။) လုပ်အားကို အဓိကသုံးစွဲသော စက်မှုလုပ်ငန်းအချို့၏ ထွက်ကုန်များအနေဖြင့် တတိယကမ္ဘာတွင် ထုတ်လုပ်ခြင်းက အခွင့်သာမှု ထင်သာမြင်သာခဲ့ရာ ယခင်က ဝန်လျှော့၊ ကော်ဖီစေ့တင်ပို့သော နိုင်ငံများသည် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် အားကစားဝတ်စုံများ ထုတ်လုပ်တင်ပို့လာနိုင်စေခဲ့ပါသည်။

တတိယကမ္ဘာရှိ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းများမှ အလုပ်သမားများ၏ လုပ်ခမှာ အလွန်နိမ့်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် အခြေအနေမှာလည်း ညံ့ဖျင်းမည်မှာ သေချာသိသာလှပါသည်။ သိသာသည်ဆိုခြင်းမှာ အလုပ်ရှင်များမှာ အမြတ် အစွန်း ပိုရလို၍ ရွှေ့ပြောင်းလာခြင်းနှင့် အမှိုက်ပုံပေါ်တွင် ရှာဖွေစားသောက်ခြင်းက အခြားသောအလုပ်အကိုင် လုပ်ခအခွင့်အရေးများထက် ပိုမိုများပြားနေသော နိုင်ငံအဆင့်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း ၎င်းအလုပ်ရှင်တို့က သိကြသောကြောင့်ပင်။

ပို့ကုန်လုပ်ငန်းသစ်များ ပေါ်ပေါက်ရာနေရာတွင် သာမန်လူတို့၏ သဘာဝများ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ပို့ကုန်လုပ်ငန်းသစ်များအတွက် လိုအပ်သော အလုပ်သမားများရရှိရန် လက်ရှိပွမ်းမျှ လုပ်ခနှုန်းထက် ပိုမိုပေးကမ်း ဆွဲဆောင်ရမိဖြစ်သည်။ ယင်းသည် နိုင်ငံအတွင်း အခြားဒေသများတွင် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။ ကျေးလက် အလုပ်လက်မဲ့များ လျော့နည်းကျဆင်းသွားသဖြင့် မြေယာနှင့် လုပ်သားအချို့ ပြန်လည်မြင့်မားလာသည်။ ကျေးလက်လုပ်ခနှုန်းများလည်း ပြန်တက်လာမည်။ ပို့ကုန် လုပ်ငန်းသစ်များ ဆက်လက်တိုးတက်ရာတွင် မြို့ပေါ် လုပ်ခနှုန်းများလည်း လုပ်သားရှားပါးစွာကြောင့် ထပ်မံမြင့်လာပေတော့မည်။ ဤဖြစ်စဉ် ရှည်ကြာလာသောအခါ ကိုရီးယား၊ ထိုင်ဝမ်တို့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်အတိုင်း ပျမ်းမျှလုပ်ခများသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်တစ်ဦး မက်ဒေါနယ် Macdonald ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လုပ်ကိုင်ရရှိသော ထုပ်ခန့် တူညီလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ အမှိုက်ပုံပေါ်တွင် မည်သူမျှနေထိုင်ထုပ်ကိုင်စားသောက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံအတွက် ပို့ကုန်အစပြု စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု၏ လူအများစုအပေါ် အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ပေါ်မှုမှာ ထင်သလောက်မဟုတ်သည်။ သိရပါမည်။ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှာ ယနေ့တိုင် ဆင်းရဲသူအများအပြား နှုတ်သွေးရာ သူ၏တိုးတက်မှုကို လူတစ်ယောက် နေ့စဉ်ပျမ်းမျှ စားသုံးမှုထပ်လို့ရိ ၂၁၀၀ အောက်မှ ၂၈၀၀ အထက်သို့ တက်လာခြင်းဖြင့်ပြော၍ ဆင်းရဲသေးပါ။ ကလေးဦးရေ သုံးချိုး တစ်ချိုးမှာ အာဟာရချို့တဲ့လျက် ရှိပါသည်။ ယင်းသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ထက်ဝက်ကျော်အထိ တိုးလာခဲ့သည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို ပစ်ဖိတ်ကမ်းခြေနိုင်ငံများတွင်လည်းကောင်း၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံတွင်လည်းကောင်း တွေ့နေရပါသည်။

ဤပြဿနာကို အနောက်နိုင်ငံများမှ အကူအညီမပေးခြင်းနှင့် ပေးအပ်သော အကူအညီများ လျော့နည်းလာကာ ယခု လုံးဝမရှိတော့ခြင်းကို အကြောင်းအရင်းအဖြစ် လက်ခံ၍မဖြစ်ပေ။ ဒေသအစိုးရများတွင် ခြစားမှု၊ မကိုင်တွယ်တတ်မှုများကြောင့်ဟူ၍လည်း ပြော၍မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဤပြဿနာသည် အသည်းနှလုံးမရှိသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများနှင့် အမြတ်ကြီးကြီးရရန်သာ မျှော်မှန်းသော ဒေသခံလုပ်ငန်းရှင်များ၏ အကျိုးဆက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ရင်နှင့်အောင်ခံစားရမည့် ဇာတ်လမ်းမျိုး တင်ဆက်နေ၍လည်း မသင့်တော်ပြန်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လုပ်ကိုင်စရာမရှိ၊ အားလပ်လေလွင့်နေသော သန်းပေါင်းများစွာသော ကျေးလက်အလုပ်သမားထုကို အနေအစား ဆင်းရဲသည်မှန်သော်လည်း ပိုမိုကောင်းမွန်သောဘဝသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးနိုင်ခြင်းကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဝေဖန်သူများသည် အင်ဒိုနီးရှား လယ်သမားတစ်ဦးအဖို့ သေးငယ်လှသောမြေကွက်တစ်ကွက်မှ တစ်နာရီလုပ်ခ ဆင့်သုံးဆယ်မျှနှင့် မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ကျေးမွေးနေရခြင်းထက်လည်းကောင်း၊ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် အမှိုက်ပုံပေါ်၌ နေထိုင်ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရခြင်းထက်လည်းကောင်း၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှ လုပ်သားတစ်ဦး တစ်နာရီလုပ်ခ ဆင့်ခြောက်ဆယ်သာရှိခြင်းကို ပိုမိုခံစားနာကျင်နေလေ့ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အဖြေမှာ ဝေဖန်သူများအဖို့ စိတ်မသန့်မှု ဖြစ်ရသောကြောင့်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျေးလက် လယ်ယာမြေတွင် မငတ်ရုံတစ်မယ် စားသောက်နေထိုင်ရန် လုပ်ကိုင်နေသော လယ်သမားများမှာ သူ့နိုင်ငံ သူ့မြေပေါ်တွင် သူ တို့စားရန် လုပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှ မိန်းမကလေး လုပ်သားတို့ အလွန်နည်းပါးသော လုပ်ခဖြင့် လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း

မှာ ဒေသခံ အရင်းရှင်များ၊ နိုင်ငံခြားကော်ပိုရေးရှင်များ၊ အမြတ်ကြီးကြီးစားရရန်အတွက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပိုင်းဝန်းခံစားနာကျင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းအတိုင်း တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံရှိ လုပ်သားများကို လုပ်ခပေးရန် ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းကို ဆန့်ကျင်သော အဖွဲ့အစည်း စသည်တို့က တောင်းဆိုလာကြပါသည်။ ဤကောင်းဆိုမှု မရမချင်း တတိယကမ္ဘာမှ လုပ်သားများ သုံးစွဲထုတ်လုပ်သော အထည်များကို မဝယ်ဘဲနေကြရန် လှုံ့ဆော်မှုများလည်း ပြုလာတတ်ကြပါသည်။

ကြားရသမျှကတော့ တရားမျှတလှပါသည်။ အကျိုးဆက်များကား ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများ၏ ပို့ကုန်ဖြိုင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမှာ ဤကမ္ဘာတွင် ဈေးပေါသော အလုပ်သမားခများကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စက်မှုနိုင်ငံကြီးများ၏ အလုပ်သမား နှုန်းထားများအတိုင်း သုံးစွဲရမည်ဆိုပါလျှင် စက်မှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ရပ်တန့်သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မတရားမှုရှိနေခြင်းသည်ပင် တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများမှ အလုပ်သမားများကို အလုပ်အကိုင်ပေးပေးစေပါသည်။ လုပ်ခမြင့်ပေးရမှုကြောင့် ထိုလုပ်ငန်းများ ရပ်တန့်သွားခြင်းသည် ၎င်းအလုပ်သမားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆန့်ကျင်သော ကိစ္စရပ် ဖြစ်နေပါသည်။ ကောင်းသောလုပ်ငန်းခွင်နှင့် ကမ္ဘာ့အဆင့်လုပ်ခ ဗဟိုဒေသ အလုပ်အကိုင် လျော့နည်းသွားစေသည့်တိုင်အောင် ကိုင်စွဲထားရှိရမည့်မူဝါဒ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုသူများက ပြောခြင်းသည် သက်ဆိုင်ရာကတယကံရှင်တို့အတွက် အလုပ်ပြုတ်မည့် လက်မခံနိုင်သော မူဝါဒသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တစ်ဖန် တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများတွင် လုပ်ခနှင့် လုပ်ခတိုးတက်အောင် လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အခြေခံအလုပ်သမားများ၌ တိုးတက်ခံစားမှုအဖြစ် ရောက်ရှိမလာဘဲ အလုပ်သမားမင်းသားများ privileged labour

www.burmeseclassic.com

ဦးကြည်မြင့်

aristocract ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ ဗျူရိုကရက်တို့ စားပေါက်ဖြစ်လာခြင်းကို တွေ့ရှိရတတ်ပြန်ပါသည်။

မြေပေါ်တွင် ပေါက်ဖွားရသူချင်း အထက်တန်းလွှာများအတွက် သစ်ခွတ်သမား၊ ရေထမ်းသမား၊ အထည်ချုပ်ပေးရသူများ (hewers of wood, sewers of nicker and drawers of water for affluents-Bible, Joshuaiz, 21) ဟု မကွဲပြားသင့်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် အခြားနည်းလမ်းမရှိပါ။ နိုင်ငံခြားထောက်ပံ့ငွေနှင့် နိုင်ငံခြား ကူညီမှုသည် တစ်သက်လုံး အမှီအခိုမကင်းတော့ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထိရောက်သော အကူအညီ အတိုင်းအတာဟူသည်မှာ လည်း ပြီးသည်ဟူ၍မရှိ။ ပြီးဆုံးတော့သည်အထိလည်း ရရှိနိုင်ကောင်း သောအရာ မဟုတ်ပါ။

သက်ဆိုင်ရာတိုင်းပြည်အစိုးရက ပြည်တွင်းလူမှုတရားမျှတအောင် ထောက်ပံ့ရန်ဆိုသည်မှာလည်း အလားတူပင်၊ နဲဂိုကပင် ဆင်းရဲသောနိုင်ငံ ဖြစ်ရာ သူ့အခက်အခဲနှင့်သူ ရှိနေမည်သာဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ခနည်းပါးမှု ဖြင့် စက်မှု စတင်ထူထောင်ရသောနည်းလမ်းအဖြစ် အခြားစက်မှုထူထောင် သည့်နည်းလမ်းများ မတွေ့မချင်း ကြွယ်ဝသောအနောက်နိုင်ငံများအတွက် မဖွံ့ဖြိုးသေးသောနိုင်ငံများတွင် လုပ်ခနှိမ်ပြီး ပို့ကုန်အစပြုစက်မှုလုပ်ငန်း များ ထူထောင်ခြင်းမှာ လှပမှုအဆင့်ရှိ aesthetic standard ဖက်ရှင် တစ်ခု ဖြစ်နေပါလိမ့်ဦးမည်။

ကမ္ဘာလူသား သန်းပေါင်းများစွာအရေးကို တင်ပြခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်းဝေဖန်သူများကို နားမလည်သူတွေဟုပြောရန်ကား မသင့်မြတ်ပါ။ သူတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာ တာဝန်သိမှုကိုမူ လက်ခံရပေမည်။

အာဖရိကတိုက်၊ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ၏ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တင်ပို့ ခြင်း အလျင်အမြန်တိုးတက်လာမှုကို ယခု တွေ့ရှိလာရပါသည်။ ယင်းသည်

မီးရှူးစေ့ 'ထင်တစ်လုံး'အများနှင့် ကျင့်ထုံးများ

ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်း၏အကျိုးဆက်များအနက် အကောင်းဆုံးဥပမာအဖြစ် တွေ့ ရှိရပါသည်။

မကြာမီနှစ်များအတွင်း ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံမှ ထရပ်ကားများသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို နေ့ချင်းခူးဆွတ်သယ်ဆောင်ကာ ဟာရာရီ Harare မြို့မှ လေယာဉ်ကွင်းသို့ သယ်ဆောင်လာကြပါသည်။ ထို့နောက် ညတွင်းချင်းပင် လန်ဒန်မြို့၊ ဟီးသရီးလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ကြီးများ ဆိုက် ရောက်လာကာ နံနက်ခင်း၌ တက်စကို Tesco အရပ်တွင် အသင့်ခင်းကျင်း ရောင်းချနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤပို့ကုန်လုပ်ငန်းသည် အချက်သုံးချက်ပေါ် မှီနေပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ဘိုးရင်းလေယာဉ်ဟောင်းကြီးများသည် ယနေ့ခေတ် တူး သန်းရောင်းဝယ်ရေးတွင် နှစ်ဆယ်ရာစုဆန်းစက ကုန်တင်မီးသင်္ဘောကြီး များသဖွယ် အသုံးပြုလာနိုင်ကာ အလွန်ဈေးသက်သာသော သယ်ယူပို့ ဆောင်မှု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအချက်မှာ အာဖရိကတိုက် ကေးရွာ များသို့ ပြိုဟ်တုဖုန်းအဆက်အသွယ်များ ဖေးအနည်းငယ်ဖြင့် ရယူသုံးစွဲ လာနိုင်ခြင်းသည် တိုက်ရိုက်ကုန်မှာ ကုန်ပို့မှုကို မြန်ဆန်စွာဖြစ်လာစေပါ သည်။ နောက်ဆုံးအချက်မှာ ကမ္ဘာ့မူပြုခြင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သော ဗြိတိန်နိုင်ငံ ၏ လွတ်လပ်သောဈေးကွက် Open Market မူဝါဒကျင့်သုံးမှုပင်။ သွင်း တွန်ပမာဏသတ်မှတ်မှု ကိုတာ Quoter နှင့် သွင်းကုန်ခွန်ကြီးမြင့်မှု high tariffs တို့ရှိနေလျှင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ပို့ကုန်လုပ်ငန်း ဇင်ဘာဘွေ နိုင်ငံအတွက် ဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပါ။

ဤပို့ကုန်လုပ်ငန်းအတွက် အနောက်တိုင်းသားများကြားတွင် ရင် နာမှု၊ လိပ်ပြာမသန်မှု မရှိတော့ပါ။ စိတ်ရှင်းပါသည်။ ယင်းဟင်းသီးဟင်း ရွက်ကို လက်ဖြင့်စိုက်ပျိုး၊ လက်ဖြင့်ဆွတ်ခူး၊ လုပ်အားကို အဓိကသုံးကာ စေတီကို မသုံးသလောက် သာမန်နည်းပညာဖြင့် ထုတ်လုပ်ပါသည်။ ယင်း

www.burmeseclassic.com

သည် အလုပ်အကိုင်အနည်းငယ်ကိုသာ ပိုမိုဖြစ်ထွန်းစေပါသည်။ လုပ်ခနည်းသဖြင့် စရိတ်နည်းကာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းရှိသောကုန်စည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လယ်ယာလုပ်ငန်းများမှာ လူမည်းများဖြစ်သော်လည်း ဗြိတိန်စားသုံးသူတို့မှာ လူဖြူများဖြစ်ပါသည်။ လူမည်းလုပ်သားများကို ခန့်ထားလုပ်ကိုင်သောမြေရှင်များမှာ ဇင်ဘာတွေ လွတ်လပ်ရေးရသောအခါ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သော လူဖြူအခြေချသမားများ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုထက် ကမ္ဘာ့မူဖြူခြင်း Globalization မရှိနိုင်တော့ပါ။

Ref. In Praise of Cheap labor.

Bad Jobs at Bad Wages Are Better than No Jobs at All

❦ ❦ ❦

အပိုင်း (၄)

ကုန်စည်၊ ငွေကြေးနှင့် ရှယ်ယာဈေးကွက်

	အခန်း	စာမျက်နှာ
(၁၀)	ကုန်စည်ဆင်းရဲဝမ်းကစားခြင်း	၉၁
(၁၁)	စပြုပိုးခြင်းနှင့် အာဂျင်တီးနားငွေကြေးကွက် ပျက်ယွင်းမှု	၉၅
(၁၂)	ငွေကြေးဆင်းရဲဝမ်းကစားခြင်းနှင့် ဒုတိယအိုဂီ	၁၀၀

ကုန်စည်နှင့်ငွေကြေး ကစားသူများသည် ၎င်းတို့ကိုယ်ကို
အမျိုးသားချစ်ကောင်များအဖြစ် ပြည်ပ တစ်ချို့ကောင်
အမြတ်စွန့်ငွေများပျိုး လွှာရန်ပုံငွေများ ထူထောင်ခြင်း
ထည့်တင်ခြင်းပြုလေ့ရှိပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ကုန်စည် ရောင်းဝယ်ကစားခြင်း

Speculation ဆိုသည်မှာစကားအနေဖြင့်၊ သတင်းအနေဖြင့် တစ်ဦးမှ
တစ်ဦး ဖေးပို့လှည့်လည်သွားသည်၊ ကောလဟာလ ဖွင့်သည်ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်
ရှိပါသည်။ စီးပွားရေးအနေဖြင့်မူ နိုင်ငံတကာငွေကြေး၊ ကုမ္ပဏီ ရှယ်ယာ
များ၊ ကုန်စည်များကို အမြတ်အစွန်း ကြီးမားစွာရရှိရန် မျှော်မှန်းလျက်
ဈေးကျအောင်လုပ်၊ ဈေးကျချိန် ဝယ်ယူသို့လှောင်၊ ဈေးတက်အောင်
သတင်းလွှင့်၊ ဈေးအတတ်တွင် ပြန်ရောင်းဟူသော အရောင်းအဝယ်
တစားခြင်းကို ခေါ်ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် ဤလူ့စွမ်းကောင်းလုပ်မှုကို အနောက်
အရင်းရှင် နိုင်ငံကြီးများက (ယခုအခါ အာရှနိုင်ငံများမှပင် ထွက်ပေါ်လာ
သော) ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်၊ စာပေများကို အားကျလျက် အတုခိုးချင်နေသူတွေ
ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဈေးကွက်ပွံ့ဖြိုးမှု ပုံစံမတူ၍ ပေါ်

ပေါက်လာသေးခြင်းသည် လူတွေတော်တော် အကွဲသက်သာသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ယခုပင် ကုမ္ပဏီဆိုသည်နှင့် အထင်ကြီးကာ လည်းစင်းပေးခဲ့ သူတွေ အတော်များခဲ့ပါပြီ။ ဤကစားခြင်းမှာ ငွေကြေးအင်အား အတော် လိုအပ်ပြီး သတင်းအချက်အလက်အမှန်ကို အလျင်အမြန် ရနေရပါမည်။ တစ်ဖက်လှည့်ကွက်ကို သုံးလေးကွက်သာမက ကွယ်နေသမျှ ဖျောက်ထား သမျှ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်ရပါမည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်များ နှောင်းပိုင်းလောက်က ငွေ silver ဈေးကွက် ကို ချောင်ပိတ်ရန်ကြိုးပမ်းခဲ့သူ ဟန်ညီအကိုများ Hunt brothers ဒေါ် နယ်ထရန် Domal Trump၊ အာချင် Archin စသော ကုမ္ပဏီရှယ်ယာ ဝင်ဆိမ်းသူများ အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံး ကျခဲ့ကြပါသည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ် တွင် ရှေးဟောင်းသက်တမ်းရှိသော ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဘာရင်ကုမ္ပဏီမှ လူငယ် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော နစ်လီစန် Nick Lesson ၏ ကုန်စည်ကစား ခြင်းကြောင့် ကုမ္ပဏီငွေ ဒေါ်လာဘီလျံနှင့်ချီ၍ ဆုံးရှုံးသွားမှု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် သက်ဆိုင်ရာဘဏ်အနေဖြင့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် နောင်နှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ စူမီတိုမိုကော်ပိုရေးရှင်းမှ ဟာမာနာကာ Yasuo Hamanaka ၏ ကြေးနီဈေးကွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရန်ကြိုးပမ်းမှုတွင် ဒေါ်လာသုံးဘီလျံ ကျော် ဆုံးရှုံးသွားသောသတင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံး သတင်းမဟုတ်တော့ဘဲ 'အင်း... နောက်တစ်ကောင် လာ ပြန်ပြီ' ဟူ၍သာ မှတ်ချက်ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

ကြေးနီ သတ္တုများအပါအဝင် ကုန်စည်ဈေးကွက်ကို ဝင်ရောက် ကစားရန်အတွက် အချက်နှစ်ချက်ကို သိထားရန်လိုပါသည်။

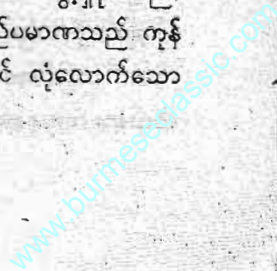
(က) ထိုကုန်စည်သည် ဈေးနှုန်းအတက်အကျပြောင်းလဲမှု မြန်ဆန် မြင့်မားရပါမည်။

(ခ) ထိုကုန်စည်သည် တာရှည်သိုလှောင်ခံနိုင်ရပါမည်။

ဤနှစ်ချက်သည် ဈေးကွက်၏ သဘာဝတစ်ခုပင်ဖြစ်ကာ ဤသို့ သိုလှောင်ထားခြင်း၊ ဈေးအတက်အကျဖြစ်ခြင်း အနည်းငယ်ရှိတတ်သည် မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသဘာဝရှိသော ကုန်စည်ကို ဈေးကျလျှင် ဝယ်ထားခြင်း၊ ဈေးတက်လျှင် ပြန်ရောင်းခြင်း၊ သိုလှောင်ခြင်း၊ ထုတ် ရောင်းခြင်း ပြုကြမည်၊ ပြုလိုကြမည်ဆိုသည်မှာ မလွဲမသေပြုလုပ်ကြမည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သဘာဝလွန်အောင်ပြုလုပ်လျှက် အကျိုးအမြတ် အလွန် ကြီးမားအောင်လုပ်ယူရန် လူတို့တွင် အကြံအစည်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါ သည်။ ယင်းအကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်ဆောင်ရာတွင် ရှုပ် ထွေးမှုများရှိသော်လည်း သဘောတရားကတော့ လွယ်လွယ်ကလေးပင်။ သဘောတရားမှာ သင်ချောင်ပိတ်လိုသော ကုန်စည်- ဆိုပါစို့ (သံဖြူ၊ ကော်ဖီစေ့) ထွက်ကုန်စုစုပေါင်း၏ ကြီးမားလှသော အစိတ်အပိုင်းကို လက်ငင်းဈေး၊ လက်ငင်းငွေချေ၊ ပစ္စည်းသယ် (သို့မဟုတ်) ရှေ့ကာလတွင် ဖြစ်ပေါ်မည့် ဈေးနှုန်း future price ကို စရန်တစ်ချို့ပေး၊ စာချုပ်ပါ ငွေရက်တွင် သယ်ယူအရောက်ပို့နည်းများဖြင့် ဝယ်ယူကာ ဈေးတက် အောင် ဈေးကွက်မှ တမင်ဖျောက်ကွယ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးကွက်မှ ကုန်ပစ္စည်းကို ဖျောက်ကွယ်ဖယ်ထုတ်ထားခြင်းဖြင့် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းချ ချိတ်သောအခါ ဈေးကွက်ကုန်ပစ္စည်းများ ပြန်လည်ဖြည့်တင်းလာမည်ဖြစ် ၍ ဈေးနှုန်းများပြန်ကျသွားကာ နောက်ကျမှရောင်းသည့် ကုန်စည်များအတွက် အဆုံးပေါ်နိုင်သေးသည်။ သို့သော် ထိုအခါမှာ ဈေးတက်ချိန်တွင် စတင် ဆောင်းချခဲ့စဉ်က မြတ်စွန်းခဲ့သည်ထက် များစွာနည်းပေလိမ့်မည်။

ဤအမြတ်အစွန်းရှာဖွေမှုတွင် အဟန့်အတားတွေ့ရှိနိုင်သည်။
(၁) သင်ကိုင်တွယ်သော ငွေကြေးနှင့် ကုန်စည်ပမာဏသည် ကုန် ဈေးနှုန်း အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားနိုင်အောင် လုံလောက်သော ကြီးမားသည့်ပမာဏ ဖြစ်ရမည်။

(၂) သင်တာလုပ်သည်။ ဇွေးကွက်တွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို လူအတော်များများက ရိပ်စားမိခြင်းမရှိစေရ ထိုသို့ ရိပ်စားမိသူများရှိလျှင် သင့်ကို ဇွေးတင်ရောင်းချခြင်း၊ သင်က ဇွေးတက်ချိန်ပြန်ရောင်းသောအခါ မဝယ်ဘဲတင်းခံနေခြင်းများ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်။

(၃) ဤရောင်းဝယ်ကစားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းသော လုပ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံးလူတွင် အမြတ်ထုတ်ကိုပိုက်၍ လွတ်ပြေးနိုင်သော်လည်း ဒုတိယလူမှစ၍ အစိုးရများက လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မည် မဟုတ်ပေ။

Sumitomo ကုမ္ပဏီသည် ဤအဟန့်အတားသုံးရပ်လုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ကြေးနီဈေးကွက်မှာ အလွန်တရာကြီးမားလှသော ဈေးကွက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ဦးတည်းအနေဖြင့် ဈေးကွက်ကို လိုသလိုထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားစွာတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤမျှ ကြီးမားသောဈေးကွက်တွင် ယခုခေတ်လို သတင်းဆက်သွယ်ရေးအလွန်လျင်မြန်လွယ်ကူသော ခေတ်ကြီး၌ သတင်းမပေါက်ကြားရအောင် လျှို့ဝှက်နိုင်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မြင်ပေလိမ့်မည်။ ဟာမာနာကာသည် ဗြိတိသျှကြားလူများ၊ တရုတ်အစိုးရပိုင်းနှင့် အခြားကုမ္ပဏီများ၊ ကုန်စည်ဒိုင်အရာရှိများ exchange regulators ကြားခံ၍ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့အဟန့်အတားများကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းမှာ နားမလည်နိုင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ ဟာမာနာကာသည် စွမ်းတိုမိုကုမ္ပဏီ၏ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသက်သက်သာဖြစ်လျှင် ကုန်စည်ဒိုင်အရာရှိများက သူ့ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းကို အပြစ်ဆို၍မရနိုင်ပေ။ ကုမ္ပဏီအပေါ်ကိုသာ အရေးမယူခဲ့မှုကိုသာ အပြစ်တင်နိုင်ပေမည်။ သို့သော် ဟာမာနာကာသည် ကုမ္ပဏီကိုယ်စား ဈေးနှုန်းလှုပ်ရှားအောင် ပြုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီသည်

ရှေ့ပိုင်းက ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့သည်ကို မသိရသော်လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုသည် ဝန်းထမ်းတစ်ဦးဖြင့် ဈေးနှုန်းကို ဝင်ရောက်ခြယ်လှယ်ခြင်း ပြုတတ်သည်မှာ ဤလောကတွင် ဆန်းပြားသောကိစ္စမဟုတ်ပေ။ ကြေးနီကို နောင်တစ်ချိန်ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ဈေးနှုန်းဖြင့်ဝယ်ထားခြင်းကို ကျောဆုံးရော့ George Soros ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားက ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။ ဆိုးရော့စ်အပါအဝင် ၎င်းတို့သည် ဈေးနှုန်းတက်သထက်တက်အောင် ပြန်လည်ရောင်းချကာ ကစားကွက်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဝင်ရောက်ကစားသူများက သိရှိထွက်ခွာသွားကြပါလျက် ဟာမာနာကာကို အဘယ်ကြောင့် ဆက်လက်ဝယ်ယူခွင့်ပြုခဲ့ကြပါသနည်း။

ကမ္ဘာ့အနှံ့ပြန့်လျက်ရှိသော သူ၏လုပ်ငန်းသဘာဝသည် မည်သူ့တွင် တာဝန်ရှိမှန်းမအိအောင်ဖြစ်စေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံသည် စွမ်းတိုမိုစိုက်ရာဖြစ်၍ ၎င်းတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊ သူ၏ရောင်းဝယ်ဈေးကွက်တည်ရှိရာ လန်ဒန်မြို့တွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊ စွမ်းတိုမို၏ ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းရာ ဝိုဒေါင်များထားရှိသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ တာဝန်ရှိပါသလား။ မည်သည့်နေရာမှာ တာဝန်ရှိသလဲဆိုသည့် ရှုပ်ထွေးမှုအပြင် ဈေးကွက်ဒိုင်အရာရှိများက ယနေ့ခေတ်ခံယူချက်သဘောတရားများကို အပြစ်တင်ရန်လည်း ရှိနေပါသည်။ ယနေ့ခေတ်လူအများစုသည် ဈေးကွက်သဘာဝက အလိုလို ပြန်လည်တည်မတ်သွားလိမ့်မည်။ ဟာမာနာကာလိုလူမျိုးကို လိုက်ပါစောင့်ကြည့်ရန် မလို၊ ဈေးကွက်ကပင် အပြစ်ပေးသွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့ကြပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စွမ်းတိုမိုကော်ပိုရေးရှင်းသည်လည်း ဟာမာနာကာ၏ ဈေးကွက်ကို အောင်မြင်စွာခြယ်လှယ်မှုများသည် အတက်ရှိလျှင် အကျပေါ်ပေါက်နိုင်မှုကို လက်ခံနိုင်ခြင်းကြောင့် အဆုံးအရှုံးကြီးစွာ ကြုံတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ဈေးကွက်အကျတွင် အနည်းအငယ်အရှုံးခံသည်

ရောင်းခြင်း မပြုခဲ့သည့်ပြင် နှစ်ဆတိုးဝယ်ခြင်း၊ ရောင်းချမှု မပြုပဲနေခြင်း ပင်ပြုခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍သာ ဟာမာနာကာသည် အမှန်တရားကို လက်ခံမည်၊ ပျော့ပျောင်းမှုလေးရှိမည်ဆိုလျှင် စုမိတိုမိုသည် ဈေးကျချိန် ဈေးနှုန်းနှင့် လက်ဦးဝယ်ခဲ့သမျှ ဈေးနှုန်းကွာခြားမှုအရ အမြတ်နည်းနည်း (သို့) အရှုံးနည်းနည်း ဂုဏ်သိက္ခာမပျက်ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါကမ္ဘာပေါ်တွင် ဈေးကွက်ထိန်းချုပ်မှုများ လျော့ချပစ် ကြပြီး ၁၉ ရာစုခေတ်က ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများကဲ့သို့ မြတ်စွန်းမည် ထင်သည့်နေရာတွင် မြှုပ်နှံခွင့်ကို ဖေးလာကြပါသည်။ ကုန်စည်နှင့် ငွေကြေး ကစားသူများသည် ၎င်းတို့ကိုယ်ကို အမျိုးသားသူရဲကောင်းများအဖြစ် ပြည်ပမှ အမြတ်အစွန်းငွေများကို တစ်ချီကောင်းအလုံးအရင်းနှင့် ရယူပြီး ဖောင်ဒေးရှင်းများ၊ ရန်ပုံငွေများထူထောင်ခြင်း၊ ထည့်ဝင်ကူညီခြင်းများ ပြုလုပ် လေ့ရှိပါသည်။ ဆိုးရောစ်၏ “နောင်ကြီးမဲ့ကမ္ဘာ” Open Society ဖောင် ဒေးရှင်းကို အားကျကြပါသည်။ ယင်းကို ဂျပန်တို့က တရုတ်ပြည်မကြီးသို့ ပညာရပ်များ၊ ငွေကြေးအရင်းအနှီးများ ပြန်ပို့နေခြင်းကိုရည်ညွှန်း၍ ‘တရုတ်ဂိုဏ်း’ Chinese connection ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။ ဥရောပတိုက်တွင် တစ်ချိန်က ခေတ်ဖြစ်ခဲ့သော ရော်ဘုဟု၊ ဂျေဂိုလ် Gould၊ ဂျင်းဖစ် Jim Fish စသော ပြည်သူ့ဓားပြကြီးများကို စုမိတိုမိုက အားကျဟန်ရှိပါသည်။ သို့သော် စုမိတိုမိုအရေးအခင်းက ကုန်စည်နှင့် ငွေကြေးကစားသူတို့၏ အမြတ်အစွန်းအားလုံးမှာ လူမှုရေးထုတ်ကုန်ကို မဖြစ်လာစေကြောင်း၊ ယခင်ဈေးကွက်များကို အဘယ်ကြောင့် ထိန်းချုပ် စောင့်ကြည့်သည့် ဥပဒေစည်းမျဉ်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းကို သတိရသွား ပါတော့သည်။

၉၉ ၁၀၀ ၁၀၁

ငွေကြေးပြဿနာဖြေရှင်းခြင်းသည် မုတီးပွားပွားကြောင်း ဈေးကွက်ကသတိပေးပြင်ဖြစ်ပြီး ဈေးကွက်ကို အပြစ်ရှိခြင်းမှာ သတင်းလက်ထုကို ဆီပစ်ခြင်းနှင့်တူသည်။

အခန်း (၁၁)

စပြုကြီးခြင်းနှင့် အာရှငွေကြေးကွက်ပျက်ယွင်းမှု

ကုန်စည်ဈေးကွက်၌ အမြတ်အစွန်းကြီးမားစွာ တစ်ချီကောင်းရရှိရေး အတွက် ဝင်ရောက်ကစားမှုအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပါပြီ။ ယခု ၁၉၉၇ ခုနှစ် အာရှငွေကြေးဈေးကွက်တွင် ဖြစ်ပျက်မှုကလေးကို ဆက်လက်ဆွေးနွေး ပါမည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်းက ထိုင်းနိုင်ငံသည် လပေါင်း များစွာအကြာကပင် ထိုင်းဘတ်ငွေကို တန်ဖိုးမချပါဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်ကတိ ပြုခဲ့ပြီးနောက် ငွေကြေးတန်ဖိုးကို မလွဲမရှောင်သာချလိုက်ပါသည်။ ငွေကြေး ကစားသူများက မလေးရှားရင်းဂစ်၊ ဖိလစ်ပိုင်ပီဆို၊ အင်ဒိုနေးရှားရူပီး စသည့် အာရှနိုင်ငံအချို့၏ ငွေကြေးများကိုပါ အယုံအကြည်နည်းသွားပြီး ဈေးကွက် တွင် ချရောင်းလာကြပါသည်။ ယင်းကို မလေးရှားနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ် မဟာ

သီမိုဟာမတ်က အမေရိကန်အစိုးရသည် ငွေကြေးကစားသမားလောက၌ အမည်အိုးထွက်သော ကျော့ဆိုးရော့စ်ကို အာရှငွေကြေးဈေးကွက် ပျက်စီးအောင် ချက်ချင်းစေလွှတ် လုပ်ဆောင်စေခဲ့ကြောင်း၊ အနောက်တိုင်း၏ လူ့အခွင့် အရေးစသော စံနှုန်းကို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်နာစေရန်ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲလိုက်ပါ သည်။ ၎င်း၏ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဝင်များကလည်း ငွေကြေးမတည်ငြိမ်မှုသည် ရန်လိုသူများ၏ မသမာသောလုပ်ရပ်၊ လူ့ဆိုး၊ လူ့သွမ်းများ၏ ဖောက်ခွဲမှု၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရာဇဝတ်ကောင်များ၏ အမြင့်ဆုံးရာဇဝတ်မှု စသည် ဖြင့် ထပ်မံပြောဆိုကြပါသည်။

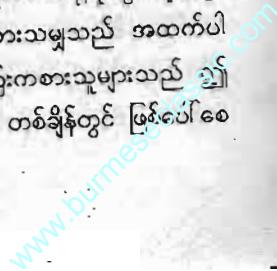
ယင်းသည် ပြည်ပရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို ရေရှည်အကျိုးစီးပွား အတွက် မျှော်ကိုးဆွဲဆောင်ခဲ့သော အစိုးရတစ်ရပ်အနေဖြင့် ထူးခြားမှု တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုးရော့စ်သည် ဤကိစ္စကို မျှော်မှန်းခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း အနည်းငယ်သာ ပါဝင်ရောင်းချနိုင်ခဲ့ပြီး အမြတ်အနည်း ငယ်သာ ရရှိခဲ့ပါသည်။ သူရောင်းချသော ပမာဏဖြင့် ဤအရေးအခင်းကို ဖြစ်ပေါ်နိုင်လောက်အောင် အဓိကခြယ်လှယ်ကစားသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ (သို့ သော် သူ၏နာမည်အရှိန်ကိုမူ မပြောနိုင်ပါ) စင်စစ် ၁၉၉၀ ခုနှစ်များက ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရည်မှန်းချက်အကြီးဆုံးနှင့် အရမ်းကားဆုံး ငွေကြေး ကစားသူမှာ မလေးရှားအစိုးရ၏ ဗဟိုဘဏ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လာ (၆ ဘီလီယံ) ကျော် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးနောက်မှ သူက ရပ်တန့်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငွေကြေးပြဿနာများသည် အစိုးရပိုင်းကို အတော်လှုပ်ရှားသွား လေ့ရှိပြီး ပရမ်းပတာတုံ့ပြန်မှု ပြုစေလေ့ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို နားလည်နိုင်ပါသည်။ ယနေ့နိုင်ငံတစ်ခု၏ စီးပွားရေးသည် ငြိမ်ငြိမ်ညောင်း ညောင်း၊ အမှန်အကန်တိုးတက်နေပြီး သူ၏ ငွေကြေးစာချုပ်များမှာလည်း 'အေ'လုံးလုံးအမှတ်ပြုနေကာ အရန်ငွေကြေးပမာဏ ဒေါ်လာဘီလီယံနှင့် ချီ၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သို့မိုးထားနိုင်စဉ်မှာပင် ရုတ်တရက်အရန်ငွေများ

ကုန်ခန်း၊ စာချုပ်များ ဝယ်ယူမည်သူမရှိ၊ ပြည်တွင်းမှာပင် ငွေကြေးတွေ လည်ပတ်နေအောင် စီးပွားရေးကျဆင်းမည့် အနေအထားအထိ အတိုး နှုန်းများကို တိုးမြှင့်ရသည်အခြေအနေကို နေ့ချင်းညချင်းမှာ ရောက်ရှိ သွားနိုင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် အဖြစ်အပျက်များ ဤမျှ မြန်ဆန်စွာဖြစ်ပွားရ ပါသနည်း။ စီးပွားရေးပညာရှင်များ၏ တညီတညွတ်တည်း တုံ့ပြန် ပြော ကြားချက်မှာ ငွေကြေးပြဿနာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည် မူဝါဒနည်းလမ်း မှားယွင်း ကြောင်း ဈေးကွက်မှတစ်ဆင့် ပြဆိုသတိပေးခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ငွေကြေးဈေးကွက် ကိုအပြစ်ဖို့ခြင်းမှာ သတင်းယူလာသူကိုဆီး၍ သတ်ပစ်ခြင်းနှင့်တူသည်ဟု ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းပြန်ထွက်ရောက်ရှိပုံ ဖြန့်စားကြီးနိုင်မှုကိုမူ အံ့ဩ လောက်ပါသည်။ ယင်းသည်လည်း ဤသို့သောအခြေအနေ၏ သဘာဝ တစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း ဥပဒေသပုံစံ canonical model ဖြင့် သိရှိနိုင်ပါသည်။

မလေးရှားရင်းဂစ် ဒေါ်လာတန်ဖိုးကို အစိုးရက ကျားကန် sup- port ရန် ကြိုးစားမှု၊ တစ်နည်းဆိုလျှင် တစ်ဒေါ်လာဖြင့် သတ်မှတ်တိုင်တော ထားသော ရင်းဂစ်ငွေကြေးကို နိုင်ငံတကာငွေကြေးဈေးကွက် foreign exchange market တွင် ဝင်ရောက်တားဆီးကာကွယ်ရန် ကြိုးပမ်းမှုကို စဉ်းစားကြည့်ပါမည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဒေါ်လာငွေကိုထုတ်ရောင်းပြီး ရင်းဂစ် ငွေကြေးကို ဈေးနှုန်းကျဆင်းခြင်းမှ ကာကွယ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အစိုးရမူဝါဒသည် မည်သို့သော အကြောင်းနှင့်ဖြစ်စေ လဲလှယ်နှုန်းတည် ငြိမ်နေရန် ပြုလုပ်ထားရာတွင် ရှေ့နောက်မညီညွတ်မှုများ ရှိနေသည်ဆိုပါ ရှိ။ ယင်းသည် အထက်က အစိုးရလက်ထဲတွင်ရှိသော ရန်ပုံငွေအစုအပုံ- နိုင်ငံခြားငွေ (ဒေါ်လာ) အရန်စုဆောင်းသို့မိုးထားသမျှသည် အထက်ပါ ဇာတ်လမ်းအတိုင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ငွေကြေးကစားသူများသည် ဤ မူဝါဒညီညွတ်မှုသည် အခြေအနေပြောင်းလဲမှုကို တစ်ချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ်စေ

ဦးကြည်ဖြင့်

လိမ့်မည်... ထိုအခါတွင် မူလဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်စဉ်တွင် ဝယ်ယူထားသမျှကို တစ်ပြိုင်နက်စုပြုရောင်းချမှုကို ပြုလုပ်ကြသည်နှင့် ဘီလျ်များစွာသော အရန်ငွေကြေး (ဒေါ်လာ)များ နာရီပိုင်း၊ နေ့ပိုင်းအတွင်း ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆကြပေသည်။

ငွေကြေးအရေးအခင်း၏ ဖြန့်စားကြီးဖြစ်ပေါ်မှုမှာ သာယာကြည်လင်နေသော မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက်ကျလာခြင်း မဟုတ်ပေ။ ငွေကြေးဈေးကွက် ဥပဒေပုံစံအတိုင်း အစိုးရမူဝါဒမညီညွတ်မှုမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မဟာသီမိုတာမက်၏ ပြောဆိုချက်မှာ စိတ်အလိုလိုက်သော အဓိပ္ပာယ်မဲ့ဖြစ်သကဲ့သို့ ငွေကြေးကစားသူများအပေါ် အဖြစ်မရှိဟုဖြေ၍လည်း မရပေ။ ဈေးကွက်သည်လည်း အမြဲတမ်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ တစုတစည်း မရှိတတ်ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

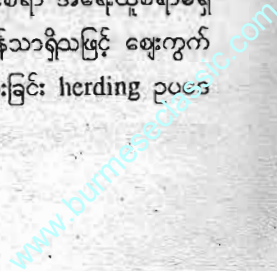
ငွေကြေးဈေးကွက်တွင် ပညာရပ်စကားလုံးဖြစ်သည့် ပြုတိုးခြင်း herding ဟူသော ခြံပေါက်ထဲကို သိုး၊ ဆိတ်၊ နွား၊ ကြက် တိရစ္ဆာန်များ အိပ်တန်းတက်ရန် တိုးဝင်ဝင်ရောက်မှုမျိုး ဖြစ်လေ့ရှိပါသည်။ ငွေကြေးဈေးကွက်အနေဖြင့်မူ သူများတွေ့ရောင်းပစ်နေ၍ ကိုယ်လည်း လိုက်လုပ်သူဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ငွေကြေးကစားသူများ၊ ငွေကြေးကို ဝယ်ယူရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ investors အနက် အများစုမှာ ဘာမှသိပ်နားမလည်ကြသူများ မဟုတ်သည့်အပြင်၊ သူတို့ပြောသော ချိန်ဆလုပ်ကိုင်မှုဆိုသည်မှာလည်း သတင်းနားစွင့်ကာ သူများလုပ်သလို လိုက်လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင်သတိကြီးစွာ ထွက်ချက်ချိန်ဆလျှက် ဆုံးဖြတ်ချက် ရဲဝင့်ပြတ်သားသူ တစ်ဦးစနစ်ဦးစသာ ဝယ်ယူရာတွင် ဈေးအနိမ့်ကို စောစောပိုင်းတွင်ရရှိကြပြီး ပြန်လည်ရောင်းချရာတွင်လည်း ဈေးစတင်မကျမီကလေး (သို့မဟုတ်) ဈေးအကျ၏ အဦးဆုံးကို ရရှိမြတ်စွန်းကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤလက်ဦးမှု

စိမ့်ကေထု 'ထင်တစ်လုံး'အများနှင့် ကျင့်ထုံးများ

ရသော အမြတ်အစွန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံမမှီလိုက်ပဲ ဈေးအကျများသော အခါမှ ရောင်းမိလိုက်ရသည့် အနှံ့နှင့် ဘဲစားဘဲချေလောက်သာ ရှိတတ်ကြပါသည်။

တစ်ဦးချင်း ငွေကြေးကစားသူများအပြင် ဤလုပ်ငန်းကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်း firms များလည်း ရှိပါသည်။ ရှေ့အခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော စူမီတိုမိုကဲ့သို့ ကုန်စည်ဈေးကွက်ကစားသော လုပ်ငန်းများ၊ မလေးရှားအစိုးရတို့သို့ ငွေကြေးကစားရန် ထူထောင်သော ကုမ္ပဏီများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းခွဲရုံး၊ ရဲပုံငွေအဖွဲ့များစသည်ဖြင့် ငွေကြေးကုန်စည်ဈေးကွက်များ၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူဟုခေါ်ဆိုသော လုပ်ငန်းကြီးများစွာရှိပါသည်။ စင်စစ်လယ်ယာလုပ်ငန်းများ၊ သတ္တုတူးဖော်ခြင်းလုပ်ငန်းများ၊ အစိုးရများက စာချုပ်စာတန်းများ ထုတ်ရောင်းခြင်းစသည်ဖြင့် ပြည်ပအရင်းအနှီးရှာဖွေခြင်း လုပ်ငန်းများတွင် ငွေကြေးလိုအပ်မှုကို ရှာဖွေဖြည့်တင်းရမှုက အမြဲတမ်း လိုအပ်ဖြစ်ပေါ်နေမှုကြောင့် ဤလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီ၊ အဖွဲ့အစည်းများ ပေါ်ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငွေကြေးဈေးကွက်တွင် စုပြုံတိုးဝင်ခြင်း မကြာခဏဖြစ်တတ်ရာတွင် ဗုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအပြင် အဆိုပါလုပ်ငန်းကြီးများက အဓိကအများဆုံး ပါဝင်ပါသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများ၏ မန်နေဂျာမှာလည်း ရုံးအဖွဲ့ဝန်ထမ်းတွေ၊ နံရံပေါ်မှ ဇယားကားချပ်ဂရပ်ဖ်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ ရှိနေသည့်တိုင်အောင် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းထက် အများလုပ်သည့် သတင်းအရ လိုက်လုပ်ခြင်းကိုသာ ပြုကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ကိုအပြစ်တင်စရာ အရေးယူစရာမရှိတော့ဘဲ အောင်မြင်လျှင် ရာထူးတက်၊ နာမည်ကြီးရန်သာရှိသဖြင့် ဈေးကွက်တစ်ခုလုံး သူများ လုပ်တာလိုက်လုပ်သည့် စုပြုံတိုးခြင်း herding ဥပဒေသာရှိပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အဆင့်မြင့်ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်သို့ ရောက်ရှိနေသော မိမိငွေကြေးကို ပြည်ပသို့ ထုတ်ယူခွင့်၊ တင်ပို့ခွင့်ရှိသော နိုင်ငံ၏ ငွေကြေးများသည် ဈေးကွက်တွင် စုပြုံတိုးလျက် အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ မတရားလုပ်ကြံခြင်း၏ သားကောင် ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

မှန်ကန်ညီညွတ်သော မူဝါဒအရေးကြီးပုံကို ယခုအခါ ရိပ်စားမိကြပြီဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမှ တည်ငြိမ်မှုမရှိသော လောကကြီးတွင် မှန်ကန်ညီညွတ်သောမူဝါဒ ရေရှည်တည်တံ့ရန်၊ မှန်ကန်ညီညွတ်သော မူဝါဒဟူ၍ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရန်၊ မှန်ကန်ညီညွတ်သော မူဝါဒများအောင်မြင်ရန်စသည်တို့မှာလည်း ငွေကြေးကစားသူများ၏ ထိုငွေကြေးအပေါ်ထင်မြင်ချက် opinium နှင့်၊ သက်ဆိုင်သည့်ဈေးကွက်၏ ထင်မြင်ချက်က စိအားပေးမှုသည် မူဝါဒကိုခြောက်လှန့်၍ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားစေပါသည်။ ငွေကြေးပြဿနာကြုံတွေ့လာလျှင် လက်ရှိအလွန်တော်သော ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးကို ဖယ်ရှားကာ သူ့နေရာတွင် အသစ်ဆက်ခံသူနှင့်အတူ တာဝန်မရှိသော မူဝါဒသို့ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားကာ ဈေးကွက်၏ တိုင်းပြည်အပေါ် အထင်အမြင်ဆိုးကို ပိုမိုဆိုးဝါးသွားစေပါသည်။

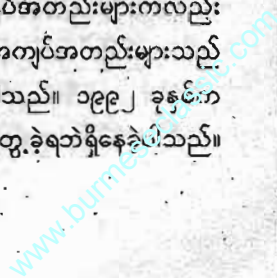
အဆင့်မြင့် ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်တွင် ငွေကြေးလုပ်ငန်း အများအပြား ရှိနေခြင်းသည် ငွေကြေးကစားမှုအမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက် ရှိသည်။ ရင်းနှီးမြုပ်နှံသူတစ်ဦးသည် နိုင်ငံများစွာမှ ငွေကြေးများကို ချေးငှားယူကာ အခြားနိုင်ငံများတွင် ငွေကြေး၊ စက်ရုံ၊ စတိုးဆိုင်၊ အိမ်၊ ခြံများ ဝယ်ယူရင်းနှီးမြုပ်နှံလိုက်သည် ဆိုပါစို့။ အတန်ကြာသောအခါ သူ ချေးငှားထားသော နိုင်ငံ၏ငွေကြေးအနည်းငယ်ကို ချရောင်းလိုက်ပြီး financial Times ကဲ့သို့ အပတ်စဉ်စီးပွားရေးကျေနပ်တွင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းပြုလုပ်လျက် ထိုငွေကြေး ခိုင်မာမှုမရှိဟု ထင်မြင်ကြောင်း ယုတ္တိရှိအောင် သတင်းလွှင့်ထုတ်လိုက်နိုင်သည်။ ကံအထိုးပေးနှင့်ပေါင်းစပ်ပြီး သူ့စကားသည်

အခြား ငွေကြေးကစားသူများကိုပါ ထိုငွေအပေါ် အယုံအကြည်နည်းပါးပြီး ပြုတိုး ရောင်းချမှု ဖြစ်ပေါ်လာပါမည်။ ထိုအခါတွင် အစိုးရက ငွေကြေးတန်ဖိုးချရမည်ဖြစ်၍ သူ ချေးငှားထားသော ငွေကြေးတန်ဖိုးသည်လည်း လျော့နည်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် သူရရှိထားသော ပိုင်ဆိုင်မှုတန်ဖိုးများမှာ မပြောင်းလဲဘဲ ခေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ပိုမိုချမ်းသာသွားမည် ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးကစားခြင်းကို တိုက်ပွဲအဖြစ်ဖန်တီးကာ နိုင်ငံတစ်ခု၏ ငွေကြေး မတည်ငြိမ်အောင်ပြုလုပ်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ယင်းသို့လုပ်ခြင်းက ငွေကြေးကစားသူများအတွက် အကျိုးမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ငွေကြေးကစားရာတွင် ဤရည်ရွယ်ချက်ထား၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါ။

ကျောဆိုးရောဂါသည် ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဗြိတိန်နိုင်ငံငွေကြေးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အားလုံးသိရသမျှ တစ်ကြိမ်သာ ကစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့တိုက်ခိုက်မှုသည် အမှန်ပင် အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းပြီး ၎င်းကိုယ်ပိုင်အကျိုးအတွက် ခေါ်လာတစ်ဘီလီယံအထက်တွင် မြတ်စွန်းသွားဟန် ရှိသည်။ ထိုအချိန်က ပေါင်ငွေအခြေအနေသည် အမှန်ပင် တန်ဖိုးချရန် လိုအပ်နေခဲ့ရာ ယင်းကို ဆိုးရောဂါက ပါးနပ်စွာ တွက်ချက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပေါင်ငွေတန်ဖိုးချခြင်းသည် သူ့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ရှင်းလင်းစွာ မသိနိုင်ဘဲရှိခဲ့သော်လည်း ဖြစ်သင့်သည်ထက် တစ်ပတ်ခန့် ကား စောခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ်များတွင် ငွေကြေးအကျပ်အတည်းများကလည်း များစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အခြားသော ငွေကြေးအကျပ်အတည်းများသည် နောက်ကွယ်မှ ကြိုးဆွဲမှုမတွေ့ရဘဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဆိုးရောဂါ တွေ့ရှိခဲ့သည့်လက္ခဏာမျိုးလည်း မတွေ့ခဲ့ရဘဲရှိနေခဲ့ပါသည်။

ငွေကြေးများ ပျက်ယွင်းမည်ဟူသော လက္ခဏာရပ်များတွင် ယင်းငွေကြေးသည် လက်ဝင်တိုက်ခိုက်မခံရသေးသော်လည်း ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲဖြစ်နေမှုကို တွေ့ရနိုင်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ချို့ယွင်းသည်နှင့် တစ်ဖက်ကျဆင်းသွားနိုင်သည် လက်ရှိအနေအထားမှ ထွက်ပေါက်ကျဉ်းမြောင်းသော မာဖီဥပဒေသ Murphy's Law ကို တွေ့ရနိုင်သည်။ ဘဏ္ဍာရေးဈေးကွက်သည် အားနည်းသော သားကောင်ကို အခွင့်အရေးပေးလေ့ မရှိတတ်ကြပေ။

ငွေကြေးကစားသူများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘူးလားဟု မေးနိုင်ပါသည်။ ဤသို့တိုက်ခိုက်လာမှ ခုခံရန်မှာမဖြစ်နိုင်ပါ။ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြိုတင်ကာကွယ်မှုနှစ်မျိုးတော့ ပြုလုပ်ထားနိုင်ပါသည်။ တစ်ခုမှာ အသာတကြည် လှစ်လှူခြင်းနည်းလမ်းဟု ခေါ်ဆိုသော ငွေကြေးကစားသူများသို့ ပုံသေလဲလှယ်နှုန်းထား ယေးမထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးကစားသူများသည် အမေရိကန်ဒေါ်လာကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်၍ မရကြပါ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် မည်သည့်လဲလှယ်နှုန်းကိုမျှ ကာကွယ်ရန် ကြိုးစားခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့ပါသည်။ ယင်းသည် တစ်ရက်တည်းတွင် ကျမည်အရိပ်လက္ခဏာရှိသလို တက်မည့်အရိပ်လက္ခဏာလည်း ရှိနေတတ်ပါသည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ ဆီဆာမယား Caesar's Wife ဟုခေါ်သော နည်းလမ်းဖြစ်ပါသည်။ သင် ငွေချယ်သတ်မှတ်ကျင့်သုံးသော လဲလှယ်နှုန်းကို အခိုင်အမာကာကွယ်ရန် အသင့်ရှိကြောင်း ပြသထားခြင်းနည်းလမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဒတ်ခ်ျ Dutch တို့၏ ဂီလ်ဒါ guilder ငွေကို မည်သူမျှ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းငွေကို ဂျာမနီမတ်ငွေနှင့် သတ်မှတ်ထားမှုကို ခိုင်မာစွာကာကွယ်ရန်နှင့် ကာကွယ်နိုင်စွမ်းလည်းရှိကြောင်း ပြသထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

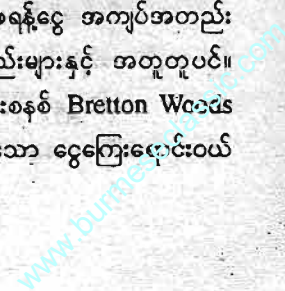
တတိယနည်းအဖြစ် ဆန်းဆန်းပြားပြား ဆက်လက်ဖော်ပြရပါလျှင် သင့်နိုင်ငံငွေကြေးကို လူအများက သင့်နိုင်ငံမှ ထုတ်ယူမသွားနိုင်

အောင် စည်းမျဉ်းဥပဒေများ ကျယ်ပြန့်စွာပြဌာန်းချုပ်ထိန်းရန် ဖြစ်ပါသည်။ အဆင့်မြင့် ဈေးကွက်စီးပွားရေးနိုင်ငံအဖြစ် ခံယူရန်ဆန္ဒပြင်းပြသော နိုင်ငံများ၌ မဖြစ်နိုင်သလို၊ ဖွံ့ဖြိုးပြီးစက်မှုနိုင်ငံကြီးများ၌ ပို၍မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းပြည်ထဲမှ ငွေကြေးထုတ်ယူရန်ခက်ခဲလျှင် ငွေကြေးကစားသူများအနေဖြင့်လည်း အစကတည်းက လာရောက်ရန် ဝန်လေးကြလိမ့်မည်။ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိ၊ ဖက်ရှင်မကျသော်လည်း ဣသည့်ဟုမပြောနိုင်သော လုပ်နည်းလုပ်ဟန် ဖြစ်ပါသည်။ အရင်းအနှီးများ စီးထွက်ခြင်းမှ ရှောင်ရှားနိုင်ရန် အရင်းအနှီးများ စီးဝင်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို စွန့်လွှတ်ရသည်မှာ ထိုက်တန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ပေါင်ငွေကြေး၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ် မက်ဆီကိုပီဆို၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ် ထိုင်းဘတ်ငွေတို့အပေါ် ငွေကြေးရောင်းဝယ်ကစားသူများက အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်မှုများ အောင်မြင်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ကွန်ပျူတာသုံးတုန့်သွယ်မှု၊ ဂြိုဟ်တုဆက်သွယ်ရေး စသည့် သတင်းဆက်သွယ်ရေး နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသည် သမားရိုးကျ စီးပွားရေး သိအိုရီများ၊ စည်းမျဉ်းဟောင်းများ အသုံးမဝင်တော့ခြင်းကို ပြနေပြီဟု ပြောဆိုလာသော မိတ်ဆွေများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေပါသည်။

မိတ်ဆွေ ချပဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးကမူ စီးပွားရေးပညာသည် မျဉ်းကြောင်း linear မဟုတ်တော့ကြောင်း၊ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေခြင်း သိအိုရီ chaotic theory ဖိုးမိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။ စင်စစ် ငွေကြေးပြဿနာများမှာ ငွေကပင် ရှိခဲ့ပါသည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ်များကာလက ပြင်သစ်ဖရန်ငွေ အကျပ်အတည်းသည် ယနေ့ တွေ့ကြုံရသော အကျပ်အတည်းများနှင့် အတူတူပင်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်များက ဘရက်တန်ဝပ်လဲလှယ်နှုန်းစနစ် Bretton Woods system of exchange rate ကို ပျက်စီးစေခဲ့သော ငွေကြေးလောင်းဝယ်

ဦးကြည်မြင့်

ကစားမှုကို ခံခဲ့ရသည့်နိုင်ငံများနှင့် ယခု ၁၉၉၀ ခုနှစ်များ ငွေကြေးပြဿနာ တွင် ခံစားခဲ့ရသည့်နိုင်ငံများ ခံစားရပုံခြင်း မကျခြားလှပေ။

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းများဆိုင်ရာ စံပုံစံ Standard model ကို ဗဟိုဘဏ်ဘောဂဗေဒပညာရှင် ဆားလင့်နှင့်ဟိန်ဒါဆင် Steve Salant and Dale Heinderson တို့၏ ၁၉၇၀ ခုနှစ်များ ရွှေ့ဖွေ့ကွက် လေ့လာမှု စာတမ်းအား နမူနာယူတွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ၎င်းတို့က ရွှေ့ဖွေ့ကွက်၊ ငွေကြေး ဖျော့ကွက်၊ ကုန်စည်ဖျော့ကွက်များသည် သမားရိုးကျ ဖျော့နှုန်းတည်ငြိမ်ရေး အစီအစဉ်များအတိုင်းသာဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် တွင် ဗဟိုဘဏ်၌ လက်ထောက်စီးပွားရေးပညာရှင်အဖြစ် ကျွန်တော် လုပ် တိုင်နေစဉ်က 'အဆိုပါပုံစံကိုပင် ပြုပြင်သုံးစွဲခြင်းပြုကြပါသည်။' ဆက်လက် ၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ငွေကြေးရန်ပုံငွေအဖွဲ့မှ ရောဘတ်ဖလတ် Robert Flood နှင့် Brown တက္ကသိုလ်မှ ပီတာဂါဘာ Peter Garber ၏ ချဲ့ထွင် ပြုစုရေးသားမှု ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသေးသည်။

ဤသမားရိုးကျပုံစံမှ ဖေးထားသောသင်ခန်းစာမှာ ဤပြဿနာ သည် ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်းမပြုသော ငွေကြေးကစားသူများကြောင့် မဟုတ်၊ မကောင်းသောမူဝါဒများကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုပါသည်။ ဘတ်ကလေ တက္ကသိုလ် မှ မောရစ်အော့ဖယ်လ်စ်နှင့် ဘယ်ရီအိမ်ချန်းဂရင်း Berklay's Maurice Obstfeld and Barry Eichen green တို့က ဤပုံစံကိုအခြေပြု၍ အစိုးရမူဝါဒနည်းလမ်းများသည် များစွာရှုပ်ထွေးလေ၊ မရေရာမှုများလေ၊ အန္တရာယ်များလေပင်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။

ထိုယ်ကျိုးစီးပွားရှာသူတို့၏ ငွေကြေးများကို တိုက်ခိုက်ကစား ခြင်းသည် အချိန်တိုအတွင်း တိုင်းပြည်၏ ရေရှည်ကြိုးပမ်းစုဆောင်းလာ ခဲ့သော အရန်ရွှေနှင့် နိုင်ငံတကာသုံး ငွေကြေးရန်ပုံငွေများ လျော့ကျကုန် ဆုံးသွားစေပြီး ယနေ့ခေတ်တွင် ရေနန်းစားအတုယူအားကျဖွယ်များ ဖြစ်နေ

ပါသည်။ သို့သော် လူ့အားလုံး သဘောတူလက်ခံသောအချက်မှာ ခိုင်မာ သော စီးပွားရေးနှင့် ခိုင်မာအောင်မြင်လှုပ်ထားသော ငွေကြေးကို မည်သူမျှ မတိုက်ခိုက်နိုင်၊ မတိုက်ခိုက်ကြဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

Ref. Bahtulism: Who Poisoned Asia's Currency Market ?

ကျောက်သည် ငွေကြေးကစားသူများ၏ အောက်ခြေလွတ်
ပြောက်ကြွမှုနှင့် တစ်ဖက်သတ်အချိန်ပိုကို အလှည့်ကျ
တိုက်ရိုက်ပူးအောက်တွင် ရှိနေပါသည်လော...

အခန်း (၁၂)

ငွေကြေးရောင်းဝယ်ကစားခြင်းနှင့် သံစစ်ပွဲသီအိုရီ

ကျွန်တော် Paul Krugman စီးပွားရေးလောကတွင် ပထမဦးဆုံးရေးသား
ခဲ့သောဆောင်းပါးမှာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သည့် 'ငွေပေးငွေယူ
ရှင်းတမ်းပြဿနာပုံစံ' ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတွင် ငွေကြေးလဲလှယ်နှုန်း ပုံသေ
fixed exchange rate ထားရှိမှုသည် ငွေကြေးကစားသူများ၏ တိုက်ခိုက်
မှုကိုခံရလေ့ရှိပြီး နိုင်ငံခြားအရန်ငွေများ ဆုံးရှုံးခံရပျယ်သာရှိသည်ဟု ရေးသား
ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသည် ၁၉၇၁ ခုနှစ်က ဘရုကတန်ဝန်စနစ် ဖျက်စီးသွားခဲ့
ခြင်း၊ ၎င်းနောက်ထူထောင်သော စမစ်ဆီနီယမ်သဘောတူညီချက် Smith-
sonian Agreement သက်တမ်းတိုတောင်းခြင်းတို့ အကြောင်းရင်းကို
ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ရေးသားခဲ့စဉ်က ထိုအကြောင်းရင်းများသည် ထပ်မံမပေါ်
ပေါက်တော့ဘဲ သမိုင်းကြောင်းတွင်ကုန်ရစ်ခဲ့မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း
အလားတူငွေကြေးကစားသူတို့၏ တိုက်ခိုက်ခံရမှုများသည် ခမ်းနားထည်ဝါ
စွာ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်များအတွင်း ယင်းငွေကြေး
ကစားသူများ၏တိုက်ပွဲများမှာ ပိုမိုဖြစ်ပွားလာကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဤသို့များပြားလှသော တိုက်ခိုက်မှုများကို ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးများ၊
ဗဟိုဘဏ်တာဝန်ရှိသူများက အဘယ်ကြောင့်မရှောင်လွှဲနိုင်၊ အောင်မြင်
အောင် မခုခံနိုင်ဖြစ်ကြရပါသနည်း။ အဖြေတိုရရှိရန် ငွေကြေးလဲလှယ်နှုန်း
မူဝါဒပြဿနာများကို စစ်ဆေးရပါမည်။ ပထမမေးခွန်းမှာ ငွေကြေးလဲလှယ်
မှုနှုန်း ပျော့ပျောင်းခြင်း flexibility တက်ရန်၊ ကျရန်တုံ့ပြန်မှု အလွယ်တကူ
ရှိခြင်းသည် မည်သို့အသုံးဝင်ပါသနည်းဟူ၍ စဉ်းစားရန် ဖြစ်ပါသည်။
ယခင်က ကျင့်သုံးခဲ့ပြီး ယခုအချို့နိုင်ငံများက ကျင့်သုံးဆဲဖြစ်သော ပုံသေ
နှုန်း fixed rate သည် ငွေကြေးရောင်းဝယ်ကစားသူများအတွက် ပစ်မှတ်
ကို အလွယ်တကူမြင်ရစေပါသည်။ နှုန်းရှင်၊ နှုန်းဖျော့ floating rate
ထားခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးကျဆင်းမှု recession ကို ကျော်လွှားရန် အတိုးနှုန်း
Interest rate ကို လျှော့ချနိုင်သလို ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ကျော်လွှားနိုင်ရန်
အတွက်လည်း အတိုးနှုန်းကို မြှင့်နိုင်ပါသည်။

ဒုတိယမေးခွန်းမှာ ငွေကြေးလဲလှယ်မှုနှုန်းရှင်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး
သည်နှင့် ဈေးကွက်တည်ငြိမ်မှုကို စိတ်ချရပြီလားဟူ၍ စစ်ဆေးရန်ဖြစ်ပါ
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ငံခြားငွေဈေးကွက်သည် မထင်မှတ်ထား
သည်များကို ဖြစ်ပေါ်တတ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ နှုန်းရှင်အသုံးပြုခြင်း
ဖြင့် တိုင်းပြည်၏ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းရည်နှင့် အစိုးရ၏မူဝါဒမှန်ကန်မှု
တို့ကို ဈေးကွက်သည် ငွေကြေးလဲလှယ်မှုနှုန်းတွင် ရှေ့နောက်ညီညွတ်စွာ
အမှန်အတိုင်းပြသပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသလား။ ဈေးကွက်သည် ငွေကြေးကစား
သူတို့၏ အာလန်ဝရင်းစပင်း၏စကားအရ ဆင်ခြင်မှုနည်းပါးစွာ အောက်ခြေ

လွတ်မြောက်ကြမှုနှင့် တစ်ဖက်သတ်အဆိုးမြင်မှုတို့ အလှည့်ကျတိုက်ခိုက်မှု အောက်တွင် ရှိနေဦးမည်လောဟုလည်း မေးရပါမည်။

အထက်ပါမေးခွန်းနှစ်ရပ်အတွက် အဖြေအမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြသော များအတွက် ဂိမ်းသီအိုရီ Game Theory ဖြေရှင်းနည်းအရ အောက်ပါ လေးကွက်ကြားသေတ္တာ matrix ဖြင့် စုစည်းကြည့်နိုင်ပါသည်။

(က) နှုန်းရှင်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ ကုန်ကျစရိတ်ရှိပြီး ပုံသေနှုန်းထားခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအဖို့ စရိတ်မရှိ သဖြင့် ပုံသေနှုန်း (သို့မဟုတ်) ဘုံငွေကြေးစနစ်ကို အနည်းငယ် ပိုမိုလိုလားသူများသည် ကောင်းစွာနားနေနိုင်ကြပေ လိမ့်ဦးမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် စီးပွားရေးသံသရာ သီအိုရီရှင်များကဲ့သို့ ယူဂလိကစွမ်းဆောင်ရည်ကို ယုံကြည်ကြပြီး ဈေးကွက်သဘောတရားကို မည်သည့် ငွေကြေးမူဝါဒကမူ ဖြောင်းလဲခြင်းမပြုနိုင်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်သူများဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

(ခ) နှုန်းရှင်၏အကျိုးကျေးဇူးကို ယုံကြည်ကြပြီး ဈေးကွက်ကို လည်း ယုံကြည်သူများမှာ ကောင်းစွာအိမ်စက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုကို ယုံကြည်ချက် အပြည့်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြပါပြီ။ ဤအယူအဆမှာ ၁၉၆၀ ခုနှစ်များနှင့် ၁၉၇၀ ခုနှစ်များတွင် စီးပွားရေးပညာရှင် အများစုက လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သောအရာ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းရှေ့ကရှိခဲ့သော ဘရက်တန်ဂျစ်စနစ်မှာ မလိုအပ်ဘဲ အသက်ကယ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားခိုင်းခြင်းဟု ဆိုကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

(ဂ) ယင်း၏ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လက်ခံသူများသည်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရလျက် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ကိုင်

နိုင်ကြပေမည်။ အကောင်းမြင်တက်ကြွမှုနှင့် အဆိုးမြင် ပြုတိုးမှုတို့ တစ်လှည့်စီဖြစ်ပေါ်သော ငွေကြေးဈေးကွက် သည် စိတ်မချရသောကြောင့် နှုန်းရှင်သည် အကျိုးသိပ် မဖြစ်နိုင်။ ပုံသေနှုန်းထားစနစ် (သို့မဟုတ်) ဘုံငွေကြေး စနစ်တစ်ရပ်တွင် နိုင်ငံများများပါဝင်နိုင်သလောက် ပါဝင် စေရန် ပြုလုပ်ကြရမည်ဟူသော ဥပဒေပဏတိုဘက်များ ၏ ယုံကြည်မှုသဘောထား ဖြစ်ပါသည်။

(ဃ) နှုန်းရှင်ထားခြင်းသည် အကျိုးများသည်ဟု လက်ခံသော် လည်း တစ်ဖက်တွင် ဈေးကွက်တည်ငြိမ်မှုကို မယုံကြည်သူ များသည် အမြဲကနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ ရှိနေပါမည်။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ် ချက် မှားသလားဟု အမြဲတမ်းပူပင်နေရပေလိမ့်မည်။

ပြီးခဲ့သောဆယ်စုနှစ်အတွင်း ကမ္ဘာကြီးသည် ပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ် နိုင်မည့် အခြေအနေကိုမပေးခဲ့ပေ။ ဖြစ်ရပ်အများစုမှာ နှုန်းရှင်သည် အကျိုးကျေးဇူးရှိသော်လည်း ဈေးကွက်မှာစိတ်မချရဟူသော (ဃ)အခြေ အနေကိုသာပြခဲ့သဖြင့် အားလုံးပင်ဂနာမငြိမ်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရပါသည်။

		နှုန်းရှင်ကို ယုံသလား	
		မယုံ	ယုံသည်
နိုင်ငံခြားငွေ	ယုံရ	နားနေနိုင်	ကောင်းစွာအိမ်
ဈေးကွက် ယုံရသလား	မယုံရ	ပြတ်သား	ဂနာမငြိမ်

ဂန္ထဝင်မြောက်ဖြစ်ရပ်များက ငွေကြေးလဲလှယ်နှုန်းပြောင်းလဲ ခြင်း နည်းလမ်းအပေါ်အခြေခံ၍ လုပ်ဆောင်သမျှ မူဝါဒနည်းလမ်းများ သည် ဆိုးကျိုးကိုဆက်ဖြစ်စေတတ်သည်ဟု ပြသခဲ့သည်။ ပုံသေနှုန်းကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတိုးနှုန်းကိုလျော့ချကာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှု တိုးတက်စေမည်မူဝါဒကို တွဲဖက်ကျင့်သုံးရာတွင် အလုပ်အကိုင်

သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာရမည်အစား ငွေဖောင်းပွမှုသာဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှုန်းရှင်ကြောင့် ပို့ကုန်ပြိုင်ဆိုင်မှု အားကောင်းလာမှုမှ ရရှိသော အကျိုးဆက်များနှင့် အမှန်ပြည်တွင်းဝယ်လိုအား တိုးပွားအောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့မှုမှ ရရှိခဲ့သော အကျိုးကျေးဇူးနှစ်ရပ်လုံးကို အချည်းနှီးဖြစ်သွားစေခဲ့ပါသည်။ ဤသဘောတရားကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်များက ပေါင်စတာလင်ငွေကြေး အကြိမ်ကြိမ်တန်ဖိုးချခြင်းနှင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်က ဆွီဒင်နိုင်ငံက ရိုနာငွေကြေးတန်ဖိုးချခြင်းများတွင် တွေ့ရပါသည်။

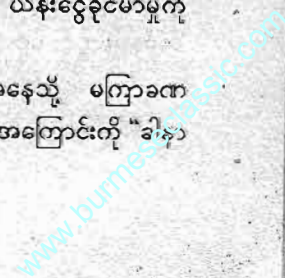
အထက်ပါဖြစ်ရပ်ကို လှေနှောင်းထစ် မယုံကြည်အပ်ဟု သတိပေးလိုပါသည်။ နောက်ထပ်ဖြစ်ရပ်များတွင် ဤအတိုင်းမဟုတ်တော့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်များတွင် အမေရိကန်ဒေါ်လာသည် ဂျပန်ယန်းငွေ ၂၄၀ မှ ၁၄၀ သို့လည်းကောင်း၊ ဂျာမန်ဒိုက်မာတ် ၃ မှ ၁.၈ သို့လည်းကောင်း လျှင်မြန်စွာကျဆင်းသွားခဲ့ရပါသည်။ အများ ဟောက်နိုးထုတ်ခဲ့သကဲ့သို့ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ ဥရောပတိုက်သားများက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေးအပေါ် ဖိခိုခြင်းနည်းပါးပြီး စီးပွားရေးအင်အား ကြီးမားလွန်းကြောင့် ဟောက်နိုးထုတ်ခဲ့သလို ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ဆက်လက်မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဟု ဆိုကြပါသည်။

ထို့နောက် ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဗြိတိန်နိုင်ငံ ငွေကြေးပြဿနာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ပြင်သစ်ဘောဂဗေဒသမားများက ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ထူထောင်ခဲ့သော ဥရောပငွေကြေးဖလှယ်နှုန်းယန္တရား European Exchange Rate Mechanism (E.R.M) မှ ဗြိတိန်က နုတ်ထွက်ခြင်းအတွက် ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်တော့မည်ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ဆွီဒင်ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး မစ်စ်ဝစ်ဘယ်လ် Ms.Wibble ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဆုံတိုင်ပင်ခဲ့ရာတွင် ဆွီဒင်က ရိုနာငွေကြေးကိုတန်ဖိုးချလျှင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုပြဿနာကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည်ဟု စိုးရိမ်

မကင်း ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံရေး၊ ဆွီဒင်နိုင်ငံပါ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုပြဿနာကို မကြုံတွေ့ခဲ့ရပေ။ ငွေတန်ဖိုးချခြင်းကို မည်သည်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်အချိန်တွင်မှ ကောင်းသောသဘောတရားဟူ၍ မည်သူမျှမပြောခဲ့ကြပေ။ အတွေ့အကြုံများအရ လိုအပ်သလို တန်ဖိုးချနိုင်သော ပျော့ပျောင်းသည့် ငွေကြေးမူဝါဒထားရှိကာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ကျင့်သုံးနိုင်ခြင်းသည်သာ အကျိုးရှိသောလုပ်ဆောင်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအတွက် ထိရောက်အောင်မြင်မှုရှိရန်မှာ (က) ငွေကြေးဖောင်းပွမှုမရှိရန် သို့မဟုတ် အနိမ့်ဆုံးနှုန်းတွင်ရှိရန် (ခ) ပြည်တွင်းကုန်ဈေးနှုန်းကို ကျဆင်းစေနိုင်ရန် အသုံးပြုရသေးသော အားလပ်နေသည့် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားပမာဏ excess capacity အပိုများရှိနေရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဤအခြေအနေများရှိခြင်းဖြင့် ပူးတွဲကျင့်သုံးရန်လိုအပ်သော အတိုးနှုန်းများ လျှော့ချခြင်းကို ဦးစွာလုပ်ကိုင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်တွင်းကား သေချာသွားပါပြီ သို့သော် နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်နှုန်း နေ့ကွက်ပြဿနာရှိနေပါသေးသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင်များသည် နေ့ကွက်စွမ်းဆောင်ရည်ရှိမှုသီအိုရီကို စွဲကိုင်လေ့ရှိကြပါသည်။ ယင်းသီအိုရီများတွင် ငွေကြေးဈေးနှုန်းများ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်တို့တွင် တက်မှု၊ ကျမှု၊ သတင်းအချက်အလက်များကို ရယူသုံးစွဲပါသည်။ ဤသို့လုပ်ကိုင်ခြင်းမှာ ခက်ခဲပင်ပန်းရှုပ်ထွေးများပြားလှပါသည်။ ဤသို့မလုပ်နိုင်သောအခါ ဗြိတိလမ်းနည်းလမ်းအဖြစ် အနံ့ခံစမ်းသပ်မှု small test ကိုပင် သုံးစွဲကြပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ယန်းငွေနှင့် ဒေါ်လာငွေလဲလှယ်နှုန်းသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်က ၁၂၀နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ၈၀၊ ထို့နောက် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၌ ၁၂၀ သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြောင်း သတင်းမျှဖြင့် ယန်းငွေခိုင်မာမှုကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ဤသို့ ဂနာမငြိမ်ပူပန်ရသော အခြေအနေသို့ မကြာခင်က ရောက်ရှိနေခြင်းသည် စီးပွားရေးပညာရှင်များနှင့် ဤအကြောင်းကို "ခါနာ

တစ်လုပ်အတွက် ဝါစာကမာတစ်ပုဒ်” ရေးစားရသော သူ့အတွက် များစွာ အကျိုးဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးများသည် (ခ) အမျိုးအစားတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ နေနိုင်သူများဖြစ်ပါက ဈေးကွက်တွင် ငွေလဲလှယ်နှုန်းကို နှုန်းရှင်မျောထားပြီး ငွေကြေးကစားသူများအနေဖြင့် ပစ်မှတ်ကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်လိမ့်မည်။

တတိယ (ဂ) အမျိုးအစားဖြစ်သော ဈေးကွက်ကိုလည်းယုံ၊ နှုန်းရှင်ကိုလည်း စိတ်မချသူတို့ဖြစ်ပါမူ ငွေကြေးကစားသူများ၏ အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခွင့် လုံးဝမရရှိအောင် ပုံသေနှုန်းကို ခိုင်မာစွာ ကြိုတင်သတ်မှတ် ပြုလုပ်ထားကြပေလိမ့်မည်။ ငွေကြေးကစားသူများဘက်မှ ထိုသို့ ခိုင်မာအောင်ဆက်မှတ်ထားသော တိုင်ပြည်ကုန်ထုတ်နိုင်စွမ်း၊ ပြည်ပဝယ်ကစသည်ကိုနှင့် ညီညွတ်သောပုံသေနှုန်းထားကို စေ့ချင်းတိုက်ခိုက်လေ့မရှိဘဲ အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းမှုပြုလေ့ရှိကြပါသည်။ ဤတွင် မိမိသတ်မှတ်ထားသော ပုံသေနှုန်းကိုပင် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟူ၍ သံသယဝင်ကာ မကြာမကြာ ပြန်ပြင်ချင်သူများဖြစ်ပါမူ ငွေကြေးကစားသူများနှင့် ဤအကြောင်း ရေးသားလုပ်စားသူများအဖို့ မကြာခဏအကွက်တွေ့ရွှင်ပြုံးနေကြပါတော့မည်။

ငွေကြေးသိအိုရီများကို လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကပင် ထူထောင်ခဲ့ရာ တတိယအခြေအနေမျိုးနှင့် ပက်သက်၍ တိုးတက်မှုများ ထွက်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ မူရင်းပုံစံတွင် ပုံသေထားရှိသောနှုန်းထားများနှင့် ရှေ့နောက်မညီညွတ်သည့် မူဝါဒများရှိသောအခါ ဥပမာ ဘက်ထုတ်လိုငွေကို ငွေကြေးရိုက်ထုတ်ခြင်းဖြင့် ဖြည့်ဆည်းသောအခါမျိုးကို အခြေခံခဲ့ပါသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ငွေကြေးလဲလှယ်မှုပုံသေနှုန်းမှာ ပျက်စီးသွားရန်ရှိပါသည်။

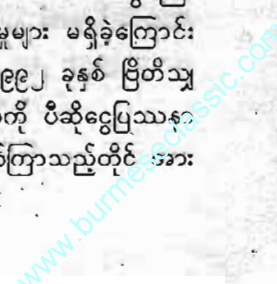
ငွေကြေးကစားသူများသည် ထိုအခြေအနေမျိုးကိုထောက်ပြ၍ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတို့သည် စိုးရိမ်စိတ်များပြီး စောစီးစွာပြန်လည်ထွက်ခွာမှုများ

ပြုကြရာ ယင်းသည်ပင် ပုံသေနှုန်းထားရှိနေသောငွေကြေးကို ပြုလဲသွားစေပါသည်။ ယင်းပြုလဲမှုကို သိလေ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများသည် သူ့ထက်ငါဦးအောင်ပြုကြလေ ဖြစ်ကြသောအခါ ကျားကန်ထားသော ခိုင်မာသော နိုင်ငံခြားအရန်ငွေများ အလုံအလောက်စုဆောင်းထားရှိစဉ်မှာပင် လပေါင်းများစွာမတိုင်မီ နေ့ချင်းညချင်း ပြိုကွဲမှုဖြစ်စေပါတော့သည်။

ဤသိအိုရီသည် ဤမျှဖြင့်လုံလောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောက်ထပ်အချက်သုံးချက်ကို ထပ်မံဆွေးနွေးရင်း သိရှိလာကြရပါသည်။

(က) ပုံသေနှုန်းကို အသုံးပြုသော အစိုးရများသည် အဆုံးတိုင် ကာကွယ်ရန် အဆင်သင့်ပြုလုပ်စီမံထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယင်းအတွက် အတိုးနှုန်းများ ဆက်လက်မြင့်တိုးထားရန်ကို မလုပ်လိုကြဘဲရှိတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများက ပုံသေလဲလှယ်နှုန်းသည် မပြိုကွဲနိုင်တော့ဟုထင်သည့်တိုင် ပြိုကွဲသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

(ခ) ဈေးကွက်သည် သဘာဝမကျသော အထင်အမြင်များ opium ပြောင်းလဲမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။ ယင်းသည် နောက်မှလိုက်၍စုပြုတိုးခြင်း herding ဖြင့် ငွေကြေးကစားသူများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ပုံသေနှုန်းထားတွင်သာမက နှုန်းရှင်ကို လက်ခံအသုံးပြုရာတွင်လည်း နှုန်းရှင်အတက်အကျသံသရာ floating rate gyration များ၏တစ်နေရာ၌ ပြုလဲမှုကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်များ၌ ဖြစ်ပေါ်သော ငွေကြေးပြဿနာများ၌ ကြိုတင်မျှော်လင့်မှုများ မရှိခဲ့ကြောင်း သတိပြုဖွယ်ရာတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဗြိတိသျှပေါင်ငွေနှင့် ၁၉၉၄ ခုနှစ် မက်ဆီကို ပီဆိုငွေပြဿနာများတွင် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာသည်တိုင် အား

ဦးကြည်မြင့်

တက်သရောဝယ်ယူမှုများ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ပညာရှင်အချို့က သတိပေးမှု စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသေးသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်အမှန်သတင်းများ ပျောက်ကွယ်ပြီး အလှအယက်ပြန်ထုတ်ရောင်းခြင်းများ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

(၈) ငွေကြေးရောင်းဝယ်ကစားခြင်းကို အပျော်သဘောနှင့် အမြတ်ရရန် ပါးနပ်စွာကစားတတ်သူများ ပေါများလာခဲ့သည်။ ယင်းတို့တွင် နိုင်ငံခြားသားများနှင့် နိုင်ငံခြားဈေးကွက်များကို သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံများက အပြစ်တင်လေ့လည်းရှိပြန်ပါသည်။ ငွေကြေးကစားသူများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ပြန်လည်ခုခံလာနိုင်ရန် နည်းလမ်းနှစ်ခုရှိပါသည်။ ပထမတစ်ခုမှာ လဲလှယ်နှုန်းကို အရန်ငွေကြေးဖြင့် လဲမပေးတော့ဘဲ မကာကွယ်တော့ဘဲထားရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယတစ်ခုမှာ ငွေကြေးကို ပြည်ပသို့ထုတ်ခွင့်မပေးခြင်း၊ နိုင်ငံအများအပြား ပါဝင်သော ဘုံငွေကြေးထားရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ငွေကြေးကစားသူများ အတွက် ငွေကြေးအရောင်းအဝယ်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ဘုံငွေကြေးပြုလုပ်ရန်မှာ နှစ်ပေါင်းဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမျှ ကြာမြင့်ပါသည်။ ဥရောပသမဂ္ဂသည် ၁၉၈၉ ခုနှစ်၌ ဒဲလို့စ် Delos ကော်မတီမှ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော မားစတရိတ်ချာပ် Maastricht Treaty ဖြင့် စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သော ယူရိုဒေါ်လာမှာ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၂ ဆန်းစတွင်မှ စတင်ထုတ်ဝေအသုံးပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

Ref. Making the World Safe for George Soros

အပိုင်း (၅)
စီးပွားပျက်တပ်

အခန်း	စာမျက်နှာ
(၁၃) လောကုန်ဆန်းဖား ဟီးရီးဂြိုဟ်ခြင်း	၁၁၉
(၁၄) စီးပွားပျက်ကမ်းမီးတွင်းဒုက္ခပြီးရင် ပြီးသလား	၁၂၅
(၁၅) ဂျပန်တွင် ငွေကြေးခိုက်ထုတ်ဖို့ လိုခြင်း	၁၃၅

တစ်ခါတစ်ရံ လူကြိုက်နည်းသောအရာကို
လုပ်သင့်လုပ်ရမည်။

အခန်း (၁၃)

လောရင့်သန်များ ဟီးရိုပြစ်ခြင်း

မက်ဆီကိုနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆက်ဆံရေးမှာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်
များအစပိုင်းတွင် အပေါ်ယံမြင်ရသည်နှင့် ကွာခြားလျက်ရှိပါသည်။ အမေရိ
ကန်တို့၏ မျက်စိတွင် မက်ဆီကိုများသည် လာဘ်ဖေးလာဘ်ယူ ခြစားမှု
ထူပြောပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးကုန်သွယ်သူများ ကြီးစိုးလျက် စီးပွားပျက်ကပ်
ဆိုက်ရောက်နေသောနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။ မက်ဆီကန်တို့ကလည်း အမေရိကန်
တို့ကို အပျော်အပါးလိုက်စားလွန်းပြီး သူတို့အပေါ်တွင်တော့ စီးပွားရေး
နာလန်ထူနေ ဆေးခါးကြီးတိုက်ကျွေးကာ ကိုယ့်တာသာကိုယ် မူးယစ်ဆေးဝါး
ကုန်သွယ်ခြင်းကို လိုက်လံအပြစ်တင်နေသူများဟု မြင်နေကြပါသည်။
မက်ဆီကိုအများစုသည် အမေရိကန်နှင့်နီးစပ်သော အစိုးရများကို မလိုလား
ကြောင်းလည်း နွေးကောက်ပွဲများတွင် ပြလေ့ရှိပါသည်။

မက်ဆီကို၏အခြေအနေမှာ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ကလင်တန်အဖိုးရ မှ မှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှုမရှိခဲ့လျှင် အလွယ်တကူဆိုးရွားသွားနိုင် ပါသည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ကွန်ကရက်လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲတွင် နီပက် ဗလေကင်ပီတီ အနိုင်ရခဲ့ပြီးနောက် ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတ ဘီလ်ကလင် တန်၏ အတွင်းစည်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စွန့်စားရသော၊ ရဲဝံ့ရန်လိုအပ် သော၊ လူကြိုက်နည်းသော မက်ဆီကိုနိုင်ငံ၏ပြိုကွဲနေသော စီးပွားရေးကို ငွေကြေးအမြောက်အမြား ထောက်ပံ့ဆေးငှားလျက် ကယ်တင်ရန်မူဝါဒကို လက်ခံလုပ်ဆောင်ရန် ဆွယ်တရားဟောကြားခဲ့ကြပါသည်။ တကယ်တမ်း ယင်းမူဝါဒသာ မအောင်မြင်ပါက သမ္မတကလင်တန်၏ သမ္မတဘဝကို အလွန်ထိခိုက်စရာ ရှိနေပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏စိမ့်ကိန်းမှာ အောင် မြင်ခဲ့ပြီး သမ္မတကလင်တန်၏ သမ္မတသက်တမ်းအတွင်း အောင်မြင် ဆုံးအချိန်အဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ်များအစပိုင်းတွင် မက်ဆီကိုနိုင်ငံမှာ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ၏ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးဒေသ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် က မက်ဆီကိုသမ္မတကားလွှဲဆဲလ်နာ၏ စီးပွားရေးပြုပြင်မှုများသည် စီးပွား ရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင်အချို့က မက်ဆီကိုနိုင်ငံ၏အလားအလာ အမြင့်မားဆုံးဖြစ်နေမှုမှာ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ချက်များနှင့် ကွာဟနေ ကြောင်း သတိပေးနေသည့်ကြားမှပင် ပြည်ပမှ အရင်းအနှီးများသည် တစ်နှစ်လျှင် ဘီလီယံ ၃၀ ခန့် ဝင်ရောက်နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် လယ်သမားများ ပုန်ကန်မှု၊ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ရောက်သူ တစ်ဦး လုပ်ကြံခံရမှုနှင့် စီးပွားရေးစာရင်းအင်းအချို့၌ စီးပွားရေးကျဆင်း မှုကို ဖော်ပြထားမှုတို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာကာ ဈေးကွက်အထိတ်တလန့်

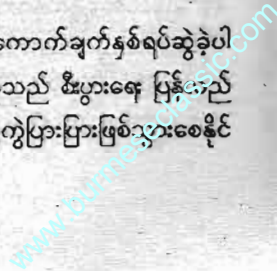
ဖြစ်ပွားမှု ကြုံတွေ့လာရပါသည်။ နောက်ဆုံး ဒီဇင်ဘာလရောက်သောအခါ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတို့၏ စိုးရိမ်မှုများမှာ မက်ဆီကို ပီဆိုကို အကြီးအထူး ဖြစ်လာသည်ထက်ရောင်းမှုများ ဖြစ်လာစေခဲ့ပါတော့သည်။

ငွေကြေးပြဿနာမှာ ကြုံတွေ့နေကျ မထူးဆန်းသော အကြောင်း အရာဖြစ်ကာ ရေရှည်အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှုလည်း နည်းပါးသောကြောင့် ယခု အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလှသည်ဟု မခေါ်ဆိုနိုင်သေးပေ။ သို့သော် မကြာမြင့်မီ မက်ဆီကိုသည် သူများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားကြောင်း တွေ့ လာရပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ စီးပွားရေးအခြေခံ ခိုင်မာလာခဲ့ပြီးမှ မက်ဆီကို သည် ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ ထင်သလို စက်မှုနှင့် ဆွစ်ဇာလန်တို့ ၏ ကောင်းကွက်များကို ပူးပေါင်းထားသောနိုင်ငံဟူသော အမြင်မှာ မှား ယွင်းနေကြောင်းတွေ့ရပြီး ဈေးကွက်တွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်လာခဲ့ကြ ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ငွေကြေးဈေးကွက်မှာ ပီဆိုငွေများကို ဘာမျှမမြင်နိုင် တော့ဘဲ အတင်းရောင်းချထွက်ခွာရန် ကြိုးပမ်းလာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ယင်းနောက် အသေးစိတ် ဘာတွေထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အရေးမကြီးတော့ဘဲ ထိုစဉ်က လက်ထောက်ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး Under secretary of Treasury လောရင့်ဆန်းမား Lawrance Summers အဓိက သော့ချက် ဇာတ်ကောင်ဖြစ်လာခြင်းမှာ အရေးကြီးလာခဲ့ပါတော့သည်။ လောရင့်ဆန်းမားသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ဘောဂဗေဒပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်ကာ ကလင်တန်အဖိုးရ၏ စီးပွားရေးဦးနှောက်အဖြစ် လူအများ သတ်မှတ် ခြင်းကိုခံရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဆန်းမားက မက်ဆီကိုပြဿနာကို ကောက်ချက်နှစ်ရပ်ဆွဲခဲ့ပါ သည်။ ၎င်းက အမေရိကန်၏ဝင်ရောက်ဖက်ဖက်သည် စီးပွားရေး ပြန့်ပွား နှင့် နာလန်ထူလာခြင်းနှင့် ပျက်စီးသွားခြင်းတို့ကို ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်သွားစေနိုင်

သော အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းအခွင့်အလမ်းကို ရယူရန် ထိုက်တန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

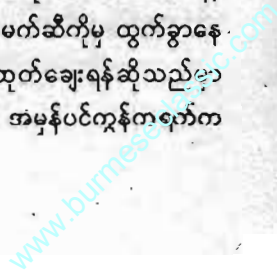
ဆန်းမားနှင့် ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှပုဂ္ဂိုလ်များက သုံးသပ်ကြသည် မှာ မက်ဆီကိုနိုင်ငံသည် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးဝင်ယက်အတွင်း ကျဆင်း လျက်ရှိသည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေခြင်းမှာ စီးပွား ရေး မတည်ငြိမ်မှုကို ထိတ်လန့်မှုကြောင့်ချည်းမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေး မတည် ငြိမ်မှုကို ထိတ်လန့်မှုကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ မက်ဆီကို၏ ယခုနိုင်ငံခြား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနှင့် နိုင်ငံခြားကုန်စည်များ ဝင်ရောက်မှုတို့သည် ရေပန်းစား လာသော အမေရိကန်ဆန်ကျင်ရေးပါတီများ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရ ခဲ့လျှင် အားလုံးဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ ဤစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုသည် အရင်းအနှီး များ ရွှေ့ပြောင်းသွားစေပြီး စီးပွားရေးကို အောက်ဆုံးသို့ ကျဆင်းသွားစေနိုင် သည်။ ဤ စီးပွားရေးကျဆင်းမှုသည် နိုင်ငံရေးမတည်ငြိမ်မှုကို ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်စေပြန်သည်။ အချုပ်အားဖြင့် မက်ဆီကို၏ အနာဂတ်ကို အကောင်း မြင်စေခြင်းဖြင့် သူ့အလိုအလျောက် ကောင်းမွန်သည့်ဘက်သို့ ရှေးရှု ရောက်ရှိသွားစေနိုင်သည်ဟု မြင်တွေ့ခဲ့ကြပါသည်။

၎င်းတို့သည် မြင်တွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာတွင် မက် ဆီကို အစိုးရအား ငွေချေးငွားမှုပြုကာ အသက်ရှူချောင်အောင် ပထမ ပြုလုပ်ပေးလိုက်ကြပါမည်။ မက်ဆီကိုအစိုးရသည်လည်း အမေရိကန်တို့ ၏ ချေးငွေအတွက် ငွေကြေးကို နှုန်းရှင်မော့ထားလိုက်ခြင်း၊ ပုဂ္ဂလိက ကဏ္ဍ၏ ထိခိုက်နစ်နာမှုများကို ခုခံပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဤအစီ အစဉ်သာ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် ပုဂ္ဂလိက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ၏ ယုံကြည်မှု ကို ပြန်လည်ရရှိလာကာ ဆိုးသွမ်းသံသရာ၏ အကျဘက်မှ နာလန်ထူ တိုးတက်သည့် အတက်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ အစီအစဉ်တွင် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မဖြစ်လာခဲ့သော် အမေရိကန် ၏အကြွေးများကို ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ဖန်

ချေးငွေမှာ နည်းနည်းနောနောမဖြစ်နိုင်ပေ။ မက်ဆီကိုမှာ နိုင်ငံငယ်ကလေး မဟုတ်ပေ။ ချေးငွေသည် လုံလောက်အောင်ကြီးမားမှုမရှိလျှင် အကျိုး သက်ရောက်မှုရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် အခြားနိုင်ငံများကိုပါ အကျပ်ကိုင်ကာ စုစုပေါင်းဒေါ်လာဘီလျှင်းဆယ် မက်ဆီကိုသို့ ချေးငွားခဲ့သည်။ ဤချေးငွေကို အပြည့်အဝသာ ပြန်မဆပ် နိုင်ခဲ့လျှင် ချေးငွားသူနိုင်ငံများ၏ အစိုးရများအပေါ် ပြည်သူ့တုံ့ပြန်မှု မည်သို့ရှိမည်ကို စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။

ဤမျှကြီးမားသော စွန့်စားမှုကို အဘယ်ကြောင့်ပြုကြပါသနည်း။ မက်ဆီကိုသည် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမျှသာ မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နှင့် မိုင်နှစ်ထောင်ကျော် နယ်စပ်ခြင်းထိစပ်နေရုံသာ မဟုတ်ပါ။ အစဉ် အလာရ ဆက်ဆံရခက်ခဲသော အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်လာသည်သာမက လက်ရှိ အာဏာရခေါင်းဆောင်များသည် အမေရိကန်ပြည်တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့သူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို အလကားရလေ့မရှိပါ။ အကယ်၍သာ မက်ဆီကို၏ စီးပွားပြိုကွဲသွားခဲ့ လျှင် အမေရိကန်အဖို့ နိုင်ငံခြားရေးဗဟိုဒေအောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်သွားပေ လိမ့်မည်။ တစ်ဖန် မက်ဆီကိုတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံသား၊ ပုဂ္ဂလိကများ၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို အကာအကွယ်ပေးရန် လိုအပ်ပြန်ပါသည်။ သို့သော် ရူဘင် Rubín ၏ မိတ်ဆွေများအနေထက် နိုင်ငံခြားရေးဝါဒအောင်မြင် ရေးမှာ ပိုမိုအဓိကကျခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းရာသီရက်တစ်ရက်တွင် ရူဘီနှင့် ဆန်းမားတို့ သည် ၎င်းတို့၏ အစီအစဉ်ကိုကိုင်စွဲကာ သမ္မတကို လက်ခံလာစေရန် တင်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပုဂ္ဂလိကရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ မက်ဆီကိုမှ ထွက်ခွာနေ ချိန်တွင် အခွန်ထမ်းများ၏ ငွေကြေးများကို ထုတ်ချေးရန်ဆိုသည်မှာ ရေပန်းမစားနိုင်သော အကြံအစည်ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ပင်ကုန်ကုန်က

ချေးငွေကို ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ မကြာမီတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာ ခဲ့ပါသည်။ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာနသည် ကွန်ဂရက်သဘောတူညီချက် မလိုဘဲ ထုတ်ချေးနိုင်အောင် ဥပဒေယိုပေါက်ကို ရှာကြံကာလုပ်ဆောင်နိုင် ခဲ့ကြသည်။ အထက်လွှတ်တော်အမတ် အယ်လ်ဖရက်ဆီဒါမာတို့ခေါင်းဆောင် သော ရီပတ်ပလေကင်တို့က အစီအစဉ်ကိုရှုံ့ချကာ အကယ်၍ အောင်မြင် မှုမရခဲ့သော် ဆန်းမားတို့ကို အရေးယူနိုင်အောင် စီစဉ်ထားခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် မက်ဆီကို စီးပွားပျက်ကပ်ဘေးကို အောင်မြင်စွာ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ တစ်နှစ်အတွင်း ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း စီးပွားရေးကျ ဆင်းမှုကို ပထမနှစ်တွင်ပင် ပုံမှန်ပြန်ရောက်သွားစေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပုဂ္ဂလိက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကာ ပီဆိုငွေ ပြန်လည်တည်ငြိမ် လာပါသည်။ မက်ဆီကိုအစိုးရက ချေးငွေကို အချိန်အလွန်စောစောပင် ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့သည်။ မက်ဆီကိုသည် စီးပွားရေးကျဆင်းမှုမှ လုံးဝ မလွတ်သေးသော်လည်း အမေရိကန်အခွန်ထမ်းများအဖို့ကား ငွေကြေးများ လုံးဝ ပြန်လည်ရရှိပြီးဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သင်ခန်းစာအဖြစ်ဖော်ထုတ်ရလျှင် ကျွမ်းကျင်သူများစကားကို တစ်ခါတစ်ရံ နားထောင်သင့်သည်ဟု ဖော်ထုတ်ရပေမည်။ လာရီဆန်းမား ကဲ့သို့ နည်းပညာရှင်များမှာ ခေါင်းမာလေ့ရှိပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် အလွန်ပေးတတ်သည်။ သို့သော် လူတော်သည် လူတော်ကဲ့သို့ပြုမူတတ်ရာ ယခုလည်း ပြုလုပ်သွားခဲ့ပြန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ နောက်သင်ခန်းစာမှာ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြိုက်နည်းသောအရာကို လုပ်သင့်လုပ်ရမည်ဟူ၍ ဖြစ် ပါသည်။ ထိုဆောင်းတွင်းကာလ လူထုဆန္ဒသဘောထား ကောက်ယူမှု များကိုသာ သမ္မတကလင်တန် လိုက်နာခဲ့လျှင် မက်ဆီကိုနိုင်ငံသည် ယခု တိုင် ဆင်းရဲတွင်းမှာ လည်နေနိုင်ပေသည်။

Ref: The Tequila Effect

သမိုင်းကို ပစ္စုပ္ပန်အတွက် လယ်ညွှန်အဖြစ် အသုံးပြုတံ
ပစ္စုပ္ပန်တွင် ဖြစ်လိုသမျှကို အကြောင်းပြုနိုင်ရန်
အသုံးပြုခြင်းသာ...

အခန်း (၁၄)

စီးပွားပျက်ကပ် မီးတွင်းဒုက္ခပြီးရင် ပြီးသလား

သမိုင်းဖြစ်ရပ်များပေါ်မှ သီအိုရီထုတ်ဖော်မှုစာအုပ်များမှာ ပညာသည်များ ကြားတွင် ထိုက်တန်စွာဂုဏ်ပြုခိုးမွမ်းခြင်းခံရသည်ပင်။ ဝီလီယံမက်နေလ် ၏ စာအုပ် William McNeill's Plagues and Peoples သည် လူ့ သမိုင်းအပေါ် အမြင်များ လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေပါသည်။ သမိုင်းစာအုပ် အများစုမှာ တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် ခြားနားမှုသိပ်မရှိပဲ ပြန်ပြောချက်များမှာ ထပ်နေကြပါသည်။ အန္တရာယ်ကို တိုက်ရိုက်ထုတ်ပြခြင်းမျိုး နည်းပါး ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အားလုံးကိုရှင်းပြနိုင်သော သမိုင်းအခြေပြု များကို လူအများနှစ်ခြိုက်ဖတ်ရှုခြင်းမှာ ဘယ်သောအခါမှ ရိုးသွားမည် မဟုတ်ပါ။ ဒေးဗစ်ဟက်ကက်ဖစ်ရှာ၏ သမိုင်းစာအုပ်ဖြစ်သော The Great Wave: Price Revolution and the Rythm of History မှာလည်း ပလူပုံအောင်ရောင်းနေပါသည်။ နှစ်ပေါင်းထောင်နှင့်ချီသော အကြောင်းအရာများနှင့် စာမျက်နှာငါးရာကျော်စာအုပ်၏ ထူးချွန်မှုမှာ သမိုင်းကိုစိတ်ဝင်စားမှုနည်းပါးသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအသိုင်းအဝိုင်း၏ ဝယ်ယူအားပေးမှုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူများမှာ စီးပွားရေးသစ် New Economy ခေတ်ထဲ ရောက်လာပြီး ငွေကရိယာသော စည်းမျဉ်းဟောင်းများ အသုံးမဝင်တော့ဟု ဆိုသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

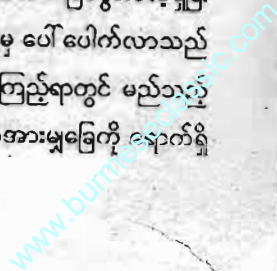
၎င်းတို့သည် မကြာမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို မေ့ပျောက်ကာ အလွန်ထေးကွာသော အတိတ်ပေါ်တွင် အနာဂတ်ကို နိမိတ်ဖော်ဟောကြား လိုသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဖစ်ရှာ၏ စာအုပ်မှာ ထိုရည်ရွယ်ချက်အတွက် အလွန်သင့်တော်ပါသည်။ ကိန်းဂဏန်း အချက်အလက်များစွာကို အတော် အပင်ပန်းခဲ ကြိုးပမ်းပြုစုဖော်ပြထားပါသည်။ သို့သော် အချို့နေရာများနှင့် အဆုံးသတ်တွင် စာရင်းအင်း သက်သေပြချက်များနှင့် ဆိုလိုရင်းဦးတည် ချက်တို့ လွဲမှားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်း၏ ကုန်စည်ဈေးနှုန်းသမိုင်းကို ၁၂ ရာစုမှ စတင်လေ့လာလျှင် ကုန်ဈေးနှုန်းများတက်နေချိန်ကများပြီး ဈေးနှုန်း တည်ငြိမ်ခြင်းကို တစ်ခါတစ်ရံသာတွေ့ရပါသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစုတစ်လျှောက် လုံးသည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကာလဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၁၅၀၀ ခုနှစ်မှ ၁၇၀၀ ခုနှစ်ကာလတွင်လည်း ဈေးနှုန်း

များ တက်ခဲ့သော ကာလရှည်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း လူသိများသော ကိစ္စဖြစ် ပါသည်။ ၎င်းတို့အပြင် ဖစ်ရှာသည် အလယ်ခေတ်ရောဂါဆိုးကျရောက် ချိန် Black Death မတိုင်မီက ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ခြင်းနှင့်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ် ရာစု ကုန်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်ခြင်းတို့ကိုလည်း သေသပ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြထား ပါသည်။

ဤကုန်ဈေးနှုန်းတော်လှန်ရေးများကို သမားရိုးကျစီးပွားရေး သမိုင်းက ပြောဆိုရာတွင် ငွေကြေးပိုမိုထုတ်ဝေသုံးစွဲမှုနှစ်မျိုး၏ တွန်းပို့ခြင်း ကိုတွေ့ရသည်ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ ၁၅၀၀မှ ၁၇၀၀ ခုနှစ် အတွင်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှုမှာ စပိန်နိုင်ငံ၏ ရွာဖွေတွေ့ရှိသောနယ်မြေသစ်များမှ ငွေသတ္တုကို ငွေကြေးသွန်းလုပ်သုံးစွဲသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစု အတွင်းကမူ ငွေကြေးကို သတ္တုတွင်းများမှ မထုတ်လုပ်တော့ဘဲ ငွေစက္ကူ၊ ရိုက်စက်များမှ ထပ်ကာ ထပ်ကာနှိပ်နှိပ်ခြင်းကြောင့် အသုံးစရိတ်များကို ပေးဆပ်ရန်နှင့် အလုပ်အတိုင်တိုးပွားရန် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှင့် လဲလှယ်ခဲ့ ရပါသည်။

ဖစ်ရှာက အထက်ပါအဖြေကို မလုံလောက်ဟုဆိုပါသည်။ ငွေ ကြေးဖောင်းပွမှုသည် နက်ရှိုင်းသောဖြစ်စဉ်တစ်ခု၏ သဏ္ဍာန်လက္ခဏာ တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ လူဦးရေတိုးပွားခြင်း၊ ဝင်ငွေမညီမျှခြင်း၊ အမှန်လုပ်ခကျဆင်းခြင်း၊ ရိက္ခာ/ရောဂါကပ်များကျရောက်ခြင်း စသည် ဖြစ်စဉ်များသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဖြစ်ပွားလေ့ရှိပြီး ကုန်ဈေးနှုန်းတော်လှန်ရေးများမှာ ဤဖြစ်စဉ်များထဲမှ ပေါ်ပေါက်လာသည် ချည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် မည်သည့် ခက်ခဲသော ကာလများမဆို နောက်ဆုံးတွင် ကာလအားမျှခြေကို ရောက်ရှိ

လာသည်ချည်းဖြစ်သည်။ အနောက်တိုင်း၌ပြီးခဲ့သော မကြာသေးမီ ဆယ်စုနှစ်များကခံစားခဲ့ရသော ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ခြင်း၊ ငွေကြေးဖောင်းပွခြင်း၊ မီးတွင်းဝေဒနာ travails မှာ တွေ့နေကျ Typical ဈေးနှုန်းတော်လှန်ရေးကစားပွဲပြီးဆုံးရန် အဆင့်တစ်ခုသာဖြစ်သည်ဟု ဖစ်ရှာက ဆိုပါသည်။

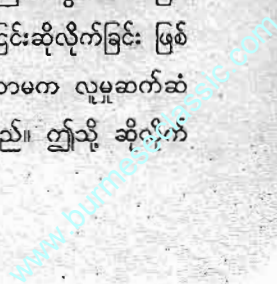
ဤသမိုင်းသီအိုရီသည် အဆိုးဆုံးအတွက် သက်သာရာကိုရစေသော်လည်း သမိုင်းဆရာများက စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မှားလေ့ရှိသော တစ်နှစ်ခန့်ကြာအောင် အချက်အလက်များအပေါ် လေ့လာရန်ထက်၊ တစ်ရက်တည်းနှင့် မှားယွင်းမှန်းသိနိုင်သည့်တိုင် သီအိုရီတစ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်လိုခြင်းအား တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သမားရိုးကျသီအိုရီဟု သူ စိတ်ကူးယဉ်ထင်မြင်ခဲ့သည်မှာ အခြေအမြစ်မရှိ လူရယ်စရာဖြစ်သွားပါသည်။

သူ၏ ကိန်းဂဏန်းများအပေါ် သရုပ်ခွဲ တွေးခေါ်မှုဖြုတ်ရန် စိတ်မရှည်မှုသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်များကိုသာ ကိန်းဂဏန်းများက သက်သေပြထောက်ခံနေသယောင် ဖြစ်သွားစေပါသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ၁၅၀၀ နောက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်ပေါ်သော ကုန်ဈေးနှုန်းတက်ခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ နေသားချက်သည် ငွေကြေးသီအိုရီဂိုဏ်း Monetarist ၏ ရှင်းလင်းထုတ်ဖော်ချက်ကို ငြင်းပယ်ဆန့်ကျင်နေပါသည်။ သူက (၁၆) ရာစုအစပိုင်း ဘိုလီးဗီးယားနှင့် ဂျာမနီပြည်တောင်ပိုင်း ငွေသတ္တုမိုင်းများမှ ငွေသတ္တုထုတ်လုပ်မှု ကြီးမားများပြားခြင်းသည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကိုဖြစ်စေသော အကြောင်းအရင်းမဟုတ်၊ အကျိုးဆက်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ (အဆိုပါ ငွေတွင်းများအနက် ဂျီအာချင်သာလ် Reichmansthal မိုင်းတွင်း၌ သွန်းလောင်းခတ်နိုင်သော ငွေဒဂါးများမှာ

မည်မျှများပြားသနည်းဆိုသော် စာလုံးပေါင်းအသံထွက်မှားယွင်းသော ထိုခေတ်က ငွေဒဂါးကိုသာမက နောက်ပိုင်း ကျော်ဝါရှင်တန်ပုံပါ အစိမ်းရောင်ဒေါ်လာငွေစက္ကူကိုပင် သလာ "Thaler" ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။) ဖစ်ရှာက အဆိုပါငွေကြေးထုတ်လုပ်မှု တိုးတက်ခြင်းကြောင့် အပြင်းအထန် လိုအပ်လျှက်ရှိသော ငွေကြေးကို မိုင်းများဖွင့်လှစ်တိုးချဲ့ကာ ထုတ်လုပ်ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

စင်စစ် (၁၅) ရာစု ဂျာမနီမိုင်းတွင်းပိုင်ရှင်များသည် ၂၀ ရာစု၌ ငွေကြေးလိုအပ်နေသည်ဟု မသိကြပေ။ သိရှိသည့်တိုင်အောင်လည်း ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့အမြတ်ကိုသာ သူတို့ရှာဖွေရန် စိတ်ကူးကြပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖန် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု (ငွေသတ္တုတန်ဖိုးဖြင့် တိုင်းတာသောကုန်စည်နှင့် ဝန်ဆောင်မှုများ၏ ဈေးနှုန်းတက်မှုသည်) ငွေတွင်းပိုင်ရှင်များအား အမြတ်များစေသလား၊ လျော့နည်းစေသလား စဉ်းစားကြည့်လျှင် အမြတ်လျော့နည်းစေသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ခေတ္တအချိန်အစဉ်းစားလျှင် တွေ့ရှိနိုင်ပါလျက် ဖစ်ရှာ၏ စာအုပ်တွင် ကုန်ဈေးနှုန်းများတက်ခြင်းသည် ငွေသတ္တုများကို အကြီးအကျယ်တိုးတက်ထုတ်လုပ်လာစေသည်ဟု တောက်လျှောက်ဆိုထားခဲ့ပါသည်။

The Great Wave စာအုပ်တွင် နောက်ထပ်ပိုမိုဆိုးဝါးသော ပြဿနာမှာ အတိတ်သမိုင်းမှ ပစ္စုပန်သင်ခန်းစာကို ထုတ်ယူရာတွင် အများလက်ခံထားသော စက်မှုတော်လှန်ရေးသည် ကမ္ဘာကြီးအတွက် အခြေခံပြောင်းလဲမှုများကို ဖြစ်စေသည်ဟုသောအချက်ကို ငြင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၈ ရာစုမှစ၍ လူတို့၏ စီးပွားရေးဘဝသာမက လူမှုဆက်ဆံရေးဘဝပါ အရည်အသွေးမြင့်တက်ပြောင်းလဲခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဆိုလိုက်

သဖြင့် ၁၈ ရာစုအရှေ့ပိုင်းတွင် လေ့လာရယူစရာ သင်ခန်းစာမရှိဟုဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ၎င်းရှေ့ပိုင်းကာလကို နောက်ပိုင်းကာလနှင့် နှိုင်းယှဉ်ရာတွင် အလွန်သတိထားဖွယ်ရာရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ စက်မှုတော်လှန်ရေးမတိုင်မီ ကမ္ဘာကြီးသည် ယခု ကျွန်တော်တို့နေရသော ကမ္ဘာကြီးနှင့်ယှဉ်ထိုးကြည့်လျှင် အခြားသော ပြိုဟ်တစ်ခုကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။

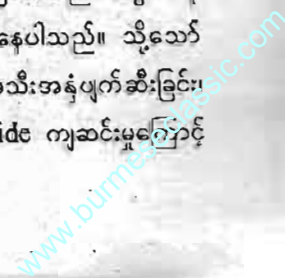
ပထမအချက်အနေဖြင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ငါးထောင်ခုနစ်ရာအနက် ငါးထောင်ငါးရာသောနှစ်များမှာ အင်္ဂလိပ်ဘောင်ပေဒပညာရှင် မားလ်သပ်စ် Malthus ပြောသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကာလများအတွင်း လူတို့၏ကုန်ထုတ်လုပ်မှု နည်းပညာတိုးတက်ခြင်းသည် လူဦးရေ တိုးတက်ခြင်းကြားတွင် နှစ်မြှုပ်သွားပြီး လူနေမှုအဆင့်အတန်းမှာ မထူးခြားလှပဲ ရှိနေပါသည်။ ပြင်သစ်ဘုရင် လူဝီ (၁၄) လက်အောက်နိုင်ငံသားများ၏ အာဟာရစားသုံးမှုမှာ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုအစ စုမားရိယန်းနိုင်ငံသားများနှင့် ကွားခြားမှုမရှိပေ။ ဆိုလိုသည်မှာ အချိန်တောင်းတွင် အစာလုံလောက်ပြီး လူဦးရေတိုးပွားသမျှသည် ကပ်ကြီးလေးပါ Four Horsemen ကျရောက်သောအခါ ခံနိုင်သူမရှိဘဲ လူဦးရေရှိမြဲအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားရပါသည်။

အခြားသော သီအိုရီများထက် လူဦးရေသီအိုရီကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားရသော မားလ်သပ်စ်အဖို့ ကံဆိုးသည်မှာ ၎င်းသီအိုရီ ရေးသားထုတ်ဝေပြီးနောက်ပိုင်း ရှေ့စုနှစ်နှစ်ခုသည် စက်မှုတော်လှန်ရေးနောက်ပိုင်း ကာလများဖြစ်သွားခြင်းပင်။ မားလ်သပ်စ်သည် သူ့ခေတ်က လူတော်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူ့သီအိုရီသည် သူ့ခေတ်က သိပ္ပံအမြင် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှု မြင့်မားခြင်းပြယုဂ်ဖြစ်ပါသည်။

စက်မှုခေတ်မတိုင်မီ စီးပွားရေးသံသရာလှိုင်း အနိမ့်အမြင့်သည် မားလ်သပ်စ်တင်ပြသော အကြောင်းအရင်းအမှားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပြီး

စက်မှုခေတ်နောက်ပိုင်း စီးပွားရေးအတက်အကျ fluctuations များ ဖြစ်ရသောအကြောင်းအရင်းများနှင့် မသက်ဆိုင်ခြားနားကြလေသည်။ စက်မှုခေတ်မတိုင်မီ လူဦးရေနှင့် အမှန်လုပ်ခဝေးကွာသော အစွန်းနှစ်ဖက် တစ်လှည့်စီဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် မိုက်ခရိုဘီယိုဘောဂဗေဒ microbe economic တရားကြောင့်ဟု ဆိုရပါမည်။ Mc Neill's Plagues and Peoples စာအုပ်တွင် ဖော်ပြသကဲ့သို့ပင် ကုန်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းသစ်များ တွေ့ခြင်း၊ နယ်မြေများအောင်နိုင်ခြင်းတို့သည် သီးခြားဆီရှိနေသော လူတို့ကို ထိတွေ့စေပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင်ရှိသည့် ဖိုးမွှားများကိုလည်း ကူးစက်ရောဂါ ရှိစေပါသည်။ အစပိုင်းတွင် ရောဂါကျရောက်ပြီးတိုင်း လူဦးရေကျဆင်းသွားပြီး အမှန်လုပ်ခများ တက်လာစေပါသည်။ ထို့နောက် ဖိုးမွှားများနှင့် လူတို့အားမျှခြေသစ်သို့ ရွေ့လျားမှုတွင် လူဦးရေတိုးပွားပြီး သဘာဝသယံဇာတများနှင့် ရိက္ခာရှားပါးသောကာလသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပေမည်။ ယင်းသည် လူတို့အား ကူးစက်သေဆုံးရောဂါ ကပ်ကျရောက်သောအခါ ခံနိုင်ရည်မရှိ ဖြစ်သွားစေပါမည်။ ဤအကြောင်းတရားမှာ စက်မှုခေတ်မတိုင်မီ စီးပွားရေးသံသရာများ၏ အကြောင်းအရင်း ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု စီးပွားရေးဖြစ်ရပ်များအနေဖြင့်မူ ဘာမှမဆိုသော အကြောင်းတရားများ ဖြစ်နေပါမည်။

ဒုတိယအပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုမှာ စီးပွားရေးသံသရာ Business Cycle ကို စတင်တီထွင် ဖြစ်ပေါ်လာစေမှု ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးမတည်ငြိမ်မှုသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အမြဲတမ်းရှိနေပါသည်။ သို့သော် ၁၈၀၀ ခုနှစ်မတိုင်မီ စီးပွားရေးကျဆင်းမှုမှာ အသီးအနှံပျက်ဆီးခြင်း၊ စစ်ပွဲများစသည့် ရောင်းလိုအားဘက် supply side ကျဆင်းမှုကြောင့်

ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည် ယနေ့ခေတ် ငွေကြေးကြပ်တည်းမှုကြောင့် စီးပွားရေး ကျဆင်းမှု slumps in monetary demand နှင့် အနည်းငယ်တူပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် စီးပွားရေးကျဆင်းမှုဖြစ်ပွားရန် ကျွန်တော်တို့ နားလည်ထားကြသည်မှာ ရွှေ သို့မဟုတ် ငွေ အရန်စုဆောင်းထားရှိမှုကို နောက်ခံထုတ်ဝေသော ငွေစက္ကူစနစ်ကျင့်သုံးမှု ရှိရပေမည်။ ဤသို့မဟုတ်လျှင် ငွေကြေးကျပ်တည်းမှု စတင်ဖြစ်ပွားရန် အခြေအနေရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းအပြင် ဝယ်လိုအားကျဆင်းမှုကို စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုလုံးအနက် လုံလောက်အောင်ကြီးမားသာ အစိတ်အပိုင်းက ဈေးနှုန်း လျော့ချခြင်း မပြုလုပ်ဘဲ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုလျော့ချခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် ငွေကြေးကျပ်တည်းမှုသည် အမန်ကုန်ထွက် ကျဆင်းမှု မဖြစ်စေဘဲ ကုန်ဈေးနှုန်းများ ကျဆင်းမှု၊ အလုပ်အကိုင် ကျဆင်းမှုနှင့် ငွေကြေး ရှားပါးပြီး ကုန်ထွက်ကျဆင်းမှု deflation ကို ဦးတည်ဖြစ်ပေါ်စေလိမ့်မည်။ စက်မှုခေတ်မတိုင်မီကာလတွင် စီးပွားရေးကျဆင်းမှု recession မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငွေကြေးစနစ် ရိုးရှင်းလှခြင်းနှင့် ဝယ်လိုအားကျဆင်းခြင်းကို လျော့ချထုတ်လုပ်ခြင်းဖြင့် မတုံ့ပြန်ဘဲ ဈေးနှုန်းကို လျော့ရောင်းခြင်းဖြင့်သာ တုံ့ပြန်တတ်သော လယ်သမားများ မှာ အဓိကအများစုဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

စီးပွားရေးသမိုင်းဆရာများက ကမ္ဘာ့ပထမစီးပွားရေးကျဆင်းမှု မှာ နပိုလီယံစစ်ပွဲအပြီး အင်္ဂလန်တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပထမဆုံး စက်မှုထွန်းကားသောနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံး စီးပွားရေးကျဆင်းမှုဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် နောက်မှစက်မှုထွန်းကားသော နိုင်ငံများအဖို့ စီးပွားရေးကျဆင်းမှု

အတွေ့အကြုံကို နောက်မှအလှည့်ကျလာမည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ထင်ရှားသော စီးပွားသမိုင်းပညာရှင် ပီတာတမ်ပင် Pcter Temin က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ယူနိုက်တက်ထင်တစ်လုံး၏ စီးပွားရေးစနစ်နှစ်ခုတွင် ပြုမူပုံများ ကွဲပြားကြောင်း၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ငွေကြေးရှားပါးကြပ်တည်းမှု financial contraction ထိုကျမ်းရိုးစီးပွားရေးစနစ်ပုံစံအတိုင်း ဈေးနှုန်းများဖြတ်တောက်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာမူ ထိုအချိန်တွင် ကိန်းဘောဝငွေပြုမူချက်ပုံစံများအတိုင်း တွေ့ရှိစပြုနေရပြီဟု ကျွန်တော့်ကို အထောက်အထားဖြင့် ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ဖစ်ရှား၏စာအုပ်ကို လူအများက လက်ငင်းကာလနှင့် ဆီလျော်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ မဆီလျော်ဟုလည်းကောင်း ထင်မြင်မှုနှစ်မျိုး ဖြစ်နေကြခြင်းကို ရှင်းလင်းလောက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်စီးပွားရေး သမားတစ်စုအဖွဲ့များအနေဖြင့် ယနေ့ခေတ်လူတို့၏ခံစားမှုမှာ မိမိကိုယ်ကိုလှည့်စားလျက် အကောင်းမြင်မှု ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၃-၉၉ ခုနှစ် ခြောက်နှစ်ကြာ ပုံမှန်စီးပွားရေး တိုးတက်မှုတွင် အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရဘဲ ရှိခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ အဓိကစာနယ်ဇင်းများက ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေးသံသရာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု အဆိုပြုကြေညာခြင်းများ ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ၁၉၉၀-၉၁ ခုနှစ် စီးပွားပျက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ရမည့် စီးပွားပျက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ဤအကောင်းမြင်မှုမှာ သမိုင်းသင်ခန်းစာများကို လျစ်လျူရှုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ၁၉၆၀ခုနှစ်များက ကာလ

အတန်ကြာ စီးပွားရေးတိုးတက်ခဲ့စဉ်ကလည်း စီးပွားပျက်သံသရာမရှိတော့
ဟု ထင်မှတ်ကြေညာခဲ့ပါသည်။

စီးပွားရေးသံသရာမှာ အဘယ်ကြောင့်သေဆုံးရပါသလဲဆိုပါ
လျှင် ကမ္ဘာကြီးသည် ရပ်တန့်မနေဘဲ မူဝါဒများကလည်း အဖီလိုက်နေ
သောကြောင့်ဟု ဆိုရပါမည်။ ၁၉၃၀ခုနှစ် နောက်ဆုံးအကြိမ် စီးပွားပျက်ကပ်
ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းသမိုင်းဖြစ်စဉ်များကိုကြည့်လျှင် နောက်ထပ်စီးပွားပျက်
ကပ် အဘယ်ကြောင့်မသေဆုံးရသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ ၁၉၆၉
ခုနှစ်တွင် အရှေ့အလယ်ပိုင်းစစ်ပွဲဖြစ်လာပြီး စီးပွားရေးကျဆင်းမှုဖြစ်လာ
မည်ဟု မည်သူမျှကြိုတင်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ အီရန်တော်လှန်ရေး ပင်လယ်
ကွေ့စစ်ပွဲ၊ စက်တင်ဘာလ ၉-၁၁ ဖောက်ခွဲမှု၊ အီရတ်စစ်ပွဲ၊ ဆားရောဂါ
စသည်များသည် စီးပွားရေးကျဆင်းမှုကို ဖြစ်စေနိုင်မည်ဟု မေ့သွားခဲ့ဟန်
ရှိနေပါသည်။

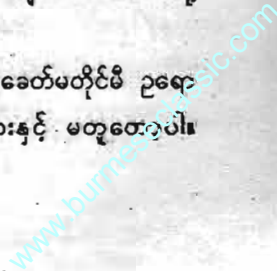
အမြဲတမ်းကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင်ရှိသည့် ဂျပန်စီးပွား
ရေးသည် ၁၉၈၇-၈၉ခုနှစ် ဘဏ္ဍာရေး လွှင့်ပါးပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေ
စတော့ဈေးနှုန်းများက ပြက်ရယ်ပြလှောင်ပြောင်နေသလို တက်သွားမည့်
ကိစ္စကို မည်သူမျှမှန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အလွန်အဓိပ္ပါယ်ရှိပြီး ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာဖြစ်မှာသေချာသော ဂျာမနီနှစ်နိုင်ငံပေါင်းစည်းမိမှုနှင့် တစ်ခု
တည်းသော ဥရောပငွေကြေးကိစ္စနှစ်ရပ်သည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အပြန်
အလှန်ဖြစ်လျက် စီးပွားပျက်မှုကြီးကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ရပါသည်။ အတိတ်
လင်ခန်းစာမှ နောက်ထပ်တွေ့ရှိခဲ့ရမှုမှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ် စတော့ဈေးကွက်
တိုက်ခိုက်ခံရမှုသည် ၁၉၂၉ ခုနှစ်ကဲ့သို့ လုံးဝပြုလဲသွားခြင်းကိုကား မဖြစ်
စေနိုင်တော့ကြောင်းပင်။ ယခုတိုက်ပွဲတွင် ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ အာလင်ဂရင်း

စပင်းကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ဘာလုပ်ရမည်ကို သမိုင်းသင်ခန်းစာမှသိရှိပြီး
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့စီးပွားရေးစနစ်ပွင့်ခြင်း Boom နှင့် စီးပွားရေး
ကျဆင်းခဲ့တော်ခြင်း slump တို့၏ သမိုင်းကြောင်းရင်းဟောင်းများကို သိရှိ
တွန်းလှန်နေချိန်တွင် အကြောင်းအရင်းသစ်များကလည်း ပေါ်ထွက်နေပါ
သည်။

အချို့လူများက ယခင် စီးပွားရေးကျဆင်းမှုဖြစ်စေသော အကြောင်း
အရင်းများမှာ အားနည်းသွားပြီဟု ဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်
စက်မှုလုပ်ငန်း စီးပွားရေးစနစ်ချည်း မဟုတ်တော့သဖြင့် ကုန်လက်ကျန်-
ကုန်သိုလှောင်မှု Inventories များမှ စီးပွားပျက်ကပ်ကို အချိန်မြှင့်သော
အရာ accelerator မဟုတ်တော့ဟူ၍ ဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့
အတိတ်ကတွေ့ကြုံခဲ့သော ပြဿနာများနှင့်မတူသော ပြဿနာများသာ
ကြုံတွေ့ရရန် ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် စီးပွားရေးဟောစာတမ်း ရေးသားထုတ်ဝေသူများက
ယင်းတို့ကို မကြားလိုကြပါ။ သို့ဖြင့် ဖစ်ရှာဇီစာအုပ်သည် သူတို့အတွက်
အကောင်းဆုံးအဖြေကို ပြရန်ဖြစ်လာပါသည်။ သူတို့က စီးပွားရေးသံသရာ
သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာငါးဆယ်
ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ရေရှည်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဈေးနှုန်း သူပုန်ထမှုကို
ကျွန်တော်တို့ အမြဲကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းနေရပြီး ကုန်ဈေးနှုန်းများ သဘာဝ
မှာ တည်ငြိမ်မှုမရှိတတ်ခြင်းသည် အကျပ်အတည်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး
နောက်ဆုံးတွင် အားမျှခြေအသစ်ကိုတွေ့ရကာ အေးချမ်းသောကာလသို့
ရောက်ရှိလာမည်ဟု သူတို့က ဆိုပါသည်။

ခေတ်သစ်စီးပွားရေးသံသရာသည် စက်မှုခေတ်မတိုင်မီ ဥရော
ပကိုလှုပ်ခတ်ခဲ့သော စီးပွားရေးအတတ်အကျများနှင့် မတူတော့ပါ။

ပြီးခဲ့သော ရာစုနှစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို မကြာမီကဖြစ်ရပ်များနှင့် တူညီနေသောကြောင့် ဂရုမပြုလိုက် မပြုဘဲထားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ယင်းသို့လျစ်လျူရှုခြင်းသည် သမိုင်းကို ပစ္စုန်ပွန်အတွက် လမ်းညွှန်အဖြစ် အသုံးမပြုဘဲ၊ ပစ္စုန်ပွန်တွင် ဖြစ်လိုသမျှကို အကြောင်းမြဲနိုင်ရန် အသုံးပြုခြင်းသာ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

Ref: Seeking the Rule of the Waves

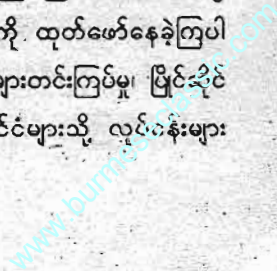

အလေးအနက် တွေးခေါ်ကြမည့်အစား ဘာတွေ မှားယွင်းနေသလဲဟူသော စာရင်းရှည်ကြီးများကို ထုတ်ဖော်နေခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း (၁၅)

ဂျပန်တွင် ငွေကြေးဆိုင်ရာထုတ်ဖို့ လိုခြင်း

ကမ္ဘာ့ဒုတိယအကြီးဆုံး စက်မှုနိုင်ငံကြီးဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံသည် အနှစ် လေးဆယ်ကျော် အံ့မခန်းစီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပြီးနောက် စီးပွားရေး တုံ့ဆိုင်းခြင်း Stagnation ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော်ကြာနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအကြောင်းကို ဂျပန်နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ အပါအဝင် လူအများအနေဖြင့် အလေးအနက် တွေးခေါ်ကြမည့်အစား ဘာတွေ မှားယွင်းနေသလဲဟူသော စာရင်းရှည်ကြီးများကို ထုတ်ဖော်နေခဲ့ကြပါ သည်။ ဘဏ္ဍာရေးကဏ္ဍအားနည်းမှု၊ စည်းမျဉ်းများတင်းကြပ်မှု၊ မြိုင်ဆိုင် နိုင်ခွင့် မလုံလောက်မှု၊ အရွှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများသို့ လှုပ်လှမ်းများ

ပြောင်းရွှေ့မှု စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤမှားယွင်းနေသည်ဟူသော အချက်များမှာ မှားယွင်းနေတာ မှန်ပါသည်။

သို့သော် ထိုသို့သောအချက်အလက်များကိုချည်း ထုတ်ဖော်နေမှု သည် စီးပွားရေးအတိုးအလျှော့အခြေအနေမှ ယိုင်လဲသွားအောင်အထိ အားပေးနေသလိုဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဖြေရှင်း ရန်ပြဿနာများနေခြင်း၊ တစ်ချက်တည်းနှင့် ချက်ချင်းအဖြေပေါ် ဖြေရှင်း နိုင်မှုကို မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့်ပင်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မှားယွင်းနေသည်ဆိုသော အချက်အများစုမှာ စီးပွား ရေးစနစ်တွင် စွမ်းဆောင်ရည်နည်းပါးနိမ့်ကျမှု inefficiency ဖြစ်စေသော အချက်များဖြစ်ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ယင်းတို့သည် ကုန်စည်နှင့်ဆောင် ရွတ်မှုများ ထုတ်လုပ်မှုကိုလျော့နည်းစေပြီး ရောင်းလိုအားကို ကန့်သတ် ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံအတွက် အလျင်အမြန်လုပ်ရမည့် လက်ငင်းပြဿနာမှာ ရောင်းလိုအား အလွန်ကျဆင်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ဝယ်လိုအားအလွန်နိမ့်ကျ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝယ်လိုအားနိမ့်ကျခြင်းပြဿနာမှာ ကုန်ထုတ်စွမ်းအား ပမာဏ production capacity ကို အပြည့်အဝပြန်လည်အသုံးချနိုင်ရန် ဝယ်လိုအားမြှင့်ရမည်ဖြစ်ပြီး ယင်းအတွက် ငွေကြေးများကို ပိုမိုထုတ်ဝေ ရန် လိုအပ်လာပါသည်။

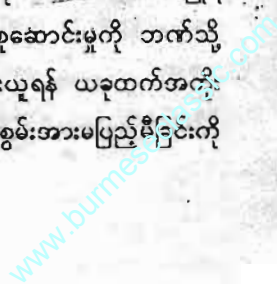
တာဝန်ရှိသူများက ပြောကြားရာတွင် ဂျပန်နိုင်ငံရှိအတိုးနှုန်းများ မှာ အလွန်နိမ့်နေပြီး ဗဟိုဘဏ်ကလည်း ယခုထက်နိမ့်ချပြီး မပြုနိုင်ဘဲရှိ နေပါသည်။ တစ်ဘက်တွင်အစိုးရ၌ ဘဏ္ဍာရေးပြဿနာ ကြီးထွားလျက်ရှိ နေသဖြင့် ငွေကြေးပိုမိုသုံးစွဲရန်၊ အခွန်ဖြတ်တောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲရှိနေပါ သည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးအဆောက်အအုံဆိုင်ရာ ပြုပြင်မှုနှင့် အချိန်

တန်လာသောအခါ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာရန် မျှော်လင့်နိုင်ခြင်းသာ ရရှိနိုင်ပါတော့သည်။

သူတို့၏အဖြေမှာ လုံးဝမှားယွင်းသော အခြေခံပေါ်တွင် ဖေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးထုတ်လုပ်မှုကို တိုးမြှင့်ရန် ဗဟိုဘဏ်များ၌ အကန့် အသတ်ဟူ၍ပင် မရှိပေ။ ဂျပန်ဗဟိုဘဏ်သည် ငွေကြေးအပိုများ၊ ဘဏ် အရန်ငွေနှင့် လည်ပတ်နေသောငွေကြေးတို့ကို တစ်နှစ်အတွင်း နှစ်ဆတိုး မြှင့်မည်ဆိုလျှင် ထိုပမာဏအတိုင်း ဂျပန်အစိုးရက အကြွေးများကို ဝယ် ယူလိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။ ယင်းသည် အလွန်းနည်းပါးနေပြီဖြစ်သော အတိုး နှုန်းများကို များစွာကျဆင်းထိခိုက်သွားစေမည် ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်တွင်း လှည့်လည်နေသော ငွေကြေးများပြားစေခြင်းဖြင့် ယင်းငွေကြေးအများစုကို တိုက်ရိုက်တိုးတက်စေပြီး အနည်းစုမှာ စုဆောင်းမှုသို့ ထပ်မံဝင်သွားကောင်း ဝင်သွားပါလိမ့်မည်။ ဘဏ်များ၏အရန်ငွေကို ထုတ်သုံးခြင်းဖြင့် ချေးငှားမှု ပိုလာပြီး ပုဂ္ဂလိကများကလည်း ၎င်းတို့ရှိငွေများနှင့်ပါ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုသုံးစွဲ ခြင်းကို ဖြစ်လာစေပါသည်။ အစိုးရအနေဖြင့်လည်း အကြွေးများ လျော့နည်း သွားသောအခါ ထပ်မံသုံးစွဲခြင်းနှင့် အခွန်ရပ်တန့်ခြင်းများ ပြုလာစေ ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံစီးပွားရေးတုံ့ပြန်ခြင်းအတွက် လက်ငင်း အဖြေမှာ ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ သတိပြုရ မည်မှာ ဂျပန်ဗဟိုဘဏ်သည် ပြည်သူများ၏ စုဆောင်းမှုကို ဘဏ်သို့ ရောက်လာရန် မဆွဲဆောင်နိုင်၊ ငွေကြေးပိုမိုချေးယူရန် ယခုထက်အတိုး နှုန်းများကို ထပ်မံလျော့ချခြင်းမပြုနိုင်ဟူသော စွမ်းအားမပြည့်မီခြင်းကို

သတိပြုရပါမည်။ ငွေကြေးပိုမိုရိုက်ထုတ်ခြင်းသည် ပြည်သူများအကြား သုံးစွဲခြင်းထက် လက်ထဲတွင် စုဆောင်းထားခြင်း hoarding ထပ်မံဖြစ်လာ ပါမည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုသည် ထုတ်ဝေသမျှငွေကြေးကို ပြည်သူများက သုံးစွဲခြင်းပြုကြသောအခါမှ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသုံးစွဲမှုသည်လည်း ကုန်စည်နှင့် ဆောင်ရွက်မှု ထုတ်လုပ်ခြင်းထက်ကျော်လွန်မှ ငွေကြေး ဖောင်းပွလာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးအမြောက်အများ ရိုက်ထုတ်သုံးစွဲ ခြင်းနည်းလမ်းကို ဂျပန်ဗဟိုဘဏ်နှင့် ဝန်ကြီးများဌာနမှ ပြောသံကြားရ သည်မှာ ၁၉၈၀ ခုနှစ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မိုးပျံပူဖောင်းစီးပွားရေးစနစ် bubble economy ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက စတော့ရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ၊ အိမ်မြေဈေးနှုန်းများ ကြောက်ခမန်းလိလိတက်လာခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်ဧကရာဇ်နန်းတော် နေရာ တန်ဖိုးမှာ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတန်ဖိုးထက် ကျော်လွန်နေပါ သည်။ စီးပွားရေးစနစ်တွင် ငွေကြေးပေါများစေရေးမူဝါဒ loose mon- etary policy သည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု၊ မြင့်တက်မှုရှိစေသည်မှာ မှန်ကန် ပါသည်။ ယင်းမှတဆင့် ၁၉၉၀ ခုနှစ်များ၌ မိုးပျံပူဖောင်းများ ပေါက်ကွဲအား ကုန်ပြီး စီးပွားရေး ကျဆင်းတုံ့ဆိုင်သွားခဲ့သည်မှာလည်း မှန်ကန်ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတာဝန်ရှိသူများက ယင်းသို့ ထပ်မံဖြစ်ပွားလာမည်ကို စိုးရွံ့နေ ကြပါသည်။

ဤနေရာတွင် ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စတစ်ခုံကို ပြောပြလိုပါသည်။ ကားတစ်စင်းက လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ယောက်ကို ကျော်ဖြတ်တိုက် ကြိတ်မိသွားသောအခါ ကားမောင်းသူက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး "ဝမ်းနည်း ပါတယ် ကျွန်တော် ပြန်လုပ်ပေးပါမယ်" ဟု ဆိုကာ ကားကိုနောက်ဆုတ်

ပြီး လဲကျနေသူကို ကျော်ဖြတ်နင်းလိုက်ပါသည်။ ဂျပန်တို့သည် ထိုကား မောင်းသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀သည် ခရစ်နှစ် ၁၉၉၀ မဟုတ်ပါ။ ပတ်မအများကြောင့် နစ်နာခဲ့ရပြီး ဒုတိယမစွန့်စားရုံ၍ ထပ်မံ နစ်နာရန် ရှိပါသည်။

Ref: What is Wrong with Japan

အပိုင်း (၆)
စီးပွားရေးလက်တွေ့

	အခန်း	စာမျက်နှာ
(၁၆)	ဆင်းတင်ပဲလုပ်ဖတ် . . . သူများနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ	၁၄၁
(၁၇)	မိုးရွာခိုခံလှေနှင့် လိုရာသွဲဟောပြောချက်များ	၁၄၈
(၁၈)	တရုတ် - အလေ့ကျင့် ကုန်သွယ်ရေးလှည့်စား	၁၅၇

ပေါင်းသင်းလက်ထပ် အတူနေရန်အတွက်
အိမ်တွင်း၊ ဘဏ္ဍာရေးကို ရှင်းလင်းရန်မှာ
အရေးကြီးသော လိုအပ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

ခေါင်းဆောင်ပဲလုပ်မယ်... သူများနဲ့မတူချင်ဘူး

၁၉၈၀ ခုနှစ်အစပိုင်းတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ ဖရန်ဆွာ
မစ်တာရန် Francois Mitterand ရွေးကောက်ပွဲနိုင်ကာ တက်လာပါ
သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် လူငယ်တစ်ဦးသာဖြစ်သေးပြီး ပဲရစ်သို့
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိခြင်းဖြစ်ကာ စီးပွားရေးဆွေးနွေးပွဲနှင့်ပတ်သက်
၍ ကောင်းစွာ မှတ်မိခြင်းမရှိတော့ဘဲ ပြင်သစ်ပိုင်နှင့် အစားအသောက်
ကောင်းကြောင်းလောက်သာ သတိရနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် သတိရ
သော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ညစာစားသောက်ရင်း အစိုးရသစ်၏ စီးပွားရေး
အကြံပေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြည်သူ့လုပ်ငန်းများတွင် ငွေကြေးပိုမိုသုံးစွဲ

လျက် စီးပွားရေး ကို ပိုမိုတိုးတက်စေမည်။ လုပ်ခများကို တိုးမြှင့်စေမည်။ ဖရန်ငွေကို ဆက်လက်ခိုင်မာသွားစေမည်ဟု ပြောကြားခဲ့ပုံပင်ဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်စီးပွားရေးပညာရှင်များအဖို့ ဤအစီအစဉ်မှာ နားခါး သလို၊ ရှေ့နောက်မညီညွတ်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ငွေပေးယူရှင်းတမ်းပြဿနာ ကုစားရန် ဦးစားပေးသင့်သည်ဟု ဆိုလိုက်ရာ “ခင်ဗျားတို့ အင်ဂလို-ဆက်ဆွန် Anglo-Saxon ဘောင်ဝေဒပညာရှင်တွေ ရဲ့ ဒုက္ခက အဲဒါပဲ။ ခင်ဗျားတို့က သီအိုရီတွေနဲ့ လုံးလည်လိုက်နေကြတာ ပဲ။ သမိုင်းရှုထောင့်အမြင်ကို လက်ခံကျင့်သုံးနိုင်ဖို့ လိုတယ်”ဟု ဆိုလိုက် ပါသည်။ သူတို့၏စိမ့်ကိန်းမှာ ၁၉၃၆ ခုနှစ် လီယွန်ဘလန်း Leon Blum အစိုးရ၏ မအောင်မြင်သောစိမ့်ကိန်းနှင့် တူနေကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ရာ သူတို့က “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အခုလုပ်ကိုင်မှာက အသစ်ပါ”ဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။

ပြင်သစ်များသည် အတွေးအခေါ်များတွင် နွဲ့နှစ်မှု၊ အတွေးအခေါ် ရှင်များအဖြစ် ဟန်ဆောင်မှုများကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသူများ မဟုတ် ကြပါ။ ယင်းနှစ်မျိုးကို ပေါင်းစပ်ထားသူများနှင့်လည်း မတူကြပါ။ ပြင်သစ် နိုင်ငံရေး လူတန်းစားများတွင် စီးပွားရေးဆွေးနွေးရာ၌ သီးသန့်အထူးနည်း လမ်းများ ရှိကြပါသည်။ မည်သည့်ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများတွင်မှ လေးလံသော အတွေးများအပေါ် ပေါ့ပါးသောစကားလုံးများ လွှမ်းမိုးအောင် သူတို့လောက် အားမသန်ကြပါ။ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များအပေါ် သင်ခန်းစာထုတ်ယူရန်ထက် ခမ်းနားအောင် ပြောဆိုလိုတတ်ကြပါသည်။

စင်စစ် ပြင်သစ်တို့၏လက်ရှိပြဿနာမှာ အထူးတလည်ဆန်းကြယ် မှု မရှိပါ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွက် အလုပ်အကိုင်များဆိုသည်မှာ နယူးယောက်

မြို့မှ တိုက်ခန်းများနှင့် ဥပမာတူညီပါသည်။ အစိုးရသည် နေထိုင်မည့် သူများအတွက် အလွန်ပူပန်ကာ အိမ်ရှင်များကို စည်းမျဉ်းအသေးစိတ် မြောက်မြားစွာချမှတ်ထားသလို ပြင်သစ်အလုပ်ရှင်များသည် အလုပ်သမား များအတွက် ခံစားခွင့်များ ကောင်းစွာပေးရန်၊ အလုပ် မထုတ်ပယ်နိုင်ရန် အစိုးရ၏စည်းမျဉ်းများစွာကို လိုက်နာရန်လိုအပ်စေပါသည်။ နယူးယောက် အိမ်ငှားမူဝါဒများသည် တချို့အတွက် အလွန်ကောင်းသော်လည်း လူသစ် များအဖို့ အိမ်ရရန် အလွန်ခက်ခဲစေပါသည်။ ပြင်သစ်မူဝါဒမှာလည်း အလုပ်ရနိုင်သူများအတွက် အလွန်ကောင်းသော်လည်း အထူးသဖြင့် လူငယ် များအတွက် အလုပ်ရရန်မလွယ်ကူဘဲ ရှိနေပါသည်။ တစ်ဖန် အလုပ် လက်မဲ့ထောက်ပံ့ကြေးမှာ ရက်ရောလှသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ရှုပ်ထွေး လွန်းသဖြင့် လူများစုက လျှောက်ထားခြင်းမပြုကြပေ။

ပြဿနာအချို့မှာ ဆန်းစစ်ရန်လွယ်ကူသော်လည်း ဖြေရှင်းရန် ခက်ခဲတတ်ကြပါသည်။ နယူးယောက်မှ ကျောပတ်တက်အဖို့ ငှားရမ်းမှု အခက်အခဲကို မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့လျှင် ပြင်သစ်သမ္မတယက်ရှိရက်အား စီးပွား ရေးဆွေးကြော့ကျဉ်းမှုကို ကုစားနိုင်ရန် အဘယ့်ကြောင့် မျှော်လင့်နေကြပါ သနည်း။ သို့သော် ပြင်သစ်များကို နားမလည်နိုင်သည်မှာ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြဿနာကို ဆန်းစစ်ခြင်းမပြုကြပုံပင်ဖြစ်သည်။ ပို၍ဆိုးဝါးသည်မှာ ပြင်သစ် တို့သည် စည်းမျဉ်းများထပ်မံချမှတ်ရန် လိုအပ်နေသည်ဟုချည်း ထင်နေပုံ ရပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝန်ကြီးချုပ် လိုင်နယ်ဂျော့စပင်၏ အလုပ်အကိုင် မူဝါဒမှာ အလုပ်ချိန်လျှော့ချပြီး လုပ်ခကို အလုပ်ရှင်က လျှော့မချရန်ဖြစ် ပါသည်။ ငွေရိုဖွဲ့ ကွန်ဆာဇေတစ်ခေါင်းဆောင် ဖိလီပီဆေးဂွန်ကို ဥရောပ ငွေကြေးယူနီယံ၏ မွန်မြတ်သောရည်မှန်းချက်ဟူသည်ကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့

သဖြင့် အယူအဆအသစ်များကို လက်ခံသူ Icono-clast ဟု ခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ၎င်းက အလုပ်အကိုင်များ ပိုမိုရရှိကြရန် ကိုယ်တိုင်ဓာတ်ဆီထည့်ခြင်းစနစ်ကို ပိတ်ပစ်ရန် ပြောဆိုပါသည်။

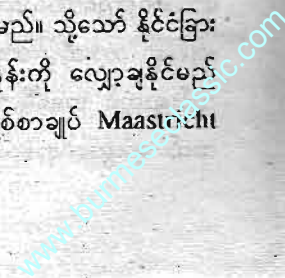
ဤသို့သော ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးလူတန်းစားများထံမှ မည်သို့သော ပြဿနာဖြေရှင်းနည်းကို 'ရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ပြီးခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်မက ကာလများအတွင်း ၎င်းတို့သည် ဥရောပကယ်တင်ရေး၊ စာစည်းတလုံးတည်းသော ဥရောပ (ပြင်သစ်ခေါင်းဆောင်လုပ်၍) တစ်ခုတည်းသော စည်းမျဉ်း၊ တစ်ခုတည်းသော ငွေကြေးဖြစ်ပေါ်ရေးများကိုသာ လုံးပန်းခဲ့ပါသည်။ ဤသို့သော တိုက်စွေးကွက် continental market ကြီးတွင်သာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပြန်လည်ကြွယ်ဝလာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့ကြပါသည်။

ယခုအခါ တစ်ခုတည်းသော ဥရောပစွေးကွက်ဆိုသည်မှာ အလွန်ကောင်းသောစိတ်ကူး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ဥရောပငွေကြေးများကို ပေါင်းစည်းခြင်းသည်လည်း သဘာဝကျလာပါပြီ။ ဤသို့မပြုလုပ်လျှင်လည်း စည်းကမ်းမပျက်ပါ။ ဥရောပညီညွတ်ရေးကို ရေးသားဟောပြော ရိုက်ကူးတင်ဆက် အသက်မွေးသူ eurologist များ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများပင် ပေါ်ထွန်းနေပါသည်။ သို့သော် ဥရောပပေါင်းစည်းရေးကြီးသည် ၎င်း၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို မေ့ပျောက်လာပါသည်။ ပြင်သစ်၏ ပြဿနာမှာ တစ်ဆယ့်သုံးရာခိုင်နှုန်းနီးပါးရှိသည့် အလုပ်လက်မဲ့နှုန်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုတည်းသော ငွေကြေး၊ တစ်ခုတည်းသော စွေးကွက်တွင် အလုပ်အကိုင်တိုးလာရန် မပါဝင်ပါ။ ငှားရမ်းမှုအခက်အခဲကြောင့် အိမ်ခန်းရှားပါးမှုကို ဒေသတစ်ခုမှ ဒေသတစ်ခုတွင် အိမ်ရာများ လာရောက်ဆောက်လုပ်ခွင့်ပေးခြင်းဖြင့် အိမ်ခန်းများ တိုးတက်မှုရှိလာမည် ဖြစ်သော်လည်း ပြဿနာ၏အရင်း

အဖြစ်မဟုတ်သကဲ့သို့ ဥရောပနိုင်ငံခွင် စီးပွားရေး အလွယ်တကူပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးခြင်းနှင့် တစ်ခုတည်းသော ဥရောပစွေးကွက်ဖြစ်လာခြင်းဖြင့်လည်း အလုပ်အကိုင်များ တိုးတက်မလာနိုင်ပါ။

လက်တွေ့တွင် ဥရောပညီညွတ်ရေးအိမ်မက်သည် အရာရာ၌ အခက်အခဲများကို ဖြစ်ပေါ်စေပါလိမ့်မည်။ ဘုံငွေကြေး common currency ကို ပြုလုပ်မည်ဆိုလျှင် ဘာကလေးကတ္တသိုလ်မှ ဘယ်ရီအယ်ချင်ဂရင်း Berkely's Barry Eichengreen ပြောသကဲ့သို့ နီကေးနည်း ဗျူဟာ Nike strategy ကို လိုက်ရပေလိမ့်မည်။ နီကေးနည်းလမ်းဆိုသည်မှာ လုပ်သာလုပ် Just Do It ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ဥရောပနိုင်ငံများသည် ခုနစ်နှစ်အတွင်းကူးပြောင်းရေးကာလ ထားရှိရန် သဘောတူညီကြပြီး အဓိကအားဖြင့် ၎င်းတို့၏ငွေကြေးကို ခိုင်မာအောင်နှင့် ဘတ်ဂျက်လိုငွေများ ပျောက်သွားအောင် စံနှုန်းများ ညှိနှိုင်းနေကြရပါသည်။

ဘတ်ဂျက်များကို ဘက်ညီအောင်ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ပေါင်းသင်းလက်ထပ် အတူနေရန်အတွက် အိမ်တွင်းဘဏ္ဍာရေးကို ရှင်းလင်းရန်မှာ အရေးကြီးသောလိုအပ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကလင်တန်လက်ထက် ၁၉၉၃-၂၀၀၀ ခုနှစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံတွင် ဘတ်ဂျက်လိုငွေကို လျှော့ချရင်း အလုပ်အကိုင်တိုးပွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြစ်ရန် အတိုးနှုန်းများ လျှော့ချရန်သာ လိုအပ်ပါသည်။ ထိုအခါ ပုဂ္ဂလိကကဏ္ဍသုံးစွဲမှုသည် ဟာကွက်ကို ဖြည့်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နိုင်ငံခြားငွေလဲမှုကို မြင့်မားစွာထားရှိလိုပါလျှင် အတိုးနှုန်းကို လျှော့ချနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၁ ခုနှစ် မားစထရစ်စာချုပ် Maastrecht

Treaty (ဥပဒေပဋိပက္ခကြေးယူနီယံ ထူထောင်ရန် စာရွက်ပြာ)အရ ဘတ်ဂျက် လိုငွေ လျော့ချရန်လိုအပ်မှုသည် ဒက်ရာတွေသာရရှိခဲ့ပြီး နှိုးနှိုင်းခြင်း all pain no gain ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ မည်သူမျှ အတိအကျမပြောနိုင်သော်လည်း ဘတ်ဂျက်ဘက်ညီထားရမည်ဟူသော မားစထရစ်စာချုပ်သာ မရှိခဲ့လျှင် ပြင်သစ်၏ အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းမှာ ၂ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၃ ရာခိုင်နှုန်းခန့် လျော့ကျသွားနိုင်ပါသည်။

အချို့သော ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးသမားများသည် ဘတ်ဂျက်လိုငွေပြသုံးစွဲခြင်းကို လိုလားကြသော်လည်း ဥပဒေပဋိပက္ခလုံးလုံးရေးမူဝါဒကို စိန်ခေါ်လိုခြင်းမရှိကြပေ။ ဆေဂွန်ကိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင် အလုပ်လက်မဲ့လျော့နည်းသွားရေး ဆောင်ရွက်မှုသည် မဟာဥပဒေပဋိပက္ခကိန်းနှင့် ခွဲခြား၍မရကြောင်း ပြောဆိုရပါသေးသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးသမားကိုချည်း အပြစ်တင်၍မဖြစ်ခြင်းမှာ သူတို့၏ အားနည်းနေသွပ်ချက်မှာ ပေါ်ပင်ခေါင်းစဉ်များကိုသာ ပြောတတ်ကြပြီး ထင်ရှားသောအချက်များကို မကောင်းပြောကျော်လွှားကာ ကျန်အရာအားလုံးအပေါ် အပြစ်ဖို့တတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်သစ်တို့၏ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရေးဆရာများ နာမည်ကျော်ပညာတတ်များ၊ စာနယ်ဇင်းများ၊ အနုပညာ ထုတ်လုပ်သူများ၊ ထိပ်သီးအဆင့်မြင့်ဟောပြောသူများသည် ကမ္ဘာ့ပျံ့ပြန့်ခြင်း၊ လူ့အခွင့်အရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေစိမ်း စသည် ပေါ်ပင်ခေါင်းစဉ် Popular heading များ၏ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်နေကြသော်လည်း . . . တတိယကမ္ဘာ၏ ပိုကုန်များအပေါ် ကြီးနီစနစ်ဖြင့် တားဆီးမှုအားကြီးလှသည်မှာ တတိယကမ္ဘာပိုကုန်များကို တင်သွင်းရာတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဗြိတိန်တို့က တင်သွင်းသည်ထက် များစွာလျော့နည်းနေပါသည်။ ၎င်းတို့က ပြင်သစ်လူ့အဖွဲ့အစည်း

သည် နိုင်းဗိုင်းသော လွတ်ချင်သလိုလွတ်ထားခံရသော အရင်းရှင်စနစ်၏ သားကောင်ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောကြသော်လည်း စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးပြီး စက်မှု နိုင်ငံကြီးများအနက် အကြီးမားဆုံးငွေကုန်ကြေးကျများသည့် အစိုးရစနစ်နှင့် အသေးငယ်ဆုံး ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးကဏ္ဍရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်အခွင့်ထူးခံ နိုင်ငံရေးလူတန်စား elite များသည် အားလုံးလက်ခံသော အကြောင်းအရင်းများကို လက်ခံရင်ဆိုင်ခြင်းမပြုဘဲ နေတတ်သည်။ ၎င်းတို့ ရလိုသော ခေါင်းဆောင်နေရာအတွက် ဥပဒေပဋိပက္ခလုံးလုံးရေးတိမ်ကော် အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် အခက်အခဲများစွာ ဆက်လက်ကြုံတွေ့နိုင်စရာ ရှိနေပါသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ယခုအခါ ဘဏ္ဍာရေးစည်းမျဉ်းများကို လက်ခံရန်မလွယ်ကူဘဲ ရှိနေပါသည်။ ဂျာမန်တို့သည်လည်း ၎င်းတို့၏ ခိုင်မာလှသော၊ ချစ်မြတ်နိုးလှသော ရွိုက်မတ်ငွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ပြင်သစ်တို့ချယ်လှယ်သည့် ဘုံငွေကြေးကို မြို့မကျဘဲရှိခဲ့ပါသည်။ စည်းမျဉ်းထုတ်လိုလှသော ပြင်သစ်တို့သည် သူထက်ဈေးကွက်ပီသသည့် ဗြိတိန်ကို စည်းမျဉ်းသစ်များအား အရသာခံပြီး ဦးဆောင်ချမှတ်ပေးပေးဦးမည်။

ပြင်သစ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် မျှော်မှန်းလိုလားသော ရောင်ဝါထွန်းပြောင်သည့် ဥပဒေပဋိပက္ခလုံးလုံးညီညွတ်မှုကြီး ပြုလဲခဲ့လျှင် တစ်ခုသေချာသည်မှာ ပြင်သစ်တို့သည် အခြားသူများအပေါ် အပြစ်ပုံချလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

Ref: Unmitigated Gauls : Liberté, Egalité, Inanité

ယင်းစာအုပ် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့ကို ယဉ်ကျေးစွာ တစ်ယောက်အဖြစ် နေရာအနှံ့ပူဇော်ပြောပွားတွင် ပါဝင်ဖိတ်ကြားလာကြပါသည်။ စီးပွားရေးပညာရှင်များမှာ သူ့ဘာကိုဆိုလိုပုံနဲ့အညီ အရေးကြီးကုန်ရစ်နေကြပါသည်။

အခန်း (၁၅)

ရိုးရှင်းပုံစံငယ်နှင့် လိုရာဆွဲဟောပြောချက်များ

စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုတွင် ဝက်အူချောင်းနှင့် ပေါင်မုန့်လုံး bun နှစ်မျိုး တည်းကိုထုတ်လုပ်လျက် လုပ်အားတစ်မျိုးတည်းသာ အသုံးပြုသည်ဆိုပါစို့။ အထက်ပါအတိုင်း စတင်လိုက်သော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို မည်သို့ထင်မြင်ပါသနည်း။ ရှုနေသလိုထင်ကြပါသလား။ ဘာမှအရေးမကြီးသော အကြောင်းအရာကိုပြောတော့မည်ဟု ထင်ကြပါသလား။

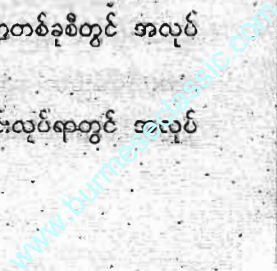
ဤသို့စတင်ရသည်အကြောင်းမှာ စီးပွားရေးကို အလေးအနက် ပြောလိုလျှင် ဤသို့ပင် ကလေးကစားသလို စတင်ရပါသည်။ စီးပွားရေး သီအိုရီများသည် ကိန်းဂဏန်းများဖြင့် ခမ်းနားစွာ ဖော်ပြခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။

များသောအားဖြင့် အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်ပုံပြင်လေးများ သုံးစွဲ၍ စီးပွားရေး ဖြစ်စဉ်များကို ဆင်ခြင်လျက်လွယ်ကူစွာ ဖော်ထုတ်ချက်များဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဤသီအိုရီများ မှန်ကန်ကြောင်းကို ကိန်းဂဏန်းများဖြင့် စမ်းသပ်ပြသခြင်း ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ဤသို့မှန်ကန်ကြောင်း ပြသပြီးသည့် တိုင်အောင် လက်တွေ့ကျင့်သုံးရာတွင် အဆိုပြုချက်နောက်ခံများ hypothetical settings ကို ဖန်တီးကစားယူရပါမည်။

ကစားယူသည်ဟူသော စကားလုံးကို တမင်အကြံပြုသုံးနှုန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးနှင့် အခြားစည်းမျဉ်းသီအိုရီများ ထုတ်ဖော် တီထွင်သူ အတွေးအခေါ်ရှင်များတွင် ဆိုလိုသည့်လိုရင်းကို တိုက်ရိုက် ရောက်အောင် နှိုင်းယှဉ်ထုတ်ဖော်ပြသပုံကလေးများ အမျိုးမျိုးရှိတတ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဝက်အူချောင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ကလေးများ ဥပမာဖြင့် နည်းပညာ၊ အလုပ်အကိုင်၊ အရင်းရှင်စနစ်၏ အနာဂတ်တို့ကို ပြသ သွားပါမည်။ စာဖတ်သူသည် လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုတစ်ခုခုကို အတွေး ထဲတွင် လိုက်လုပ်ကြည့်ရန်လိုပါသည်။

ယခုစီးပွားရေးစနစ်တွင် အလုပ်သမားသန်းပေါင်း (၁၂၀) ရှိပြီး အားလုံးကို ဤကဏ္ဍနှစ်ရပ်မှ အပြည့်အဝအလုပ်ပေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဝက်အူချောင်းထုတ်လုပ်ခြင်းတွင်ဖြစ်စေ၊ ပေါင်မုန့်ထုတ်လုပ်ခြင်းတွင် ဖြစ်စေ တစ်ခုကို နှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်ပြီးစီးသည် ဆိုကြပါစို့။ စားသုံးသူ အားလုံးအတွက် အလုံအလောက်ဖြစ်ရန် ဝက်အူချောင်းခုရေ သန်း ၃၀ နှင့် ပေါင်မုန့်လုံး သန်း ၃၀ ထုတ်လုပ်နေပြီး ကဏ္ဍတစ်ခုစီတွင် အလုပ် သမား သန်း ၆၀ စီ ပါဝင်လုပ်ကိုင်နေကြပါမည်။

နည်းပညာတိုးတက်မှုကြောင့် ဝက်အူချောင်းထုတ်ရာတွင် အလုပ်

သမားတစ်ယောက်လျှင် တစ်ခု ပြီးစီးလာခဲ့သည်ဆိုပါစို့။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု တိုးတက်ခြင်းကြောင့် စားသုံးသူများသည်လည်း တစ်နေ့တွင် ဝက်အူ ချောင်း သန်း ၄၀ နှင့် ပေါင်မုန့် သန်း ၄၀ အထိ စားသုံးလာကြမည်ဆို လျှင် ကဏ္ဍနှစ်ခုအကြား အလုပ်သမားဦးရေခွဲဝေမှု ပြောင်းလဲသွားပါ မည်။ ဝက်အူချောင်းခုရေ သန်း ၄၀ အတွက် အလုပ်သမား သန်း ၄၀ လိုအပ်ပြီး ပေါင်မုန့် သန်း ၄၀ လုပ်ကိုင်ရန် အလုပ်သမား သန်း ၈၀ လို အပ်မည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြောင်းလဲသွားပါမည်။

ထိုအချိန်တွင် နာမည်ကျော်ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး မကြာသေးမီက ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုများကို ကြည့်ရှုလျက် ဝက်အူချောင်း ပြုလုပ်သောကဏ္ဍတွင် အလုပ်သမားပေါင်း သန်း ၂၀ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ် သွားပြီဟူ၍ အလွန်တကြားထဲအော်လိုက်ပါသည်။ သူက ထပ်မံ၍ နက်ရှိုင်း စွာ လေ့လာလိုက်ပြန်သောအခါ ဝက်အူချောင်းထုတ်လုပ်မှု ၃၃ ရာခိုင်နှုန်း တက်သွားပြီး ထိုကဏ္ဍတွင် အလုပ်အကိုင် ၃၃ ရာခိုင်နှုန်း ကျဆင်းသွား ကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူက နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ကြာ သူတေသန စီမံကိန်းတစ်ခုပြုလုပ်လျက် ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးသို့ ခရီးလှည့်လည်ကာ အမှုဆောင်ချုပ်များ၊ အစိုးရအရာရှိများ၊ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များ နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ပါသည်။ သူက ရောင်းလိုအားတက်လာမှုကို တွေ့ရ ပြီး ဝယ်လိုအားမတက်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ပါသည်။ ပေါင်မုန့်လုံးထုတ်လုပ်မှုတွင် အလုပ်အကိုင်အလိုက်ပါ တိုးတက်မှုကို တွေ့ ရှိသော်လည်း နည်းပညာတိုးတက်မှုသည် ယင်းတိုးတက်မှုကို တိုက်စား သွားလိမ့်မည်ဟု သူက ခန့်မှန်းလိုက်ပါသည်။ ကမ္ဘာလုံးအရင်းရှင်စနစ် global capitalism ကြီး အကြပ်တွေ့တော့မည်ဟုလည်း သူက မြင်တွေ့

လိုက်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤအကြောင်းကို စာမျက်နှာ ငါးရာတော် စာအုပ် တစ်အုပ်အဖြစ် ရေးသားက တပ်လှန်လိုက်ပါသည်။ ရေးသားရာတွင် နည်းပညာနှင့် ကမ္ဘာလုံးဈေးကွက် ပြောင်းလဲမှုအချက်အလက်များကို လှပနု၊ တရုတ်၊ ပြင်သစ်၊ ကျားမန်၊ မလေးပါမကျန် ဝေါဟာရများ ကမ္ဘာအနှံ့ စီးပွားရေးပညာရှင်များ၏ အဆိုအမိန့်များ သုံးစွဲလျက် ရေးသားထားပါ သေးသည်။ ယင်းစာအုပ်ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့ကို ပညာနဲ့စပ်သူတစ်ယောက် အဖြစ် နေရာအနှံ့မှ ဟောပြောပွဲများတွင် ပါဝင်ဖိတ်ကြားလာကြပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် စီးပွားရေးပညာရှင်များမှာ သူ ဘာကိုဆိုလို မှန်း မသိဘဲ အရှုံးဖြစ် ကျန်ရစ်နေကြပါသည်။ နည်းပညာ ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှုသည် အလုပ်အကိုင်ခွဲဝေမှုကို ပြောင်းလဲစေပါသည်။ သို့သော် အလုပ်အကိုင် ဆုံးရှုံးမှုကိုတော့ မဖြစ်စေပါ။ ရေရှည်တွင်လည်း ဖြစ်မလာ နိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါင်မုန့်လုံးထုတ်လုပ်မှုတွင်လည်း ကုန်ထုတ်စွမ်း ဖွား နှစ်ဆတိုးလာစေမည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုအခါ စားသုံးမှုသည် ဝက်အူချောင်း သန်း ၆၀ နှင့် ပေါင်မုန့်လုံး သန်း ၆၀ တိုးပြီး၊ ကဏ္ဍတစ်ခု ချင်းတွင် အလုပ်သမား သန်း ၆၀ စီ အဘယ်ကြောင့် မတိုးနိုင်ရပါမည် နည်း။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ကဏ္ဍတစ်ခုတွင် ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တက် လာခြင်းသည် ထိုကဏ္ဍ၌ အလုပ်အကိုင် လျော့နည်းလာစေပါမည်။ သို့ သော် ထိုသို့ကဏ္ဍတစ်ခုတွင် အလုပ်အကိုင်လျော့ကျသွားခြင်းကို စီးပွားရေး စနစ်တစ်ခုလုံးတွင် အလုပ်အကိုင် လျော့ကျသွားမည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။ စင်စစ် အဆိုပြုစီးပွားရေးစနစ် Hypothetical economy တွင် ပြသခဲ့သည့်အတိုင်း စက်မှုထုတ်လုပ်သည့်ကဏ္ဍတွင်

ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတက်မှုကြောင့် အလုပ်သမား လျော့ကျသွားသော်လည်း ပေါင်မုန့်လုံး ထုတ်လုပ်သည့်လုပ်ငန်း၌ အလုပ်အကိုင်ခန့်ထားမှု တိုးလာ ရပေမည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ပေါင်မုန့်လုံးထုတ်လုပ်မှုကဏ္ဍ၌ ကုန် ထုတ်စွမ်းအားတက်လာပြီး အလုပ်အကိုင် လျော့နည်းလာစဉ် ဝက်အူ ချောင်းထုတ်လုပ်သည့်ကဏ္ဍ၌ အလုပ်အကိုင်တိုးလာပေမည်။ ဤအချက် ကို ကမ္ဘာအနှံ့ ဝက်အူချောင်းထုတ်လုပ်သူများနှင့် ပေါင်မုန့်လုံးထုတ်လုပ် သူများကို လိုက်မေးနေ၍ အဖြေမရနိုင်၊ မသိရှိနိုင်ပေ။ ယင်းအဖြေကို အဆိုပြုစီးပွားရေးစနစ်တွင် စမ်းသပ်တွေးခေါ်မှုများ ပြုလုပ်ခြင်းမှသာ သိရှိရလာနိုင်ပါမည်။

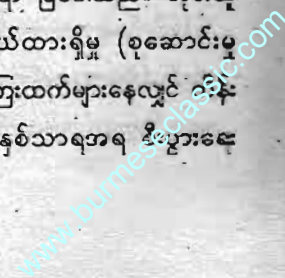
ဤစမ်းသပ်တွေးခေါ်မှု Thought experiments သည် လွယ်ကူ လွန်းနေပြီး လက်တွေ့ကမ္ဘာကြီးအတွက် အသုံးတည့်နိုင်ပါမလားဟု မေး နိုင်ပါသည်။ အသုံးဝင်ပါသည်။ ဝက်အူချောင်းထုတ်လုပ်ခြင်းကဏ္ဍကို ရုပ်ဝတ္ထုကုန်စည် ထုတ်လုပ်မှုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ပေါင်မုန့်လုံးထုတ်လုပ် ခြင်းကဏ္ဍကို နဆောင်ရွက်မှုကုန်စည် ထုတ်လုပ်ခြင်းကဏ္ဍအဖြစ်လည်း ကောင်း ယူဆလိုက်လျှင် ဤပုံစံသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လွန် ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်က စီးပွားရေးစနစ်ကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ် မှ ယနေ့အထိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ရုပ်ဝတ္ထုကုန်စည် ထုတ်လုပ်မှု သည် နှစ်ဆတိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယင်းကဏ္ဍတွင် ကုန်ထုတ် စွမ်းအားတိုးတက်မှုကြောင့် အလုပ်အကိုင် လျော့ပါးမှုအနည်းငယ် ရှိခဲ့ပါ သည်။ စုစုပေါင်း အလုပ်အကိုင်တိုးတက်မှုမှာ ၄၅ သန်းရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်တွေ့စီးပွားရေးစနစ်သည် ပုံပြင်လေးထဲကအတိုင်း ကဏ္ဍ တစ်ခုတွင် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတိုးတက်ခြင်းသည် အခြားကဏ္ဍများ၌

အလုပ်အကိုင်သစ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေပါသည်။

ပိုမိုနက်ရှိုင်းသောအချက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။ ဤရိုးရှင်းသော ဇာတ်လမ်းကလေးသည် ယုံလွယ်အောင် တမင်လုပ်ထားသော ဇာတ်လမ်း နှင့်ကား မတူညီပါ။ ဤပုံစံကလေးက စာရင်းအင်းအစီရင်ခံစာများက ထုတ်ဖော်နိုင်သည့်အချက်များကိုပင် ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် စာရင်းအင်း အစီရင်ခံစာများ၌ အလုပ်အကိုင်များ လျော့ကျသွားခြင်း၊ စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုလုံးတွင် ကုန် ထုတ်စွမ်းအားတိုးတက်မှုကြောင့် အလုပ်အကိုင်များ ကျဆင်းသွားခြင်းများ ကို သုံးသပ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတိုးတက်မှုကြောင့် ပိုမိုထွက်ရှိလာ သမျှ ဝက်အူချောင်းများကို ဝယ်ယူစားသုံးရန် စားသုံးသူဝယ်လိုအားများ မည်သို့ တက်လာသနည်းဟူ၍မေးရန် ကျန်ပါသေးသည်။ ကုန်ထုတ်လုပ် မှု နှစ်ဆတိုးခြင်းသည် ကုန်ထွက်တန်ဖိုး နှစ်ဆတိုးလာခြင်းဖြစ်၍ ဝင်ငွေကို လည်း နှစ်ဆတိုးပေးပါသည်။ ထိုအခါ စားသုံးမှုလည်း နှစ်ဆတိုးကာ တိုး တက်ထွက်ရှိသမျှ ဝက်အူချောင်းများကို စားသုံးပစ်နိုင်ပါမည်။

တစ်ဖန် နောက်ထပ်နက်ရှိုင်းသော အဖြေတစ်ခုပေးရန် ကျန်ပါ သေးသည်။ စီးပွားရေးစနစ်တွင် ဝယ်လိုအားမလုံလောက်မှု ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ထိုအခါ စီးပွားရေးကျဆင်းမှု recession ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤပြဿနာမှာ ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းသူ ပြည်သားများ၏ စုစုပေါင်း ငွေသားလက်ဝယ်ထားရှိမှု (စုဆောင်းမှု hoarding) သည် ထုတ်ဝေထားသော ငွေကြေးထက်များနေလျှင် ဝိဇ္ဇာ ဘောင်ပေ၀ Keynesian economics အနှစ်သာရအရ စီးပွားရေး

ကျဆင်းမှုအနိမ့်ဆုံး Slumps သို့ ရောက်ရှိသွားပါလိမ့်မည်။ ယင်းအတွက်
ငွေကြေးများ ထပ်မံပိုက်ထုတ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ကုစားလိုက်ရုံရှိပါသည်။ ကုန်
ထုတ်စွမ်းအားပမာဏ production capacity အလွန်မြင့်မားနေခြင်းနှင့်
ဘာမျှမဆိုင်ပါ။

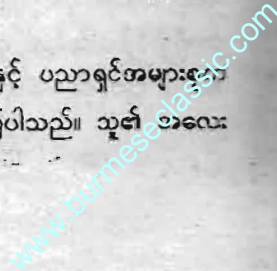
ဤအတ်လမ်းတွင် စာမျက်နှာ ငါးရာကျော်စာအုပ်ကြီးကို ရေးသား
သူနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်ကြံထားသည်ဟု အပြစ်တင်စွပ်စွဲလိုသူများ ရှိနိုင်
ပါသည်။ ဤမျှရှင်းလင်းသောကိစ္စကို လူရှိသေ့ရှင်ရှိသေ့ စာရေးဆရာကြီး
တစ်ဦးက မသိနိုင်စရာမရှိ။ ရေးလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဆိုကြပါလိမ့်မည်။
ဤသို့ ရေးသားသောစာအုပ်ကိုလည်း ချီးမွမ်းထောက်ခံသူတွေ ရှိလိမ့်မည်
မဟုတ်ဟု ဆိုကြပါလိမ့်မည်။ စင်စစ် ဝက်အူဆောင်းနှင့် ပေါင်မုန့်လုံး
စီးပွားရေးစနစ်မှာ စိတ်ကူးအဆိုပြုချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထို
စာရေးဆရာကြီးမှာ အမှန်ပင်ရှိပါသည်။ ဤဆောင်းပါးကို Rolling
Stone ဌာနယ်သတင်းထောက် ဝီလျံဂရီဒါ William Grieder ၏
ဝိုင်းဝန်းချီးမွမ်းထောမနာပြုခံရသော အောင်မြင်ရောင်းကောင်းခဲ့သည့်
၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော One World, Ready or Not: The
Manic Logic of Global Capitalism စာအုပ်ကိုဖတ်ရှုပြီး စိတ်ကူး
ပေါ်ကာ ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါစာအုပ်မှာ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးကို အချက်အလက်ပေါင်းများစွာ
(အချို့ အရေးကြီးသောအချက်များမှာ မှားယွင်းနေပါသည်)ဖြင့် ထူးကဲ
ဖြန့်ကြက်ရေးသားထားပြီး ကမ္ဘာ့ကုန်ထုတ်လုပ်မှုသည် ကမ္ဘာ့ဝယ်လိုအား
ထက် ကြီးမားနေကြောင်းကို ဦးတည်ပြသထားပါသည်။ ၎င်းဖော်ပြသော
အချက်များက ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတက်သော လုပ်ငန်းများနှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်

မှု လုပ်ငန်းသစ်များကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ ပေါများလာကြောင်းသာ ပြသ
ပါသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ စီးပွားရေးစနစ်တစ်ခုလုံးနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တစ်ခု၊ ကဏ္ဍတစ်ခု မတူညီကြောင်းကို သတိပြုရန်လိုကြောင်း သတိပေးချက်ရှိ
ခဲ့ဟန်မတူပေ။

ဂရေဒါလိုလူစားမျိုးက မည်သို့ပြန်ဖြေမည်ကို သိသာပါသည်။
၎င်းက သက်သေခံအချက်အလက်များဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိအိုရီသက်သက်ကိုပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။ အချက်
အလက်များက လွန်ခဲ့သောနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
၌ အလုပ်အကိုင် ၄၅ သန်းတိုးပွားခဲ့ပြီး၊ ဝန်ဆောင်မှုကဏ္ဍ၌ တိုးပွားမှု
သည် ရုပ်ဝတ္ထုကုန်စည်- ထုတ်လုပ်မှုကဏ္ဍများ၌ လျော့သွားခြင်းထက်
များစွာပိုကြောင်း ပြသနေပါသည်။ ဂရေဒါကမူ ယနေ့မှစ၍ စီးပွားရေး
စနစ်တစ်ခုလုံးသည် သံမဏိလုပ်ငန်းကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုပါ
သည်။ သို့သော် ယင်းသည် သိအိုရီအဖြစ် ဟောကိန်းထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ယင်းသို့ သိအိုရီဟောကိန်းထုတ်ခြင်းသည် သတင်းပျံ့နှံ့သွားပြီး
ယုံကြည်လွယ်စရာဖြစ်ပါသည်။ သူသည် တိုက်ဆိုင်မှုအကြောင်းပြ သိအိုရီ
ရှင် Accidental Theorist တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်း
သိပုံမရ။ သူ့ကောက်ချက်သည် စာရင်းအင်း အချက်အလက်များမှလာ
သည်ဟု သူနှင့် သူ့စာဖတ်ပရိသတ်က ထင်နေကြပါသည်။ စင်စစ် သူ
ကောက်ချက်သည် သူထင်မြင်ချင်ရာနောက်ကိုလိုက်၍ ထင်မြင်လိုက်ခြင်း
ကို သတိမမိခဲ့ဟန်မရှိပါ။

တကယ်တမ်းတွင် စာဖတ်သူအားလုံးနှင့် ပညာရှင်အများစုသာ
သူ့စာအုပ်သည် လုံးဝလွဲမှားနေကြောင်း သိမြင်ကြပါသည်။ သူ၏ ဇာလေး

အနက်ထားဟန်၊ မှတ်သားဖွယ်ပါလေဟန်၊ အဘိဓာန်ပင်ဖြစ်လေဟန်ကို မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့စာအုပ်ကို ရယ်စရာဟုထင်မြင်စေပါသည်။ သူ့ စာအုပ်၏ စာမျက်နှာများကို လှန်လှောဖတ်ရှုရင်း ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖိနပ်စီးကြီး၊ ပြန်နင်းမိပြီး မှောက်လျက်လဲသွားပြီဟု သိလိုက်ရစေပါသည်။

ဤသို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသနည်း။ သူသည် မည်သူ့အားမျှ မတိုင်ပင် အကြံဉာဏ်မယူခဲ့ခြင်းကို တွေ့ရပေမည်။ သူ၏ဝန်ခံချက်တွင် ဘောဂဗေဒ ပညာရှင်ကောင်းတစ်ယောက်မျှ မပါဝင်ပေ။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဘောဂဗေဒသည် တန်ဖိုးတူသည်တို့ ပြည့်နက်နေသော ဟောကိန်းပုံစံများ ပါဝင်သည့် သိပ္ပံပညာသာဖြစ်သည်ဟုဆိုသော သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် မဆန်းလှပါ။

သို့သော် သူသည် ဝီရိယလွန်မူ၏သားတောင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ့ရော၊ သူ့စာကိုပါ သူ့က ပညာသည်လောကတွင် ပါဝင်ကစားနိုင်အောင် အလွန်အလေးအနက်ထားခဲ့ပါသည်။ အသေးအမွှားအထွေးအခေါ်ကလေးကို ဥပမာပြုနိုင်ရန်ကြိုးစားရာတွင် ပတ်အူချောင်းနှင့် ပေါင်မုန့်လုံး ထုတ်လုပ်သော စီးပွားရေးစနစ်ကလေးတစ်ခုလောက်ဖြင့် ပြသရန်မှာ သူ့အတွက် ဂုဏ်ငယ်နေသလို ရွံ့တန်ပေါက်ပါသည်။ အတိအကျပြောရလျှင် သူ၏ အလွန်အလေးအနက်ခိုင်ခြင်းသည်ပင် သူ့အထွေးအခေါ်များကို အံ့ချော်သွားစေခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

Ref: The Accidental Theorist.

ထကယ် ထကယ်တွင် ကျွန်ကြီးသည် tic-tac-toe (ကျား၊ ဂိုလ်၊ သေနတ်) အားကစားနည်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၈)

တရုတ် - အမေရိကန် ကုန်သွယ်ရေးရှင်းတမ်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေကို ပပျောက်သွားစေမည့် လွယ်ကူသောနည်းလမ်းကို သိလိုပါသလား။ နယူးယောက်မြို့တော်ကို သီးခြားနိုင်တစ်နိုင်အဖြစ်၊ သီးခြားပြည်ပငွေယေးငွေယူရှင်းတမ်း Balance of Payments စာရင်းထားရှိသည်ဟု ကြေညာလိုက်ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျန်အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အစိတ်အပိုင်းကြီးကို အမေရိကန်ပြည်မကြီး Mainland Amercia ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး ၎င်း၏ ကုန်သွယ်မှုလိုငွေသည် ပျောက်ကွယ်လွှားပေလိမ့်မည်။

နယူးယောက်အတွက် ကုန်သွယ်ရေးကိန်းဂဏန်းများကို သီးခြားထားရှိလျှင် နယူးယောက်သို့ သွင်းယူလာသောကုန်စည်များသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ခုလုံး၏ ပြည်ပငွေပေးငွေယူရှင်းတမ်းတွင် ခြိစားအဖြစ်ဖော်ပြရန် မလိုအပ်တော့။ ၎င်းအပြင် အမေရိကန်ပြည်မကြီးမှ နယူးယောက်သို့ တင်ပို့သမျှကို အမေရိကန်ပြည်မကြီး၏ ပို့ကုန်အဖြစ် မှတ်ယူရမည်။ နယူးယောက်မှ အခြားပြင်ပကမ္ဘာသို့ ရောင်းချသမျှကို အမေရိကန်၏ ပို့ကုန်များအဖြစ်မှ ဖယ်ရှားရမည်။ အမေရိကန်ပြည်မကြီးသို့ ရောင်းချသမျှသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ သွင်းကုန်ဖြစ်သွားပေမည်။

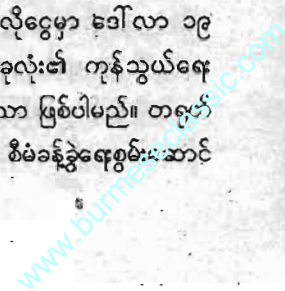
သို့သော် ယင်းတို့သည် အသေးအမွှားပြင်ဆင်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နယူးယောက်သည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို အဓိကထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်သောကြောင့်သည်။ ထိုအခါ နယူးယောက်မြို့ပြနိုင်ငံတွင် ကုန်သွယ်မှုလိုငွေများ အကြီးအကျယ်ပေါ်ပေါက်လာမည်ဟု သေချာပေါက်ပြောနိုင်သည်။ ယင်းကုန်သွယ်မှုလိုငွေများသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ခုလုံးထက်ပင် များနိုင်သည်။ နယူးယောက်ကို ပြည်မကြီးမှ ခွဲထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အမေရိကန် ပြည်မကြီးတွင် ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေများ ပပျောက်သွားပြီး ပိုငွေများစွာ ပြအောင်လုပ်နိုင်သော လွယ်ကူသည့်နည်းလမ်းဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။

နယူးယောက်၏ ရုပ်ဝတ္ထုကုန်စည်များ တင်သွင်းရမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကုန်သွယ်ရေးအခွန်ပေါ်ခြင်း၊ လိုငွေပြုခြင်းကို ပြည်မကြီးနှင့်ပြည်ပသို့ ပို့ကုန်များ ပို့ခြင်းဖြင့် ပေးချေရပေမည်။ နယူးယောက်၏ အဓိကပို့ကုန်များမှာ မမြင်သာသော intangible goods ကုန်စည်များ ဖြစ်သည့် ဘဏ်၊ အာမခံ စသည်ဘဏ္ဍာငွေတန်ဆောင်မှုများ၊ ကြောင်မလေးများကို ကြည့်ရန် လက်မှတ်များ စသည်တို့အပြင် အခြားပြင်ပဒေသနိုင်ငံများတွင် နယူးယောက်မြို့နား လူချမ်းသာအလွှာတ ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်း

များမှ ဝင်ငွေရငွေများ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နယူးယောက်မြို့တော်၏ ကာလတိုစာရင်း current account ဝန်ဆောင်မှုနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမှ ဝင်ငွေ၊ ကုန်သွယ်မှုမှ ဝင်ငွေတို့တွင် ပိုငွေများပြားလာရန် သေချာနေသည်။ ကုန်သွယ်မှုရှင်းတမ်းလိုငွေအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်နေသူများအတွက် နယူးယောက်ကို ပြည်မကြီးမှ ခွဲထုတ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် လက်တွေ့ကမ္ဘာအတွင်း ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ ပြဿနာအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်မှု လျော့နည်းသွားစေမည်။

ဤစိတ်ကူးပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ဟောင်ကောင်အပေါ် တရုတ်ပြည်မကြီး၏ နိုင်ငံရေးထိန်းချုပ်မှုသည် စီးပွားရေးအရ နိုင်ငံနှစ်ခုအသွင်ကွဲပြားသယောင် ကန့်လန့်ကာထားခြင်းကို ဖယ်ရှားကြည့်စေခြင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ကြည့်ခြင်းသည် အထက်ပါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပြည်ပငွေပေးငွေယူရှင်းတမ်းလိုငွေ ဝပျောက်ရေး စိုးရိမ်ပူပန်နေသူများ၏ နောက်ထပ်စိုးရိမ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သော တရုတ်ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်သက်သာရာကို ရှာဖွေပေးနိုင်ပါဦးမည်။

မကြာမီနှစ်များအတွင်းတွင် ဟောင်ကောင် မပါဝင်သော တရုတ်ပြည်မကြီးသည် ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေ ပိုမိုကြီးမားစွာ ပြသလာခဲ့သည်။ (ကာလတိုစာရင်းမှာမူ ဘက်ညီမှတ်တစ်ပိုက်တွင် ရှိနေသည်။) သို့သော် ပြည်မကြီးနှင့် ဟောင်ကောင် ကုန်သွယ်ရေးရှင်းတမ်းမှာမူ ပိုငွေပြုခြင်း ရှိမနေပေ။ ဧပြီလကုန်ဆုံးသော ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဘဏ္ဍာရေးကာလ တရုတ်ပြည်မကြီး၏ ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေမှာ ဒေါ်လာ ၂၄ ဘီလီယံဖြစ်ပြီး ဝန်ဆောင်မှုကိုသာ အဓိကထုတ်လုပ်သော ဟောင်ကောင်၏လိုငွေမှာ ဒေါ်လာ ၁၉ ဘီလီယံ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်ပြည်တစ်ခုလုံး၏ ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေမှာ စိုးရိမ်ဖွယ်မဟုတ်၊ ဒေါ်လာ ၄. ၆ ဘီလီယံသာ ဖြစ်ပါမည်။ တရုတ်ပြည်၏ ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေမှာ တစ်နည်းပြောရလျှင် စီမံခန့်ခွဲရေးစွမ်းဆောင်

ဦးကြည်မြင့်

မူများ နှစ်စဉ်ရာနှင့် လုပ်ငန်းအမြောက်အမြားကို ပိုင်ဆိုင်သူများ နေထိုင်ရာ ဟောင်ကောင်ကျွန်း၏သွင်းကုန်များ မပါဝင်သော စာရင်းအင်း လှည့်စား ချက်သာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ခွဲခြမ်းစိတ်ဆေးကြည့်ခြင်းသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ တကယ် တမ်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်ခြင်းမရှိသော်လည်း ဂျပန်များကြောင့် အလုပ် အကိုင်များ လျော့ကျသွားရသည်ဟု တရားခံရှာသူတို့အား ရန်သူသစ်ကို ထပ်မံရှာဖွေဖော်ထုတ်နေမည့် ဘေးမှ စိတ်သက်သာရာရစေပါသည်။

စီးပွားဖြစ်ကုန်သွယ်ရေး သတိပေးလှုံ့ဆော်သူ အာလန်တိုနယ်လ် စင် Alan Tonelson သည် ဤစိုးရိမ်ထိတ်လန့်စေမှုကို New York Times သတင်းစာ၌ စာအုပ်ဝေဖန်ချက်အဖြစ်ရေးသားရင်း တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ၎င်း ၏ ဝေဖန်ချက်သည် ကွန်ကရက်လူနည်းစုခေါင်းဆောင်၊ သမ္မတရွေးကောက် ပွဲဝင် ရစ်ချစ်ဂတ်ဝတ်ဒ် Richid Gephard ၏ မိန့်ခွန်းတစ်ခုနှင့် စကားလုံး ချင်းထပ်တူညီနေသည်။ သူ ဝေဖန်ချက်ထဲသော စာအုပ်မှာ ယခင် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးလက်ထောက်ဝန်ကြီး ဂျက်ဖရေဂါတန် Jeffery Garten ရေးသားသော The Big Ten: The Big Emerging Markets and How They will Change-Our Lives ဖြစ်သည်။ ပို့ကုန်နိုင်ငံသစ် ဆယ်နိုင်ငံ၏ များပြားလှသော ကြမ်းခင်းဈေးနီးပါး သက်သာသော ဈေးနှုန်းများဖြင့် ထုတ်လုပ်လိုက်သည့် ကုန်စည်များသည် အမေရိကန်ပညာတတ်၊ ဩဇာ ကြီးအထက်တန်းလွှာတို့၏ လူနေမှုအဆင့်ကိုပင် ဆွဲချနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားချက်အပေါ် ဂါတန်ကို ချီးကျူးလိုက်ပြီး တရုတ်အပါအဝင် ပို့ကုန် တိုးချဲ့လာနိုင်သော ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများသည် စက်မှုဖွံ့ဖြိုးပြီး နိုင်ငံကြီးများ အတွက် အရေးပါသော ဈေးကွက်သစ်များ ဖြစ်လာစေမည်ဟူသော ရေးသား ချက်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းအဖြစ် လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။ ၎င်းက "ပို့ကုန် နိုင်ငံသစ်များ၏ စားသုံးသူဈေးကွက်များမှာ ဆယ်စုနှစ်ကြာအောင် သေးငယ်

စီးပွားရေး 'ထင်တစ်လုံး'အားဖြင့် ကျင့်ထုံးများ

နေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ လုပ်ခလစာနဲ့ ဝယ်နိုင်စွမ်းအားကို လျော့ ချမထားနိုင်ဘူးဆိုရင် အကြွေးများ ပြန်ဆပ်နေဖို့နဲ့ ဆက်လက် ဖွံ့ဖြိုးရေး အသုံးစရိတ်များအတွက် လိုအပ်မယ့် ပြည်ပရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေကို ဆွဲ ဆောင်ရာ အခက်အခဲတွေ့ကြရမှာပဲ" ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ ဩဇာကြီးမားသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဟောကိန်းထုတ်မှုများ သည် ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့ပြုလုပ် ပေးခြင်းအားဖြင့် ဩဇာကြီးမားသူဖြစ်သည်ဟူ၍ အလွယ်တကူယုံကြည် လိုက်ပါတတ်မှုကို သတိထားလိုက်မိစေပြီး၊ အများလက်ခံသော အယူအဆ တွင် မှန်ကန်မှုတစ်ခုတလေ ရှိနိုင်သည်ဟု ဆက်လက်ရှာဖွေလိုစိတ် ဖြစ် ပေါ်စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တိုနယ်လ်စင်က ပြောကြားခဲ့ရာတွင် ပို့ကုန်နိုင်ငံသစ်များ ပေါ် ထွန်းလာသည်နှင့်အမျှ ပိုမိုထုတ်လုပ်ရောင်းချလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့၏ သုံးစွဲမှုမှာ လိုက်မတိုးဘဲ ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေ အကြီးအကျယ်ပေါ်လိမ့်မည် ဟု ဆိုထားသည်။ သို့သော် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုတိုးတက်လျှင် ထုတ်လုပ်မှု တစ်ကျပ်သည် ဝင်ငွေတစ်ကျပ် ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ဆိုချက်အရ ဝင်ငွေလည်း အညီအမျှပိုသည်။ တိုးလာသော ထုတ်လုပ်မှု တန်ဖိုးမှ ဝင်ငွေသည် လုပ်ခဝင်ငွေတိုးခြင်းအဖြစ် မမြင်ရတွေ့ရလျှင် တစ်နေရာရာတွင် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်တိုးပွားနေရပေမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါ လျက် ပို့ကုန်နိုင်ငံသစ်များမှ လူတို့သည် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများမှ လူတို့ကဲ့သို့ သူတို့ဝင်ငွေတိုသုံးစွဲရန် ကုန်စည်များကို ရှာမရဘဲဖြစ်နေကြပါသနည်း။

တကယ် တကယ်တွင် ပို့ကုန်နိုင်ငံသစ်များသည် ကုန်သွယ်မှု (အနည်းဆုံး ကာလတိုအတွင်းတွင်) လိုငွေပြနေမည် ထင်တတ်ကြသည်က များပါသည်။ ဤနိုင်ငံများသည် ပြည်ပရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို ဆွဲဆောင်ကြမည် ဟု နားလည်ကြပါသည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုသည် စုဆောင်းမှုထက် ချားနေ

မည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ရငွေထက် သုံးငွေက များနေလိမ့်မည်။ နောက် တစ်နည်းပြောရလျှင် နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု လုံလောက်အောင် ဆွဲဆောင် နိုင်သော နိုင်ငံတစ်ခုတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်အားဖြင့် ပြည်ပသို့ရောင်းချ သည်ထက် ပြည်ပက ဝယ်ယူမှုက များပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်သွယ် မှုလိုငွေ ပြသမည်သာဖြစ်သည်။ ဆိုလိုပြန်သည်မှာ ငွေကြေးများသည် တစ်နေရာရာတွင် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာရမည်သာ ဖြစ်သည်။

စက်မှုနိုင်ငံများ၏ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားနှင့် တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများ ၏ နိမ့်ကျသည့်လုပ်ခတို့မှရရှိသော စရိတ်နည်းပါးသည့် အကျိုးအမြတ် ကြီးမားစွာရရှိသော နိုင်ငံတစ်ခုတွင် ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေဆိုသည်မှာ မည် သို့ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အဖြေမှာ အခြေခံတွင် မှားယွင်းမှုကို ခြိသ နေပါလိမ့်မည်။ ပို့ကုန်မြှင့်မားသောနိုင်ငံများတွင် ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တက်လာသည်နှင့်အမျှ လိုငွေမရှိခဲ့။ မဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေခံမှားယွင်း မှု ဖြစ်ပါသည်။ ဤကျိုးကြောင်းတရား Logic သည် လက်တွေ့တတိယ ကမ္ဘာ ပို့ကုန်တိုးမြှင့်နိုင်ငံများ၏ အခြေအနေနှင့် ဆန့်ကျင်နေပြန်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ကြီးမားသော ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေများရှိကြပြီး ကုန်ထုတ်စွမ်း အား တက်လာခြင်းနှင့်အတူ လုပ်ခများတက်မလာကြဘဲ ရှိနေပါသည်။

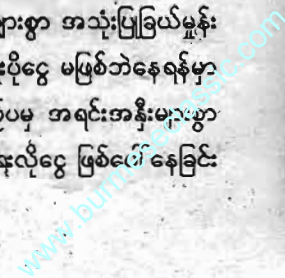
ယင်းကို စာရင်းအင်းသုတေသန အဖြေချုပ်ကလေးများဖြင့် နှိုင်း ယှဉ်ကြည့်ကြပါမည်။ Economist, Business Week စာစောင် တစ်စောင်ကို ဝယ်ယူကာ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ပါဝင်သော ပို့ကုန် တိုးမြှင့်နိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးအချက်အလက်၊ အချုပ်ကလေးများ ဖော်ပြ ထားမှုကို ကြည့်ရှုကြရန်ဖြစ်ပါသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအချို့ကို တွေ့ရမည်မှာ- ဂါတန်၏ ဆယ်နိုင်ငံအနက် ခြောက် နိုင်ငံနှင့် ဆယ်နိုင်ငံပျမ်းမျှတို့တွင် ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေများ ပြနေပါသည်။ ကျီးနိုင်ငံမှာ ကာလတိုစာရင်းလိုငွေ ပြနေပါသည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးနိုင်ငံ စာရင်း

ချုပ်တွင် ၁၇ နိုင်ငံမှာ ကုန်သွယ်မှုလိုငွေပြနေပြီး နိုင်ငံ ၂၀ မှာ ကာလတို စာရင်းလိုငွေ ပြနေပါသည်။

လုပ်ခကိန်းဂဏန်းများမှာ ရရှိနိုင်မှု အနည်းငယ်ခက်ခဲလေ့ ရှိပါ သည်။ သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လုပ်သားစာရင်းအင်းကျွန်က ထုတ်ပြန်သော ကိန်းဂဏန်းများကို နိုင်ငံခြားလုပ်သားစာရင်းအင်းဝက်ဘ် ဆိုက်တွင် လွှင့်တင်ထားပါသည်။ ၎င်းတွင် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၌ ထိုင်ဝမ်၊ တောင်ကိုရီးယားတို့မှ အလုပ်သမားများသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မှ အလုပ်သမားများထက် တစ်နာရီလျှင် ၆ ရာခိုင်နှုန်းသာ လုပ်ခပိုမိုရရှိ ကြပါသည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၌မူ ၃၄ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ၄၃ ရာခိုင်နှုန်းအထိ သီး ပိုမိုရရှိခဲ့ကြပါသည်။

အံ့အားသင့်သွားလောက်ပါသည်။ ပို့ကုန်တိုးမြှင့်နိုင်ငံများတွင် တစ်ပုံစံတည်း ကုန်သွယ်မှုလိုငွေပြပြီး ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတက်ခြင်းနှင့် အတူ လုပ်ခများတက်သွားကြပြီး မလိုတမာဖြစ်သူများ၏ ပြောကြားချက် များကို ထောက်ခံမှုမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် မလိုတမာအမြင်များမှာ မရပ်နားဘဲရှိနေပါသည်။ တို နယ်စင်၊ ဂယ်ဖတ်ဒ်တို့ကဲ့သို့ လူတော်များအဖို့ ဤသို့မရပ်နားကြခြင်းမှာ ခိုးခိုးသားသား နားမလည်ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နားမလည်ယောင်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအကြောင်း များကို အချိန်ပြည့်ရေးသားနေခဲ့ပြီး တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများ၏ စက်မှုနိုင်ငံ ကြီးများအပေါ် ခြိမ်းခြောက်နေမှုကို စာရင်းအင်းများစွာ အသုံးပြုခြယ်မှုန်း နိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးအဖို့ ထိုနိုင်ငံများတွင် ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေ မဖြစ်ဘဲနေရန်မှာ အလွန်အပင်ပန်းခဲ ကြီးပမ်းခဲရပေလိမ့်မည်။ ပြည်ပမှ အရင်းအနှီးများစွာ ကို ဆွဲဆောင်ကြသော နိုင်ငံများတွင် ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေ ဖြစ်ပေါ် နေခြင်း

ကို ဤသို့သော ကလောင်အဆင့်ကို ရောက်လာနိုင်သူတစ်ဦးအဖို့ သတိမထားမိနိုင်ရန်မှာလည်း အလွန်ခက်ခဲပါသည်။

ဤသို့ ၎င်းအနေဖြင့် သဘောရိုးဖြင့် မမြင်မတွေ့ဘဲနေခြင်းမှာ နိုင်ငံခြားအရင်းအနှီးများစွာကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေလည်း ကြီးမားစွာဖြစ်ပေါ်နေသော တရုတ်ပြည်ကို အာရုံစိုက်လေ့လာသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် တရုတ်ပြည်၏ ထိုကုန်သွယ်မှုပိုငွေများမှာ စာရင်းအင်း အမြင်မှောက်မှားမှုသာဖြစ်ကြောင်း အထက်တွင်တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တရုတ်ပြည်သည် ဤမျှများပြားသော နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို ဆွဲဆောင်နိုင်လျှင် အနည်းဆုံး ကာလတိုစာရင်း current account ၌ လိုငွေဖြစ်ပေါ်ရပေမည်။ ယင်းသည် အစကတည်းကပင် နားမလည်နိုင်သော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ငွေများ တစ်နေရာရာတွင် ရောက်ရှိနေရပေမည်။

Economist အပတ်စဉ်၌ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို တစ်ဖန် ထပ်မံပြန်ကြည့်ပြီး မည်သည့်နိုင်ငံသည် ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေ အကြီးမားဆုံးဖြစ်သည်ကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ရှာဖွေနေသော သဲလွန်စကို ပြန်တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ မေးမြန်းရှာဖွေသောအခါ ရုရှားနိုင်ငံကို တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။ ရုရှားနိုင်ငံသည် ပြိုင်ဆိုင်မှုစွမ်းရည် စူပါမြင့်မားလွန်းသောကြောင့် ကား မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာမှာ သနားစရာဖြစ်နေသည့် ရုရှားနိုင်ငံတွင် ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေဖြစ်နေခြင်းမှာ စိတ်မချသော စီးပွားရေးသမားများနှင့် ခြံစားနေသော အရာရှိများက နိုင်ငံခြားဝင်ငွေ အစိတ်အပိုင်းအများစုကို ပြည်ပ လုံခြုံရာ safe haven တွင် ပေးပို့စုဆောင်းလိုက်ကြပြီး သွင်းကုန်များ ဝယ်ယူပေးချေရန် မထားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

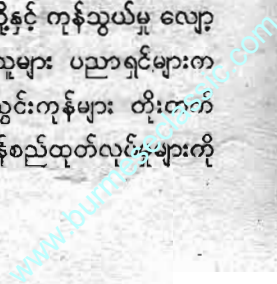
တရုတ်သည်လည်း အထက်ပါရောဂါဆိုးကို ခပ်ပျော့ပျော့ရရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါမည်။ ပြည်ပရင်းနှီးငွေများအဖြစ် ရောက်ရှိလာသမျှသည်

သွင်းကုန်နှင့် ဝယ်ယူတင်သွင်းမှုကုန်သွယ်ရေးလိုငွေ ဖြစ်ပေါ်စေမှုကို မရောက်ရှိဘဲ ပြည်ပတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားမှု net exch အဖြစ် ရောက်ရှိနေစေခဲ့ပါသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် တရုတ်ပြည် ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေမှာ စီးပွားရေးအင်အားတောင့်တင်းမှုကို ပြသခြင်းမဟုတ်ဘဲ စီးပွားရေးအင်အားချည့်နဲ့ခြင်းလက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်တို့သည် တရုတ်ပြည်မကြီး၏ ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေထက် နှစ်နိုင်ငံကြား ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေကို ပို၍စိတ်ပူနုနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြဿနာမှာ ဟောင်ကောင်နှင့် တရုတ်ပြည်မကြီးကို ခွဲခြားရန် ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ တရုတ်ပြည်သို့ ပို့ကုန်များသည် ဟောင်ကောင်မှတစ်ဆင့် သွားခြင်းဖြစ်ရာ အမေရိကန်စာရင်းသည် ဟောင်ကောင်အတွက် ပို့ကုန်များနေပြီး တရုတ်ပြည်မကြီးအတွက် ပို့ကုန်တန်ဖိုးမှာ နည်းပါးနေမည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေ ဒေါ်လာ ၅၀ အီလီယံဆိုသည်မှာ ကြီးမားလွန်းပါသည်။ ဒေါ်လာ ၃၀ အီလီယံလောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထားပါတော့ . . . အမေရိကန်ကုန်သွယ်မှုစာရင်းကို တရုတ်နှင့်ချည်းမကြည့်ဘဲ ကနေဒါနိုင်ငံနှင့်ပါ နယူးယောက်မြို့အတွက် ပို့ကုန်-သွင်းကုန်ကို ဖယ်ပြီးကြည့်လျှင် စိတ်သက်သာရာရပါလိမ့်မည်။

ဟောင်ကောင်သည် တရုတ်ပြည်မကြီးနှင့်ပေါင်းလိုက်ရာ ယခင်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ဟောင်ကောင်မှသွင်းကုန်များသည် တရုတ်ပြည်မှ သွင်းကုန်များ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်ပြည်နှင့် ကုန်သွယ်မှုလိုငွေဖြစ်သွားပြီး ဟောင်ကောင်၊ ထိုင်ဝမ်တို့နှင့် ကုန်သွယ်မှု လျော့ကျသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးလေ့လာသူများ ပညာရှင်များက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ တရုတ်ပြည်မှတင်သွင်းကုန်များ တိုးတက်ခြင်းမှာ ယခင် ဟောင်ကောင်နှင့် ထိုင်ဝမ်တို့ ကုန်စည်ထုတ်လုပ်မှုများကို

နေရာ ပြန်လည်ခွဲဝေခြင်း: reallocation of production သာဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြပါသည်။

တရုတ်-အမေရိကန်နှစ်နိုင်ငံ ကုန်သွယ်ရေးမညီမျှမှုကို ယခုထက် နက်ရှိုင်းစွာကြည့်ရန် လိုပါသည်။ ဤမညီမျှမှုသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဈေးကွက် ပိုမိုလွတ်လပ်ခြင်း၊ ဈေးကွက်ပိုမိုဖွင့်လှစ်ခြင်းပြုလိုက်ချိန်တွင် သူ၏ အခြားကုန်သွယ်ဘက်နိုင်ငံများ၌ ဈေးကွက်ပိတ်သော မူဝါဒများကို ကျင့်သုံးသူ ကုန်သွယ်ဘက်မိတ်ဆွေမှာ တရုတ်မဟုတ်ဘဲ ဂျပန် ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေရပါသည်။

ကုန်သွယ်ဘက်နိုင်ငံအားလုံးနှင့် ကုန်သွယ်ရေးရှင်းတမ်းကို စုဆောင်းမှုများနှင့် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု ကွာဟချက်က ပြဋ္ဌာန်းပါသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ယင်းတို့သည် ကုန်သွယ်ရေးမူဝါဒနှင့်မဆိုင်ဟု ထင်ရပေသည်။ လုပ်အားအသုံးပြုပို့ကုန်များ တင်ပို့သောနိုင်ငံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ယင်းပို့ကုန်တန်းဖိုးနှင့်အညီ စက်အသုံးပြုကုန်စည်များ ပြန်လည်တင်သွင်းရန် အဆင်သင့်ရှိသည်ဆိုပါစို့။ သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက နိုင်ငံသစ်၏ပို့ကုန်များ အလွယ်တကူတင်ပို့နိုင်ရန် ဈေးကွက်ကို ဖွင့်ထားပေးစဉ် ဂျပန်၊ ပြင်သစ် စသောနိုင်ငံတို့က ခက်ခဲအောင် ပြုလုပ်ထားကြလျှင် ထိုပို့ကုန်နိုင်ငံသစ်သည် ဈေးကွက်ဖွင့်ပေးသော နိုင်ငံသို့ အများဆုံးတင်ပို့ပြီး သွင်းကုန်များ ပြန်လည်တင်သွင်းဝယ်ယူရာ၌မူ ပို့ကုန်နှင့်ညီအောင် ပြန်လည်ဝယ်ယူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ တရုတ်ပြည်၏ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် နှစ်နိုင်ငံကုန်သွယ်ရေး Bilateral Trade ပိုငွေဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တွင် နိုင်ငံအားလုံးနှင့် ကုန်သွယ်မှုရှင်းတမ်း: overall trade balances သည် စုဆောင်းမှုနှင့် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုပေါ်တွင် တည်ကြောင်းပြောခဲ့ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် တရုတ်ပြည်နှင့်

ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေကို အခြားနိုင်ငံများနှင့် ကုန်သွယ်မှုရှင်းတမ်း၌ ပိုငွေကြီးမားစေခြင်း သို့မဟုတ် လိုငွေနည်းပါးစေခြင်းဖြင့် ထေနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းရပေမည်။ ဤသို့ဖြစ်ရန် အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေကို ၎င်းတို့၏ ငွေကြေးထက် တန်ဖိုးလျော့ကျစေခြင်းဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် တရုတ်ပြည်သည် အမေရိကန်နှင့် ကုန်သွယ်ရေးပိုငွေကို အခြားကုန်သွယ်ဘက်နိုင်ငံများနှင့် ကုန်သွယ်ရေးလိုငွေ ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းဖြင့် ထေရန်လိုပါသည်။ တကယ်တကယ်တွင် ကမ္ဘာကြီးသည် tic-tac-toe (ကျား-ဗိုလ်-သေနတ်) ကစားနည်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်ပြည်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပို့ကုန်များ တင်ပို့ပါသည်။ တရုတ်ပြည်သို့ စက်မှုနိုင်ငံကြီးများက ပို့ကုန်များ တင်ပို့ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက စက်မှုနိုင်ငံများသို့ ပို့ကုန်များ တင်ပို့ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်သည် တရုတ်ပြည်၏ ကြီးမားလှသော Lion's Share ပို့ကုန်ကို လက်ခံရသဖြင့် အနာဆုံးဖြစ်နေသည်ဟုဆိုပေါ်ပါသည်။ စင်စစ်အားလုံး ခြုံကြည့်လျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် အသာစီးရနေပါသည်။

ပထမဆုံးအမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် သွင်းကုန်များကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ပို့ကုန်များကို မဝယ်ဘဲနေခြင်းကို ခံနေရသည်ဟု မြင်တတ်ကြခြင်းမှာ ၁၉ ရာစု ဇီးပွားရေးပညာရှင် ဖရက်ဒရစ်ဘာစတိတ် Frederic Bastiat ပြောခဲ့သကဲ့သို့ပြောရလျှင် "သူတို့ကမ်းစပ်တွေမှာ ကျောက်တောင်ခွန်းတွေ ထူထပ်နေလို့ ကျုပ်တို့ဘက်က ဆိပ်ကမ်းတွေကိုလည်း ကျောက်တုံးကြီးတွေပစ်ချပြီး ပိတ်ဆို့ပစ်ရမယ်ဆိုတာမျိုးပဲ"။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် တရုတ်ပြည်မှ လုပ်ခရေးချိသော ကုန်စည်များကို အပင်ပန်းခံ ထုတ်လုပ်မနေရတော့ဘဲ သာလွန်အကျိုးဖြစ်ထွန်းသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်နိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းသာမဟုတ် ရရှိပါသည်။ အခြား

စက်မှုနိုင်ငံများသည် ဤအခွင့်အလမ်းကို သုံးစွဲကြပါသည်။ တရုတ်ပြည် သို့ ၎င်းတို့ပို့သော ကုန်စည်များမှာလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ တင်ပို့ခြင်းမရှိတော့သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ဝယ်ယူခြင်းမပြု ရသော ကုန်စည်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းအပြင် တရုတ်နိုင်ငံမှတင်သွင်းသည့် အဝတ်အထည်လုပ်ငန်း များအတွက် အလုပ်အကိုင်ဆုံးရှုံးမှုမှာ ဂျပန်နှင့် ဥရောပဈေးကွက်သို့ ကွန်ပျူတာနှင့် တစ်ပိုင်းလျှပ်ကူးပစ္စည်းများ လုပ်ငန်းတိုးတက်မှုကြောင့် ရနေသည့် လုပ်သားဦးရေ တိုးတက်ခြင်းလောက် အကျိုးမများပေ။

သို့သော် ဤသို့ဝင်ငွေမြင့်မားသော အလုပ်များ တိုးတက်ခြင်း သည် ပြည်တွင်း၌ ဝင်ငွေမညီမျှခြင်းပြဿနာကိုမူ ပိုမိုဆိုးဝါးစေပါသည်။

စိတ်ထဲတွင် မှတ်ထားရမည်မှာ တရုတ်နှင့် တုန်သွယ်ရေး နစ်နာ ပူပူ အမေရိကန်တို့ အချို့လည်းမတူဘဲ၊ တရုတ်တ မသနား၍လည်း မဟုတ်ပါ။ တတိယအုပ်စု Third party ဖြစ်သော စက်မှုနိုင်ငံတို့က တရုတ်တို့ ပိတ်ပင်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်တ အမေရိကန် တို့ ပိတ်ပင်ခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ စင်စစ် အမေရိကန်တို့အဖို့ အခွင့်အရေးများ လျော့နည်းသွားခြင်းမရှိသည့်အပြင် အမေရိကန်တို့၏ ကုန်သွယ်ရေးမညီမျှမှုသည် အခြားစက်မှုနိုင်ငံများက ရယူခြင်းမပြုခဲ့ သော အခွင့်အရေးများကိုပင် ထပ်မံရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

Ref: The East is in the Red:
A Balanced View of China's Trade

